په روغتون کې

ډاکټر سورج د ناروغ د الټرا سونډ (ټلويزيوني معاينې) رپوټ پر مېز وويشت. د مخ تور رنګ يې له غوسې شين شو. په غټو سترګو کې يې چې تور يې تر سپينو کوچني ښکارېدل، سرې ليکې وځغلېدې. د تور بخونو شونډو په کونجونو کې يې سپين ځګونه ښکاره شول. په هندي ژبه لګيا و، خبرې يې بادولې.

لينا د هغه خبرې ډاکټر حميد ته ترجمه کړې: دی وايي ناروغ بېخي درد نه لري او تا ورته په تريخي کې ډبرې تشخيص کړې.

ډاکټر حميد سورج تر لاس ونيو، ناروغ ته يې وويل: راځه.

له دويم پوړه لاندې تکاوي ته ورکوز شول. په لاره کې چا خبرې نه کولې، د ډاکټر سورج د ستمي آواز اورېدل کېده. د تکاوي د دهليز بر سر ته ورسېدل، د الټرا سونډ کوټې ته ورننوتل. ډاکټر حميد ناروغ ته وويل: وروره! ته يو ځل بيا څمله چې زه تيرې وروښيم.

ماشين يې چالان کړ. د ټلويزيوني معاينې پروب يې د ناروغ پر نس کېښود، ويې ويل: نس دې وپړسوه.

د ماشين پر سکرين يې تصوير ودراوه. په تصوير کې د هګۍ په اندازه د ځاځکي په څېر توره کڅوړه ښکارېده. د کڅوړې سپين دېوالونه د پوکنۍ په شان نري وو. په منځ کې يې درې دانې سپينې هلال شکله نيم دايرې پرتې وې، دغو شکلونو سرې ته د اوو شپو سپږمۍ [illegible] يا د [illegible] نيم [illegible] تر [illegible] تورې [illegible] غځېدلې و.

حميد په ګوته باندې سورج ته سپين هلالونه وروښيل، په انګريزي يې ورته وويل: وګوره، دا يوه، دا يې بله، دا يې بله. ودې ليدل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر سورج تصویر ته سترګې ښخې کړې وې، ناروغ ته یې وویل: ته د باندې ووځه.
هغه چې ووت، د ډاکتر خوله جینګه شوه، حمید ته یې کړه: هو، هو، بیخي سمه ده، ډېرې شته؛ خووو...
زنه یې وګروله.
حمید ورته وچې سترګې نیولې وې.
سورج وویل: اممم، نو درد ولې نه لري؟
حمید ورته کړه: ډاکتر صاحب! ته خو پوهېږې چې څو پورې تریخې ګزک نه وي کړی یا دا چې ډېرې د صفرا لاره نه وي بنده کړې، مریض ته درد نه پیدا کېږي.
هغه په تصویر کې د تریخي پر دېوال ګوته کېښوده، ویې ویل: هه دا وګوره. د تریخي دېوالونه بیخي نارمل دي، وینې! بیخي نري دي. ګزک نه لري. که ګزک وکړي؛ نو بیا خو پړسېږي کنه.
ډاکتر سورج هغه پر اوږه وټپاوه، په موسکا یې وویل: ډېر ښه، ما ویل وګورم چې همکاران مې څنګه دي؟
دا یې وویل او له خپلې ترجمانې سره ووت.
حمید له ځانه سره وبونګېد: احمقه! پخپله په هېڅ نه پوهېږې، بیا په ما باندې ببرېږې.
لینا چې له کوټې څخه وتله او ور یې په ځان پسې پورې کاوه، شا ته یې وکتل. حمید ته یې په ګلابي شونډو کې وموسل، پر ټېک باندې یې د ښي لاس نرۍ ګوته تاوه را تاوه کړه، مانا دا چې سورج لیونی دی، ګوزاره ورسره وکړه.
حمید له کوټې ووت، مخامخ د اکسرې کوټې ته ورننوت. جمیل ته یې حال ووایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل: دا ارامولني چې هر یو راشي، اول په موږ باندې خپل سیاست کوي. زما په فکر دوی موږ مالوموي چې په څه پوهېږو که نه پوهېږو؟

حمید لویه ساه واخیسته: نه داسې نه ده. خدایزده چې دوی هلته نرسان دي که څه بلا دي؛ خو دلته د ډاکترانو په نامه راځي. ته دغه بده بلا وګوره، ما ته خو بیخي بېسواده ښکاري.

د مېز پر سر پراته کاغذونه یې سم کړل، بیا یې وویل: ګوره! د اتم صنف یو استاد مې رایاد شو. موږ ورته ((چنګېز)) وایه. زه کپتان وم. استاد چې صنف ته راننوت، ما ولاړ سئ وویل. ټول شاګردان ودرېدل. استاد د چوکیو په منځ کې د صنف تر اخره پورې لاړ. ټول ټولګیوال لکه عسکر درېدلي وو. د استاد د ګامونو اواز مې اورېده چې وار په وار سره لرې کېده، بیا کرار کرار رانژدې شو. ما ته چې راورسېد، مخامخ راته ودرېد، د روسي کلونیا تېز بوی ځنې لتېده. ما یې نکټایي ته سترګې ښخې کړې وې چې بې پوښتنې یې داسې کلکه څپېړه راکړه چې سترګې مې ورسره وبرېښېدې. ویې ویل: سړی همداسې ((ولاړ سئ)) وایي؟

خبره یې په دومره زوره وکړه لکه پنځوس متره لرې چې ولاړ وي. بیا یې خپله کتابچه راکړه چې: هه، دا درواخله، شاګردانو ته نوټ ووایه.

دی د صنف اخر سر ته لاړ، په چوکۍ باندې کرار کېناست. نور نو هره ورځ یې دغه کار و، ما به نوټ ورکاوه، دی به د صنف په اخر کې ناست و. د هغه په ساعت کې به هېچا شیطاني نه شوه کولای. ډېر بدقاره و. تا به ویل چې دی به شا ته ناست وي؛ خو یو وخت به دې لیدل چې سر ته دې ولاړ دی. هره ورځ به یې نوټ په ما باندې لوسته. موږ بیا وروسته خبر شو چې غریب په هېڅ نه پوهېږي. نوټ یې له نورو استادانو اخیستی و. موږ یې په اوله ورځ ځکه ووېرولو چې بیا ورنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه ونه کو. زه چې دا هندوان ګورم، دوی هم خپله ناپوهي په لانجو کې پټوي.

***

بله ورځ مازدیګر سورج جمیل وروغوښت. د مریض په مخ کې یې په ملنډو ورته وویل: څو ورځې کېږي چې اکسرې دې زده کړې؟

جمیل وویل: دا مې لسم کال دی. ولې، خبره څه ده؟

سورج د اکسرې یو عکس مخې ته ورواچاوه چې دا وګوره.

جمیل عکس پورته کړ، د کړکۍ رڼا ته یې ونیو. یوه شېبه یې په ځیر ورته وکتل، بیا یې سورج ته وویل: سمه اکسرې ده. څه وربانديې شوي؟

سورج وخندل، د الټرا سونډ رپوټ یې ورته ونیو: دا وګوره! دلته ډېره شته؛ خو ستا په عکس کې نشته.

د جمیل پر تندي ګونځې راغلې، عکس یې بیا له نظره تېر کړ، د الټرا سونډ رپوټ یې ولوست، بیا یې وویل: تا د راډیولوسنت نوم لا اورېدلی؟

د سورج شونډې سره ورغلې، مېز یې په سوک وډباوه، اوچت پاڅېد، د جمیل خوا ته روان شو.

جمیل موټې کړې لاسونه پورته کړل، لکه بوکسر چې په رینګ کې د حریف مخې ته ودرېږي، لاسونه یې مخ ته نژدې ونیول. دفاع ته یې ځان تیار کړ؛ خو سورج یې له څنګه ښوی تېر شو، ور یې خلاص کړ، له کوټې څخه ووت.

جمیل لینا ته وویل: ته څنګه له دغه لیوني سره ترجماني کوې؟

ـ څه وکو، مجبوري ده نو.

ـ ډېر احمق سړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لکه چې بیا رییس ته لاړ، بیا به شکایت وکي. ربښتیا په عکس کې خو به کوم عیب نه وي؟ هسې وایم چې رییس درته په قار نه شي.
ـ نه بابا. ځیني تیرېږي داسې وي چې شعاع ورنه تېرېږي، هغه بیا په عکس کې نه ښکارېږي. په طب کې ورته راډیولوسنت وایي.
ور خلاص شو. کارګرو، ویې ویل: رییس صاحب غوښتی یې.
جمیل په مرمرینو زینو پنځم پوړ ته وخوت. سورج د رییس په دفتر کې پر کوچ باندې ناست و. مخې ته یې پر مېز باندې چیني پیاله ایښې وه، د پیالې په منځ کې د چایو پوړۍ کوړۍ وه خو لا د اوبو رنګ نه و اوښتی. د پیالې تر څنګ په څلورګوټې رکابي کې د قند دوه دانې خښتې پرتې وې. رییس بې له دې چې د جمیل سلام ته علیک ووایي، وویل: وه هلکه! دا څه حال دی؟ ټکنیشن سړی وګوره او دومره غټې خبرې. هغه هم بیا هندي ډاکتر سره. ته پوهېږې چې ده څومره تعلیم کړی؟ پروفیسر دی پروفیسر.
جمیل وویل: رییس صاحب! زه نو کله له کوڅې راغلی یم، ما هم سبق ویلی.
ـ نو دی ولې شکایت کوي؟
ـ څه ووایم، رییس صاحب! ته خو مسلکي نه یې. نورو ډاکترانو نه پوښتنه وکه، که زه ملامت وم، همدغه سات مې منفک که.
رییس د زنګ پر تنۍ باندې ګوته ټینګه کړه. د سترګو په رپ کې نرۍ دنګې ښایسته کې نجلۍ ور پرانیست، لکه عسکر هسکه غاړه خو موسکا پر شونډو غلې ودرېده او د رییس په سترګو کې یې سترګې ښخې کړې. رییس ورته وویل: ټول ډاکتران راوغواړه.
نجلۍ چې وتله، رییس ورباندې غږ وکړ: واوره!
هغې مخ راوګرځاوه. رییس وویل: لینا ته ووایه چې د مریض کاغذونه دې راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور ډاکتران چې راورسېدل، رییس سورج او جمیل ته وویل: تاسې د باندې ووځئ.

جمیل د پنځم پوړ د دهلېز له کړکۍ څخه د کابل دوړنې هوا ته کتل، دوړه لکه لړه پر کورونو او بازار خوره وه. لاندې په پارکینګ کې ولاړ موټرونه ټول په دوړو او خټو سپېره وو. د چوک د پورې غاړې سړکونه وچ وو، خو د روغتون مخې ته د سړک کندې لا د تېرې ورځې د باران په اوبو ډکې وې. یو کورولا موټر له یوې کندې تېرېده، موټر د دروازو تر نیمایي پورې په اوبو کې ډوب شو او هماغلته بند پاتې شو. بل موټر یې له څنګه تېرېده، یوه خوا یې ټیټه شوه بله خوا جګه، د سړک د غاړې لښتې ته ولوېد. د لښتي او سړک توپیر نه کېده، دواړه یو شان ښکارېدل، هر چېرته یو زنګون اوبه ولاړې وې.

د ریاست ور خلاص شو، ډاکتران یو یو له دفتره راووتل، ځینو یې خپل څنګ ته روان سړي سره په ټیټ آواز خبرې کولې او څنګلوري ورته سر ښوراوه. ډاکتر حمید جمیل ته ورنږدې شو، په کراره یې ورته وویل: غم مه کوه، ټولو ستا خبره سمه وګڼله.

د ریاست د وره له څنګه سکرټرې په جمیل باندې غږ وکړ: راځئ د ننه. سورج مخکې شو، جمیل ورپسې.

رییس، جمیل ته مخ واړاوه: ډاکتر سورج نه معذرت وغواړه.

جمیل وویل: ولې؟

ـ بس نو زه درته وایم.

ـ رییس صاحب! ملامت دی دی، زه ولې...

رییس وغرېد: ووځه کم عقله.

جمیل په ځېږدلو شونډو کښېته شو. مخامخ ډاکتر حمید ته ورغی، ویې ویل: عجب سړی دی. غلطي د چا ده، معذرت په چا باندې غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حميد وپوښت: څنګه؟

جميل وويل: هغه بل ښييم، راته لګيا دی چې سورج نه به معذرت غواړې.

حميد وويل: پروا نه کوي، رييس خو نو تا ته مالوم دی. بېسواده شی دی. اوس چې خدای پيسې ورکړې؛ نو ورکړې يې دي.

ـ پوهېږې چې ما ته څه وايي؟ وايي سورج پروفيسر دی.

دواړو په زوره وخندل.

حميد وويل: داسې بېسواده پروفيسران خو په روپۍ باندې سل پيدا کېږي.

ـ غني ګی خو په مياشت کې څلور زره ډالره ورکوي.

ـ هغه خو خپل بېزنس ورباندې کوي.

ـ ښه شو چې رایاد دې کړ، د بېزنس کيسه يې درته وکم، ها بله ورځ سورج يوې حاملې ښځې ته اکسرې ليکلې وه.

ـ دا څه وايې؟

ـ کسم دی.

ـ وايم شپه دې ودربېږه سورج ګله.

ـ يو ځل نه، څو ځله يې داسې کړي، اول خو ده ته ورغلم چې ولې داسې کوې؟ ويې ويل، «ستا يې په کې کار نشته، څه چې ما ليکلي، هماغه به کوې.»

ـ ښه، بيا تا څه وکو؟ اکسرې دې واخيسته؟

ـ مجبور وم؛ نو څه به مې کړي وو؟

حميد ورته نبغ وکتل: ګوره ملګريه! زه و ته خو بايد غاړې بندې نه کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما غاړه خلاصه کړې، ښځې ته مې لس واره وویل چې وه خورې دا اکسرې خو دې ماشوم ته تاوان لري. ویل یې «پروا نه کوي چې زه خپله ښه شم، ماشوم ته خیر دی.»

ـ یاره څه کم عقله خلک مو دي.

ـ زیاتي ورغلم غني ګي ته مې وویل چې ډاکتر سورج داسې کارونه کوي. پوهېږې چې څه یې راته وویل؟ وایي «د ما یې پیسې پکار دي، زه بېزنس کوم بېزنس.»

حمید پر شونډو ګوته کېښوده، ویې ویل: ایششششش، لږ ورو غږېږه چې څوک یې وانه وري، جاسوسان یې ډېر دي.

شك

میوند جمیل ته کتل چې ناست له ده سره؛ خو چورت یې بل ځای و. د جمیل سترګې د شیریخ په تالي کې ښخې وې. بې خوده یې کاشوغه په کې لړله.

میوند د هغه د سترګو مخې ته لاس وښوراوه.

جمیل سترګې پورته کړې، میوند ته یې وکتل.

هغه ورته وموسېد: څنګه چل دی؟ لکه چې له سره مین شوی یې؟

جمیل په خندا وویل: نه بابا، زموږ د عاشقۍ وختونه تېر دي.

ـ نو بیا؟

ـ هسې، پرون مې بیا له رییس سره لانجه وشوه.

ـ ولې؟

ـ د هغه هندي ډاکتر په سر.

ـ خبره څه وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یاره، بېخي ورسره په عذاب یو. بېخي بېسواده شی دی. والله که په شی لا خبر وي. ګناه یې خپله وي؛ خو رییس ته بیا زموږه شیطاني کوي. زه خو د ده په ډاکترۍ کې لا شک لرم.
ـ یاره چې خپه نه شې، یو ډمان سره نه جوړېږي، بل ډاکتران؟
ـ داسې نه ده، ګوره ما تر اوسه د بل ډاکتر بد درته ویلي دي؟
میوند وویل: چې رښتیا شي، نه.
جمیل ورته کړه: خلاص نو، پوره خو یو خدای دی، بنده به خامخا نیمګړی وي، خو دی داسې سړی دی چې وایم بېخي د طب په لاره نه دی تللی.
میوند د شیریخ په پیاله کې کاشوغه ووهله، ټنګ ټنګ یې شو، شونډه یې وځېښله بیا یې وویل: ګوره انډیواله! ته داسې وکه چې یو څو ورځې د سورج سره روابط ببرته ښه که. زه په بل حساب وربانده شکي شوم.
ـ څنګه؟
ـ چې ایجنټ به وي.
ـ یاره ستا خو د شیطان مسلک دی، هسې په هر چا باندې شک کوې.
ـ ګوره چې کیسه درته وکم. ما چې په شوروي کې د استخباراتو درسونه ویل، یوه ورځ په صنف کې د ایجنټوري استاد راته د سروبي د بند کیسه وکړه. موږ پوښتنه وکړه: استاده تا د سروبي بند څه لیدلی؟
هغه وویل: زه هلته انجینیر وم.
موږ پوښتنه وکړه: دا نو څنګه؟ ته خو انجینیر نه یې، ته خو د استخباراتو استاد یې.
استاد وویل: دا استخباراتي تکتیک دی. موږ نورو ملکونو ته د انجینیر، ډاکتر، معلم او نورو په نومونو خپل ایجنټان ورلېږو. که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت وي، رسمي ډيپلومونه ورته جوړوو، د هماغه مسلک کارت، جواز، هر څه ورته برابروو.

نو زه چې ستا خبرو ته ګورم، ګومان کوم چې دغه سړی به هم جاسوس وي. که نه هندي ډاکتران خو تکړه وي. دا نو څنګه کېدای شي چې سورج دې ډاکتر وي؛ خو په طب دې نه وي خبر؟

په شيريخ فروشۍ کې هندي سندره په لوړ اواز چالانه شوه. جميل د دوکان شاګرد ته په ګوته د راتلو اشاره وکړه. هغه د جميل خولې ته غوږ ورنژدې کړ. جميل چيغې ته په ورته غږ ورته وويل: لږ يې ټيټ که، بل کسټ نه لرئ؟

شاګرد د دخلچي مېز ته لاړ، بله سندره شروع شوه؛ خو دا هم قديمي هندي سندره وه.

جميل تر شونډو لاندې وغرېد: شپه دې ودربږه له دې هندي سندرو سره. د شيريخ دوه درې اخري کاشوغې يې هم تر ستوني تېر کړل. ميوند ته يې په سترګو کې اشاره وکړه. دواړو حرکت وکړ. د دوکان له وره سره قره قولۍ پر سر برېتور سړی د کم سوري لوړ مېز شا ته ناست و. مخې ته يې د حساب ماشين پروت و. جميل جيب ته لاس کړ؛ خو ميوند يې لاس ټينګ کړ، ويې ويل: کسم دی، والله که يې ورکړې.

جميل وويل: زوروره ! دا څه کوې، هر وارې ته پيسې پرې کوې، يو وار خو ما ورته پرېږده.

ميوند وموسل: په دې خبرو پسې مه ګرځه.

له دوکانه ووتل، له پل باغ عمومي څخه د شاه دوشمشېره زيارت خوا ته روان شول. مازديګر نژدې و؛ خو لا هم لارويانو هڅه کوله د دېوالونو سيوري ته پناه يوسي، يوه نيمه نجلۍ په سر باندې چترۍ نيولې وه. ميوند غلی روان و، ځمکې ته يې کتل خو ژر يې سر پورته کړ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورمېږ ختې يې وسولاوه، جميل ته يې مخ واړاوه: راځه چې سيوري ته شو، نن خو بيخي بده ګرمي ده.

جميل د کابل سين ته وکتل. د سين په تل کې د لښتي په اندازه اوبه داسې په کراره روانې وې لکه د اوړي غرمنۍ شپې يا لکه ماشوم چې له لوبې يې پاڅوې او درس ويلو ته يې ولېږې.

جميل په سين کې د اوبو د غاړې ډېران ته اشاره وکړه، ويې ويل: ياره زموږ د وطن هر څه دغسې دي.

ميوند هېڅ ونه ويل. دوی په تنګ پياده رو کې چې ځای ځای تبنګونه او کراچۍ پـه کـې ولاړې وې، هڅـه کولـه د ښـي لاس دوه پـوړېزو دوکانونو ته ځانونه جوخت کړي چې له لمره بچ شي.

ميوند وويل: په ياد دي چې د ډاکتر نجيب په وخت کې دلته د پوست دوزانو دوکانونه څومره ډېر وو، څه ښه قره قولي خولۍ به يې ګنډلې، اوس وګوره ټول د موبايلونو دوکانونه دي.

جميل وويل: دله حکومت مو دی، خپل خلک کار ته نه پرېږدي، بې سواده خارجيانو ته کارونه ورکوي.

زيارت ته چې نژدې شول، ميوند وويل: تـه غـړ مـه کوه، زه بـه ورشم، ځان به ورته دوکاندار معرفي کړم. خپل نوم بـه ورتـه فريـد وښيیم. چې يو وار يې وګورم، بيا به يې حساب رامالوم کړم. رښتيا ته داسې وکړه چې د معدې د تکليف يو څو نښې نښانې راتـه ووايـه چې زه بيا هماغسې ورته ښکاره کړم چې ګوندې د معدې تکليف مې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندیوالي

میوند د سورج د کوټې ور وټکاوه. له هغې خوا یو دروند غږ وویل: کم این (come in)

میوند ورننوت. ډاکتر له چوکۍ پورته شو، میوند ته یې لاس ورکړ، د مېز مخې ته ایښې چوکۍ ته یې اشاره وکړه، په موسکو شونډو یې وویل: مهرباني.

لینا پوښتنه وکړه: وروره، څه تکلیف لرې چې ډاکتر صاحب ته یې ووایم.

میوند وویل: زه په اردو پوهېږم، پخپله به ورسره وغږېږم. ډاکتر صاحب، مېرا نام فرید هې.

بیا یې ورته وویل: ما د تا ډېر صفتونه اورېدلي.

ـ رښتیا؟

ـ کسم دی، څو کسانو راته ویلي. ځکه خو درته راغلم. زما د معدې تکلیف دی.

هندي ډاکتر یو څو پوښتنې ځنې وکړې. بیا یې فشار وکوت. لس دوولس رنګه لابراتواري ټستونه یې ورته ولیکل.

د معاینوتو پیسې لس زره افغانۍ کېدې. جمیل لابراتوار ته لاړ، ویې ویل: د ده معاینات مه کوئ، یوه هفته مخکې یې ټول معاینات کړي دي، هر څه یې نارمل وو. ته داسې وکه چې نارمل راپورنه ورته ورکه خلاص.

مازدیګر فرید (میوند) د معاینوتو نتیجې ډاکتر ته یوړې. هغه ورته نسخه ولیکه. د پرهېزونو د لیست په سر کې یې لیکلي وو: د غوايي غوښه، وریسې مرچ، آچار...

میوند چې له روغتونه ووت، مخامخ د یوه ملګري ډاکتر معاینه خانې ورغی، خپله نسخه یې ورښکاره کړه: ته خو دا راته وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وویل: ملګریه ! چېرته درملتون جوړوې؟
میوند وویل: درملتون نه جوړوم.
ـ نو په دې لیست باندې څه کوې؟
ـ کوم لیست؟
ډاکتر کاغذ مخې ته ورواچاوه: دغه چې تا راکړ.
ـ زوروره ! دا لیست نه دی، دا مې نسخه ده؟
ـ ټوکې مه کوه.
ـ د زړه نه درته وایم. هندي ډاکتر راته لیکلې.
ډاکتر د مېز له سره نسخه بېرته واخیسته، لاندې باندې یې وکتل. په زوره یې وخندل بیا یې وویل: کوم هندي ډاکتر؟
ـ یو دی. څه یې کوې، دا راته ووایه چې دوا یې څنګه ده؟
ـ لکه د کلي په واده کې چې د هر کور واړه او زاړه، بللي نابللي ټول له یوه سره ورځي، ستا نسخه هم دغسې ده. دې ته وګوره، اومېپرازول، پانټوپرازول، ایسموپرازول. له هره کوره درې څلور رقمه دوا ، وایم دومره ډېره دوا یې درته لیکلې ده چې که فیل ته یې ورکې؛ نو راچپه به یې کې. اوولس قلمه دوا ، دا خو سوچ کفر دی.
د میوند تندی تریو شو ، نسخه یې ورنه واخیسته، ویې خیرله، د مېز لاندې څڅل دانۍ ته یې خطا کړه.
ډاکتر وویل: ته دې شکایت راته وایه، زه به دوا درکړم.
میوند وویل: چې رښتیا شي، رک روغ یم. یو چا راته ویلي وو چې دغه هندي ډاکتر په څه نه پوهېږي، ما وې رښتیا دروواغ به یې رامالوم کړم.
ډاکتر وویل: دا نسخه خو یې والله که د ډاکتر وي.
په نسخه کې د اوو ورځو دوا لیکل شوې وه، یوه اوونۍ چې تېره شوه، فرید (میوند) بیا ډاکتر سورج ته ورغی. ورته ویې ویل: یاره منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې. داسې دوا دې راکړې وه چې له اسمان نه يې مځکې ته راکښته کړم.

سورج موسک شو: دا څه وايې؟

ـ کسم دی، وايم بلا يې بلا.

ـ چې بيا ونه وايې. ته پوهېږې چې ما په هند کې درې کاله د يوه لوی پروفيسر سره کار کړی. هغه ته ان د امريکا نه مريضان راتلل. پوه شوې که نه؟ هلته خو همداسې طبابت دی، هسې خوشې خبره خو نه ده.

ـ ښه، زه خو دې د پرهېز د لاسه مړ کړم. موږ خو په غوښو روږدي يو، اوس دا راته وايه چې پرهېز مې مات کم که نه؟

ـ بس يوازې د غوايي غوښه مه خوره، نور شيان چندان پروا نه لري.

فريد (ميوند) خپل تش لاس خولې ته داسې يووړ لکه ګيلاس چې يې په لاس کې وي، ويې ويل: دغه بل شی څنګه؟

سورج وخندل: لږ لږ؛ خو چې ما هېر نه کې.

ـ ولې نه. بس ته همدومره وکه چې د ټيليفون نمبر دې راکه، نور يې په ما.

ډيلي دربار

د ډاکتر سورج وروستی مريض له کوټې ووت، په دې وخت کې د ټيلفون شرنګا پورته شوه. فريد و، ويې ويل: نن ماښام د ډرينک پروګرام دی، راځې ورته که نه؟

ـ چېرته؟

ـ ستاسې خپل ځای دی، ډيلي دربار.

ـ ببښکه دې، وايم څومره ښکلی بار يې دی. څو بجې؟

ـ بس هر وخت چې ته راتلای شې.

ـ اووه بجې به څنګه وي؟

ـ بيخي سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فريد (ميوند) په شپږ نيمو بجو ډيلي دربار ته ورننوت. د شيشه يي مېزونو په منځ کې ښه وړاندې لاړ، د سالون په بر سر ته تېر شو. هلته لرګين نسواري رنګه نيم ګرد مېز ولاړ و. د مېز شا ته په دېوالونو پورې لګېدلي الماری له رنګ رنګ غټو او وړو بوتلونو او د بير، پيپسي، مېرينډا او سوون اپ له قوتيو ډکې وې. د مېز شاته وچ کلک په رنګ تور سرې د پان په جوړولو لګيا و. د ده تورې شونډې په پانو سرې وې. پر مېز رنګ رنګ ښکلي اوږده کريستالي ګېلاسونه ايښي وو، په يوه کريستال لوښي کې د يخيو مکعبي ټوټې پرتې وې.

ميوند بار ته نژدې يوه مېز ته ودرېد، نسواري رنګه لرګينه چوکۍ يې شا ته کش کړه، پرې کېناست، د مېز پر سر د وړوکې ګلدانۍ په څنګ کې درې ځايه قات شوی کاغذ نېغ ايښی و. ميوند کاغذ راواخيست، د رستوران د خوړو ليست يې تر نظر تېر کړ، بېرته يې کېښود. د مربع شکله مېز سر له لس ملي ښيښې جوړ و، څلور خواوو ته يې څلور چوکۍ ايښې وې. ميوند د مېز سر په ګوتو وترنګاوه او د سالون له اوږده دېوال سره جوخت لګېدلي تخت ته يې وکتل. تخت د زنګانه په اندازه لوړ و، سرې ماشيني غالۍ ورباندې وېړې وې. له چته نسواري رنګه لرګين امېلونه راځړېدل چې تخت يې په څو برخو سره وېشلی و.

ګارسون راغی، د ميوند مخې ته يې مينو کېښوده، پخپله يو ګام شا ته ودرېد. ميوند په اردو ورته وويل: زه مې ملګرو ته منتظر يم چې هغوی راشي بيا به يو څه راوغواړم.

ګارسون په موسکا سره ((اوکې سر)) وويل او د بل مېز خوا ته لاړ.

ميوند ساعت ته وکتل، پينځه ويشت دقيقې اوو ته پاتې وې. ځان يې د هوټل په کتلو بوخت کړ. د تخت مخې ته لرګينې نسواري کټارې تر چته پورې غځېدلې وې چې لرګي يې د چليپا په بڼه سره تېر و بېر وو. تخت ته د ورختلو لپاره په هره برخه کې د دوو پټو زينې جوړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه په هندي فلمونو کې چې ناویو ته حجلې جوړوي، تخت هماغسې ډولي سینګار شوی و. د تخت په بر ګوټ کې دوه کسان ناست وو، شین شیشه یې چیلم یې مخې ته ایښی و. په ټېپ کې د «انوپ جلوټا» شرابي غزلې په تت اواز چالانې وې، د چیلم خړې لوخړې د رنګه ځراغونو په تته رڼا کې داسې تاوېدې راتاوېدې او پورته د چت په لوري تلې، لکه ښکلې رقاصه چې د ارام موزیک اواز ته په مکېزونو وناځي. د چیلم له لوګیو سره د منهو خوندور وږم په هوټل کې خپور شو. لا اووه بجې نه وې شوې چې بار ته د خلکو راتګ پیل شو. په هرو ځو شېبو کې دوه دوه، درې درې کسان بار ته راننوتل.
لس باندې اووه بجې په وره کې د سورج سر ښکاره شو. یو بل سړی هم ورسره و. په دوی پسې په برګو دریشیو کې دوه وسله وال راننوتل. د سورج ملګري وسله والو ته اشاره وکړه چې د باندې دې ودرېږي.
فرید (میوند) په خپل ځای ودرېد، سورج ته یې لاس وښوراوه چې ده ته یې پام شي. سورج او ملګری یې د ده خواته راغلل.
سورج وویل: فرید بایې ! ما خو خپل انډیوال هم راوستی.
میوند وویل: وایم ډېر ښه دې کړي. چې ستا انډیوال دی نو زموږ یار دی.
(فرید) میوند دغه بل سړي ته لاس وراوږد کړ، په فارسي یې ځان معرفي کړ: ما فرید استیم.
جنرال یې لاس ټینګ کړ. هغه چې په هسکه غاړه ولاړ و، مخې ته راوتلی ټټر یې په سپینو جامو کې کندهارۍ خامک دوزي غاړه ښه ښکاروله، په ډډ غږ یې وویل: جنرال امین اعتماد. ځوانه، ولې پښتو راسره نه وایې، زه درته فارسیوان ښکاره شوم که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج وویل: جنرال صاحب په دفاع وزارت کې لوی سړی دی. زما ټینګ ملګری دی. که په وزارت کې دې کوم کار وي، دی به یې درته خلاص کي.
فرید (میوند) وویل: کاشکې په وزارت تجارت کې وای، زموږ ټول کارونه هلته وي.
بیا یې ځنګ چوکۍ شا ته کش کړه، مېلمنو ته یې د کېناستو بلنه ورکړه. سورج میوند ته مخامخ کېناست او جنرال یې څنګ ته. میوند له کېناستو سره سم ګارسون ته د راتلو اشاره وکړه. سورج ته یې وویل: څه شی څښئ؟
- څه چې د تاسو خوښه وي.
- ته مېلمه یې.
جنرال وویل: ما ته یې ذوق مالوم دی، رډ لېبل یې خوښېږي.
میوند ګارسون ته وویل: یو بوتل رډ لېبل ویسکي.
سورج ته یې مخ واړاوه: پیپسي ورسره ګډوې که بل څه؟
سورج وخندل: یاره لکه چې تازه کار یې. سړی رډ لېبل همداسې وهي، یوازې یخی په کې اچوي.
میوند جنرال ته وکتل: تاسې څنګه؟
ــ بس ډاکتر مې پیر دی، څه چې دی وایي.
میوند ګارسون ته وویل: د چرګ کباب، دوه دانې پیپسي، یخی، چپس، سلاډ ، امممم
سورج ورغږ کړل: یو قوتی مارلبورو سګرېټ او د سخوندر کالباس.
میوند جنرال ته کړه: جنرال صاحب، باډیګارډان دې څو تنه دي؟
ــ پسې ګرځه مه، هغوی به خپل غم وکړي.
ــ نه، داسې نه کېږي.
ــ دوه دوی دي، له موټروان سره درې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ګارسون ته وویل: حویلۍ کې د جنرال صاحب باډیګارډان ناست دي، هر څه چې غواړي، ورته یې یوسه، حساب یې په ما پسې ولیکه.

فرید که میوند؟

بازار نوی خلاص شوی و چې میوند د قوای مرکز په کابل مارکیټ کې «فرید نوید» تجارتي شرکت ته ورغی.
د شرکت رییس ته یې وویل: ګوره فرید جانه! ما یو چا ته ستا د دوکان ادرس ورکړی، ورته ویلي مې دي چې زه د شرکت مالک یمه.
فرید ورته سترګه ووهله، ویې ویل: لکه چې زما په شرکت باندې خېټه اچوې که څنګه؟
میوند وخندل: نه بابا، سترګې یې ړندې کړې چې د یار مال ته به کږه وګوري؟
ـ ښه وایه، بیا دې څه پلان دی؟
میوند د شرکت مزدورانو ته چې دروازې ته نژدې ناست وو، وکتل. بیا یې فرید ته مخ واړاوه، ویې ویل: هسې د بېزنیس خبره ده.
فرید سر وښوراوه: پوه شوم. څوک دی.
ـ یو هندي ډاکتر دی.
خپل موبایل کې یې ګوتې ووهلې، یو عکس یې په کې راوست، بیا یې فرید ته ورښکاره کړ: دغه سړی دی، سورج نومېږي. چې راغی ورته ووایه چې دی د باندې تللی، بیا راته یو زنګ ووهه. هغه ته مې خپل نوم فرید ښیيلی.
فرید وخندل: سمه ده ارباب. وایم نوم مې درنه ځار شه، دا ټول شرکت مې درنه ځار.
□□□

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند په ده افغانانو کې و. سورج ورته زنګ وواهه. میوند وویل: راځه، په دوکان کې یم.
موټر یې د قوای مرکز په لوري ګړندی روان کړ. دی د فرید په دوکان کې ناست و چې سورج راورسېد.
سورج خپل کورولا موټر ته دوه جوړې کوریایي ټایرونه واخیستل. د بیې پوښتنه یې وکړه.
فرید (میوند) وویل: زوروره ! خپل یار نه چا پیسې اخیستي، او بیا ته خو زموږ مېلمه یې کنه.
سورج ورته غبږه ورکړه: یاره ! ته خو بیخي لوی سړی یې.
د دوکان الماریو ته یې سترګې ونیوې.
میوند وویل: نور څه خو به دې نه وي په کار؟
سورج وویل: زړه مې و چې د موټر موبلایل مې بدل کم.
میوند پوښتنه وکړه: څه رقم موبلایل درکم.
ـ پخپله ښه پوهېږې.
میوند یوه کارګر ته وکتل: هغه پینځه لیټره ایل ټکس ورته راکښته که. ډاکتر صاحب، خپل موټر کې همدغه موبلایل اچوم. د موټر کیلي دې ورکه چې ټولبکس کې یې درته کېږدي.
سورج کارګر ته کیلي ورکړه او سترګې یې په جک ښخې کړې.
میوند کارګر ته کړه: یو دانه جک هم درسره واخله، دا نه هغه دونیم ټنه.
سورج بیا میوند سره تر غاړې ووت. په غېږ کې یې ټینګ کړ، له ځمکې یې لږ پورته کړ او بېرته یې کښته کړ. بیا یې لاس وراوږد کړ، ویې ویل: اوس نو اجازه راکه.
هغه چې لاړ، میوند فرید ته وویل: پیسې یې په ما پسې ولیکه.
فرید وویل: پروا نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه پروا نه کوي؟ لږې پیسې خو نه دي.
ـ د تا تنخواه بیا څومره ده چې داسې خراباتونه کوې؟
ـ د ما غم مه کوه، خدای مهربان دی.
□□□ د مخابراتو وزارت مخې ته بسونو مامورین کښته کړل. وزارت ته مخامخ میوند د یوې سوالګرې مخې ته ودرېد: له جیبه یې لسی راوکیښې، د هغې په ښوی سپین ورغوي کې یې کېښود، کرار یې ورته وویل: څه نوې زړې؟
ـ نور څه نشته، خو حاجي یوسف بیا سکینې ته ویلي دي چې ورشي.
ـ حاجي یوسف یې لا څوک دی؟
ـ هغه چې تا اخطار ورکړی و، مشعل مارکیټ کې چې دوکان لري.
ـ دا څه وایې؟ هغه خو توبه ایستلې وه.
سوالګرې وویل: تا هسې په مفته خوشې کړ. جنابي والا هر وخت سل، دوه سوه ډالره ځنې اخلي. دا خلک په توبو نه دي خبر.
میوند وویل: دا ځل به سمه جزا ورکم. حاجي شو خو سړی نه شو. سکینه کله ورځي؟
ـ همدا نن، نه بجې.
میوند ساعت ته وکتل، اته نیمې بجې وې. کرار کرار د مشعل مارکیټ خوا ته وخوځېد. دریېم پوړ ته وخوت. د حاجي یوسف دوکان ته مخاخ دوکان ته ورننوت. د پتلونونو او کمیسونو په کتلو بوخت شو. ویې لیدل چې په چادرۍ کې یوه ښځه د حاجي دوکان ته ورننوته. میوند د یوې ګوډۍ شا ته ودرېد چې د حاجي له دوکان یې څوک ونه ویني. چادرۍ والا د دوکان بر سره ته د مېز شا ته تېره شوه. حاجي یوسف هم ورپسې لاړ.
میوند ورو ورو د دوکان تر بل سره پورې لاړ، بېرته راوګرځېد، مخامخ د حاجي یوسف د ښځینه کالیو عمده فروشۍ ته ورننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکان به لس پینځه لس ګزه اوږد و. د دوکان په پای کې د ښځو لپاره د کالي اغوستلو لرګینه کوټنۍ وه. میوند د کوټبندونو او هغو انسان وزمه ګوډیو په منځ کې تېر شو چې د ننداري لپاره رنګ رنګ کالي وراغوستل شوي وو. له چپ لاسه د شیشه یې مېز شا ته ولاړ سړي پرې ورغږ کړل: وروره د نارینه وو کالي نه لرو.
میوند وویل: زما ښځینه کالي په کار دي.
کوټنۍ ته ورنږدې شو. سړي چیغه کړه: وه وروره ! ها خوا ته مه ځه، سیاه سره په کې کالي اغوندي.
میوند دوه چټک ګامونه واخیستل. د کوټنۍ ور یې په یوه لغته مات کړ.
حاجي یوسف پرتوګ ښ په لاس کې نیولی او چت پا څېد ، پرتوګ یې چابک راپورته کړ.
پر ځمکې پرتې لغړې ښځې پر ځان باندې خپله چادري خوره کړه.
حاجي چیغه کړه: دا کوم د سپي زوی دی؟
میوند داسې څپېړه ورکړه چې د حاجي له لاسه پرتوګ ښ خطا شو.
میوند له څپېړې سره وویل: چوپ شه بې ناموسه.
د کمیس له جیبه یې د کارت څنډه راپورته کړه، ویې ویل: هېر دې یم، زه جنایي پولیس یم.
حاجي په بېړه پرتوګ ښ وتاړه، په زارۍ یې پیل وکړ: خدای ته وګوره آمر صاحب، مه مې بې آبوه.
د میوند زنې ته یې لاس یووړ: ړیره دې نیسم، درته عذر کوم. مه مې بې عزته کوه.
میوند وویل: دا خبرې دې بیا په حوزه کې وکه.
ـ خیرات درنه غواړم، ورور مې یې.
ـ جالبه ده، نورو ته حاجیان خیرات ورکوي؛ خو ته یې د ما نه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ آمر صاحب ! چې هر څه وغواړې درکوم یې، دا ټول دوکان مې درنه ځار دی.
میوند له کوټنۍ ووت، ویې ویل: تېر ځل مې معاف کړې، خو تا حیا ونه کړه.
ـ ګوره آمر صاحب، بد مې کړي دي. خیر دی مه مې رسوا کوه، وایم تر عمره نوکري به دې وکم. واخله دغه ټول دوکان مې واخله، مړ مې کړه، خو رسوا کوه مې مه.
میوند ورته وخندل: زموږ ججوري دومره نه دي غټ چې دغه لوی دوکان دې په کې ځای شي.
حاجي هم د باندې راووت، رنګ یې یو څه سم شو، ویې ویل: امر وکئ، څه خدمت وکم؟
میوند وویل: خوښه دې خپله، خپل عزت به په څو واخلې؟
ـ تاسې امر وکئ.
ـ زر ډالره.
حاجي وویل: په سترګو صاحب.
میوند ورته کړه: خو با خبر، دا دې اخر وار وي. که مې بل وار ګیر کړې، کسم دی که رانه خلاص شې. لږ خو شرم وکه، دا د حاجي نوم خو مه خرابوه.
سکینه له کوټنۍ راووته، میوند ته یې نېغ وکتل. میوند یې په مخ باندې ناړې ورتو کړې، ویې ویل: رنګ دې وکړه، کنچنۍ.
میوند له هغه ځایه د فرید دوکان ته ورغی. درې سوه ډالره یې پر مېز ورته کېښودل، ویې ویل: واخله انډیواله دا د ټیرونو او هغه نورو شیانو پیسې، کور دې ودان.
فرید وویل: دومره زر؟ بانک خو به دې نه وي وهلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند په خندا ورته وویل: ژوندی بانک مې وهلی. بس، دا شوقي تاجران دي خدای راته ژوندي لري، هر یو یې یو بانک دی.

- پوهېږم چې د ځان غم درسره نشته. خدای دې کامیابه لره، د خدای بخښلي ډاکتر صاحب خبره «وطن یا کفن».

د میوند د موبایل زنګ وشرنګېد ، هماغه سوالګره وه، ویې ویل: آرین هوټل ته دوه مشکوک کسان ورننوتل.

میوند وویل: څنګه مشکوک؟

ـ لکه چې د پټو لاندې یې یو شی پټ کړی.

ـ سمه ده، ته ورپسې ورځه، هوټل ته د ننه لاړه شه. زه به یو څوک درولېږم.

میوند فرید ته مخ واړاوه: یو کار مې په مخ کې دی چې او پراتیفي پیسې ورباندې نه شم لګولی خو کار مهم کار دی.

فرید وویل: بله به وکو، موږ خو هر کال د مال زکات باسو، چې داسې کارونه دې وو، ماته راشه.

- چې یې ما ته راکې بیا دې زکات کېږي؟

- ولې به نه کېږي، ته داسې کار کوې چې خیر یې ټول وطن ته رسېږي.

لــــــــومــه

میوند وویل: پوهېږې، بیا مې د روسانو یو پخوانی تخنیک استعمال کړ.

جمیل پوښتنه وکړه: څنګه؟

ـ روسانو به مشکوک سړي ته دومره شراب ورکول چې پخپله به لکه بلبل په خبرو راغی، ټول رازونه به یې افشا کړل. دا یو چل دی. روسان وایي چې نېشه سړی درواغ نه وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه نو تا څه وکړل؟
ـ ها بله ورځ مې د سورج سره همدا چل وکړ. ځان ته مې خالي پیپسي اچوله او ده ته ویسکي. یو جنرال هم ورسره و. دواړه مې داسې غرق کړل چې ښه خره مې ورنه جوړ کړل.
ـ څه دې ورباندې وویل؟
ـ بیا به دې خبر کړم. اوس به درته همدومره ووایم چې هاغه شک چې مې کړی و ، سم راوخوت.
جمیل وویل: بېشکه دې.
میوند وویل: خو پوښتنه دا ده چې جنرال د سورج سره څه اندېوالي لري؟ ما ته داسې ښکاري چې خپله جنرال به هم جاسوس وي. رښتیا سورج ډېره ښه روسي وایي. جنرال سره په روسي ګړېده. ما ځان ناګاره واچاوه چې ګنې زه په روسي بیخي نه پوهېږم.
جمیل وویل: ده خو په شوروي کې تحصیل کړی دی، طب یې هماغلته ویلی.
ـ دا څه وایې؟ د هند طب خو ډېر مخکې دی؛ نو ده په شوروي کې څه بلا غوښته؟
ـ پلار یې په ماسکو کې د هند نظامي اتشه و.
ـ ښه نو داسې؟
ـ زه چې یې ګورم، د ده لیاقت دومره نه دی چې په هند کې دې یې طب ویلي وای. په ماسکو کې به یې استادانو د پلار په خاطر کامیاب کړی وي. هسې خلک وایي چې نن سبا خو روسي استادان په یو بوتل ودکا باندې سړی کامیابوي.
ـ ښه نو دی چې داسې غلطې نسخې لیکي، دلیل به یې همدا وي؟ خبره مې درته کوله، د سورج یوه کمزوري راته جوته شوه، زوی مړی د ښځو ډېر شوقي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل یې خبره پرې کړه: هو ربښتیا ، ښه شو چې را یاده دې کړه. ها بله ورځ لینا سرې سترګې زموږ اتاق ته راغلې وه.

ـ کومه لینا ؟

ـ هغه د سورج ترجمانه یادوم. خوارکۍ ، ډېر یې وژړل. ویل یې چې یوه نجلۍ سورج ته راځي. دی ورسره د پردې شا ته تېرېږي. بس چې هر څه یې زړه غواړي، هماغه ورسره کوي.

ـ دا څه وایې؟ دا پدرنالته څوک ده؟

ـ لینا یې پېژني. وایي په کومه موسسه کې کار کوي.

ـ لینا نو څشته ژړل؟

ـ ژړل یې په دې چې سورج یې له ځانه سره په زوره پـه کوټـه کې ساتي. ورته وایي «ته د باندې مه ووځه چې څوک را باندې پوه نه شي» دا سې یې وګڼه چې د نجلۍ سره د دې په مخ کې سات تېروي.

میوند اوف وکړ: نو دا ولې اداري ته شکایت نه کوي؟

ـشکایت به یې څوک واوري؟ غرېبه په دې ډارېږي چې له کاره یې ونه شړي.

ـ که دومره ځورېږي؛ نو ولې کار نه خوشې کوي؟

ـ ما ورته وویل چې وظیفه دې خوشې که؛ خو لینا وایي په کور کې بل څوک نه لري، ورونه ورنه بېل دي، یوازې زړه مور یې ده او دا. ورونـه یې سخت بې غیرتان دي. دوی سره هېڅ کومک نه کوي. دا مجبوره ده چې کور پخپله وچلوي.

میوند لږ چورت وواهه، بیا یې وویل: ګوره ! یو ځل ما د لینا سره مخامخ که. که دا راسره همکاري وکي؛ نو کارونه به مو ډېر آسانه شي.

***

د اکسرې د کوټې ور وټکېد ، لینا وه.

جمیل ورته وویل: راځه، میوند مې ملګری دی. تا سره یې لږ کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لینا د پیکي ویښته تر پوړني لاندې پټ کړل، پوړنی یې په سر سم کړ.
میوند وویل: ګوره خورې ! مه وارخطا کېږه. ها بله ورځ مې سورج ته ځان فرید معرفي کړ؛ خو اصلي نوم مې میوند دی. زه په جنایي پولیسو کې کار کوم. جمیل راته ستا په باره کې یو څه وویل. زه به د سورج چاره وکم؛ خو ستا همکاري په کې غواړمه.
لینا ځمکې ته سترګې نیولې وې. د ټیکري د څنډې اوبدل شوي تارونه یې په ګوتو تاوول. ویې ویل: زما د وسه به څه پوره وي؟
ـ ته به د سورج په ضد یو ثبوت په لاس راکړې.
ـ مورې غریب خلک یو. ما ته لانجه مه جوړوئ.
ـ زه داسې کار درباندې نه کوم چې تا ته په کې تاوان وي. بس یوه کوچنۍ کامره درکوم، په کوټه کې یې داسې ځای کې ولګوه چې سورج او هغه نجلۍ ورنه ښکاره شي. دا په ریموټ باندې کار کوي. چې څنګه دوی د پردې شا ته تېر شول، کامره چالانه که. وایم څوک به بیخي درباندې شک ونه کي.
لینا غلې وه.
جمیل وویل: ته خو پوهېږې چې مورې ټول د دې سورج د لاسه په عذاب یو. راځه دغه کار وکه، خپل وجدان خو به دې کرار شي.
میوند وویل: خورکۍ ! ته بیخي بې غمه اوسه. سورج به دغه فلم ونه ګوري.
لینا سر پورته کړ: نو څوک به یې وګوري؟
ـ زه به یې له ځانه سره وساتم. چې یو څه نور ثبوتونه مو هم سره پیدا کړل، بیا به یې داسې وخت کې وروښییم چې دی به محکمې ته روان وي.
لینا بیا څه ونه ویل.
جمیل ترې پوښتنه وکړه: څنګه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لینا ځمکې ته کتل.

میوند وویل: خوښه دې خپله، زه دغه کار په زوره درباندې نه کړم. که دې وجدان کراروي؛ نو همدا یې لاره ده.

لینا لاس وراوږد کړ، ورغوی یې د میوند مخې ته ونیو. میوند مایکرو کامره په ورغوي کې ورکېښوده، ریموټ یې هم ورکړ بیا یې د لګولو او چالانولو چل وروښود.

بد نامونکي اسناد

نجلۍ له «کابل – ډیلي» روغتون څخه راووته، پر سړک ودرېده. ښي لاس ته یې وکتل. سپینه کرولا ورو ورو راروانه وه. د موټر څراغونو اشاره ورکړه. زبیدې ورته لاس ونیو. موټر ودرېد، موټروان د پورته کېدو اشاره ورته وکړه. دې هم بې پوښتنې د موټر شاتني سیټ ته وخته.

موټر روان شو. موټروان پوښتنه وکړه: جناب کومې خوا ته ځې؟

نجلۍ وویل: اوس خو میکرویانو ته ځم.

موټروان د موټر هینداره داسې برابره کړه چې نجلۍ په کې سمه ښکاره شي، ویې ویل: او بل وخت؟

نجلۍ په زوره وخندل بیا یې په ناز تندی تریو کړ: مخامخ وګوره چې ټکر ونه کې.

ـ په سترګو قوماندان صاحب.

موټروان موټر ورو کړ، د قوای مرکز د تلاشۍ له پوستې چې تېر شو، بیا یې په هینداره کې وروکتل: کور دې په میکرویانو کې دی؟

ـ هو.

ـ کوم میکرویان؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ د خولې له ژاولې ستره پوکڼۍ جوړه کړه، پوکڼۍ د مالتې په اندازه غټه شوه. بیا یې خوله خلاصه کړه، پوکڼۍ یې په خوله کې ننه ایسته، ټس یې ځنې وایست، ویې چووله. بیا یې پر شونډو ژبه تېره کړه، ویې ویل: درېیم.

ــ کوم بلاک؟

ــ اوس به یې وګورې.

ــ د ټېلفون نمره دې؟

ــ څه یې کوې؟

ــ هسې ما وې کله کله به سره وګورو.

نجلۍ په زوره وخندل، ویې ویل: داسې زر؟

ــ والله ستا ښکلا ته نو څوک ټینګېدای شي.

نجلۍ بیا خندا ته زور ورکړ.

نجلۍ د موټروان د ټېلفون نمبر واخیست، مسکال یې ورکړ، ویې ویل: درسره سېف یې که.

موټر د صحت عامې له چوکه چپ لاس ته تاو شو، د سترې محکمې له مخې مخامخ د هوایي ډګر پر سړک روان شو.

موټروان وویل: نوم به دې زبیده وي؟

د نجلۍ خوله وازه پاتې شوه.

موټروان په هینداره کې ورته کتل.

زبیدې پوښتنه وکړه: ته ــ زما نوم دې څنګه زده دی؟

موټروان د دې پر ځای چې ښي لاس ته د میکرویانو خوا ته وګرځي، چپ لاس ته د بي بي مهرو چارنله کوڅې ته تاو شو.

زبیدې چیغه کړه: څه کوې، اې د سپي زویه؟

موټروان په سړه سینه وویل: هېڅ، خپل کور به درو ښییم.

ــ بېرته وګرځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس زه قوماندان یم، ته نه یې.
ـ وایم وګرځه که نه چیغې وهم.
میوند د دروازو او شیشو سنټر لاک سویچ بند کړ، ویې ویل: ستا غږ به څوک وانه وري.
له جیبه یې کارت راوکیښ. نجلۍ ته یې ونیو، ویې ویل: ډاریږه مه. زه په امنیت کې کار کوم، یو څه کار مې درسره دی، زر به دې رخصته کړم.
ـ زما سره دې څه کار دی؟
ـ بېړه مه کوه. دا دی ورسېدو. هر څه به درته ووایم.
موټروان چا ته ټېلفون وکړ، یوازې یوه کلمه یې ورته وویل: درورسېدو.
د کوڅې په پای کې د یوې خونې ګراج خلاص شو، موټر ورننوت. ګراج بېرته ژر بند شو.
موټروان نجلۍ تر لاسه ونیوه، کوټې ته یې ننه ایستله.
زبیدې له دستکوله ټیلفون راوایست، ټیلفون یې په لاس کې رېږدېده، ویې ویل: زه به درنه شکایت وکم.
میوند سر وښوراوه: پښېمانه به شې.
- خبر یې که نه، زموږ یو خپلوان په امنیت کې لوی سړی دی. زه به ورته ووایم چې تا په زوره راسره زنا کړې ده.
- یوه شېبه صبر وکه، یو فلم به درته وښییم، فلم چې دې وکوت، بیا دې خپله خوښه چې هر چا ته زنګ وهې. ټېلفون به هم زه درکم چې کرېډت دې مصرف نه شي. زما نوم میوند دی، ورته ووایه چې میوند په زوره دغه کور ته راوستې یمه.
نجلۍ د میوند ملګري ته وکتل چې سي ډي یې په لپ ټاپ کمپیوټر کې اچوله، ویې ویل: زه ستا فلمونو ته وزګاره نه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ملګري ته اشاره وکړه. هغه فلم چالان کړ. په کمپیوټر کې زبیده ښکاره شوه. د معاینې پر مېز ناسته وه. دوو تورو لاسونو د هغې له سره ټیکری ایسته کړ. په توني کړیو طلايي ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې. د غوږونو پوڅکي یې وسولول. زبیدې سر تاو کړ، د سړي پر لاس یې شونډې وموښلې. سړي د زبیدې ګرېوان ته لاس وغځاوه، یوه تڼۍ یې خلاصه کړه. زبیدې د کمیس لمن له پټلانه راوایسته، لاندنۍ تڼۍ یې خلاصه کړه. سړي یې لاس ټینګ کړ. بیا یې ټولې تڼۍ پخپله خلاصې کړې.

فلم چې تر دې ځایه ورسېد، زبیده په ګونډو شوه، موبایل یې له لاسه ولوېد، د سونګېدا آواز یې پورته شو.

میوند سې ډې بنده کړه، ویې ویل: دې کې ستا او د سورج ټولې کارنامې شته. زه کولای شم دغه فلم په یوه ورځ کې ټول بازار ته ورسوم. کېدای شي ستا ورونو ته هم ورسېږي، زه خبر یم چې د سې ډي ګانو کار و بار کوي. څنګه د داسې فلمونو شوقیان دي که نه دي؟

د زبیدې شونډې ولړزېدې، ژړا یې زور واخیست. د میوند پایڅه یې ټینګه کړه. په ژړا یې ورته وویل: خدای ته وګورئ. چې هرڅه راسره کوئ، ویې کئ؛ خو فلم چا ته مه ورکوئ.

میوند په ملنډو وویل: څنګه، بیا به دې خپلوان ته خو زنګ نه وهې؟

زبیدې هماغسې ژړل.

میوند وویل: خیر، موږ بې ناموسه نه یو، نور څه درنه نه غواړو. فقط دومره درنه غواړم چې ته به راسره همکاري کوې.

_ څه رقم همکاري؟

_ هغه به بیا وروسته درته ووایو. خو پام دې وي چې خپله اروا دې هم درباندې خبره نه شي. څه چې موږ درته وایو، هماغه به کوې.

میوند خپل ملګري ته وکتل: خیبر جانه! زه لاړم، ته دا نجلۍ پوه یه که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

016 ریاست

میوند خپل مدیر ته وویل: مدیر صاحب! یو هندي ډاکتر دی، زه ورباندې مشکوک یم. وایم که ما ته اجازه راکې، زه به یې وڅارم.

مدیر شیرین آغا د لنډې ږیرې لاندې خپله زنه وګروله، شنې سترګې یې تنګې کړې، ویې ویل: جان بیادر! ته خو پوهېږې چې زموږ د توجه محراق ISI دی.

ـ نو دا نور به څنګه شي؟

ـ وه جان بیادر! نور خو مو ټول دوستان دي. ته پوهېږې چې دغه هند، ایران، پسې راتېر شه روسیه دا ټول زموږ دولت سره ډېر ښه روابط لري. ټول تاوان د آی اس آی له خوا رارسېږي.

میوند ولاړ شو، ویې ویل: سمه ده، څه چې ستاسو امر وي.

میوند له دفتره راووت، په دهلېز کې یې څوک په مخه رانه غی، له بلاکه ووت. په کانکرېټي نرۍ لاره د مخامخ بلاک خوا ته روان شو. څو ګامه چې مخ ته لاړ شا ته یې وکتل. د بل بلاک دهلېز ته چې ورسېد، بیا یې مخ شا ته واړاوه. درېم پوړ ته وخوت، د رییس دفتر ته ورغی.

رییس پوښتنه وکړه: څه نوې زړې؟

ـ رییس صاحب! یو هندي ډاکتر مې انډیوال شوی.

ـ ښه شو چې رایاد دې کړ. زما یو خپلوان تور زېړی لري، د خوارکي وضع ډېره خرابه ده، موږ ویل هند ته به یې ولېږو؛ خو سفارت ویزه نه ورکوي. ته خو یو وار ورته ووایه که دا ویزه ورته واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سفارت نو ولې ویزه نه ورکوي؟ هندوستان ته خو بیخي ډېر مریضان ځي، دوی د خپلې کتې په خاطر ویزه ورکوي.
ـ ویلي یې دي چې دا خو خطرناکه ساري مریضي ده. په قانون کې اجازه نشته چې دا سې کسان دې هندوستان ته ورننوځي.
ـ خیر، تاسې یو ځل پاسپورټ او صحي اسناد یې ما ته راکئ، خپل زور خو به پرې ووهو.

***

میوند زبیدې ته زنګ وواهه: چېرته یې؟
ـ په دفتر کې.
ـ غرمه چېرته سره وګورو؟
ـ نه پوهېږم.
ـ دوولس بجې راوځه، دفتر نه دې یو سل ګامه لرې ودرېږه. زه به درشم.
دولس نیمې بجې میوند او زبیدې د نوي ښار پارک ته مخامخ، هرات رستوران سره له موټره کښته شول. د کبابي له ځنګه تېر شول، نري شمال د کباب خوندور بوی په هوا کې خوراوه. د رستوران له وره څخه لا دوه ګامه شا ته وو چې د معیوبینو پر چوکۍ ناست سړي وره ته لاس وغځاوه، له خیرن شکېدلي لستوڼي راوتلي لاس کې یې سرچنګې اوږد او سپنیز سیخ و، سیخ یې د وره دستګیر ته واچاوه، ور یې پرانیست. میوند له جیبه لسګون راوایست، د معیوب سړي په لاس کې یې کېښود. د سړي پر له پسې دعاوو ته یې غوږ ونه نیول، رستوران ته ورننوتل. د لوی سالون چپ لاس ته بل نسبتاً وړوکي سالون ته ور دننه شول. هلته د څو مېزونو شا وخوا ته یو څو ښځې، ماشومان او سړي سره ناست وو. میوند دوی هم د یوه مېز شا ته مخامخ سره کېناستل. میوند پاسپورټ او نور کاغذونه د زبیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ته پر مېز باندې واچول، ویې ویل: سورج ته به وایې چې دا مې نژدې خپل دی، د هند ویزه ورته واخله.

***

میوند رییس ته ورغی. پاسپورټ یې د رییس مخې ته پر مېز باندې کېښود. پخپله مېز ته پر نژدې چوکۍ کېناست.

رییس د پاسپورټ پاڼې واړولې، څېره یې وغوړېده، ویې ویل: ته خو والله چې ډېر زورور وختې. دومره زر، په څلورو ورځو کې؟

ـ بس انډیوالي ده نو.

ـ کور دې ودان. وایم بیخي ناممکن کار دې راته وکو. پوهېږې چې ډېرې واسطې مې ورته وکړې، یوه یې ونه منله؛ نو ده څنګه ویزه واخیسته؟

ـ رییس صاحب! څه فکر کوې، څوک چې داسې ناممکن کار کولای شي، هغه به یوازې ډاکتر وي که نور څه هم؟

ـ آفرین، ښه شي ته دې پام شوی.

ـ رییس صاحب! زه مخکې هم پرې شکي وم؛ خو اوس مې ولیدل چې څنګه د هند سفیر د یوه عادي ډاکتر په خوله د خپل هېواد قانون ماتوي؛ نو له دې نه مالومېږي چې خامخا به تر کاسې لاندې نیم کاسه وي.

رییس پاسپورټ پر مېز کېښود، ویې ویل: نو څه ته ګورې؟ ورباندې کار وکه.

میوند پر چوکۍ نېغ شو، ویې ویل: رییس صاحب! زه نور دلیلونه هم ورته لرم چې دغه سړی به جاسوسي کوي؛ خو هغه بل مې نه پرېږدي چې تعقیب یې کړم. راته وایي چې موږ یوازې په ISI باندې کار کوو.

ـ شیرین آغا یادوې؟

ـ هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته خو پوهېږې چې د دوی مرض بل دی. دوی اوس هم په تنظیمي روابطو پسې ګرځي.
ـ ها بله ورځ چې تاسو ته راغلی وم، همدا خبره مې درته کوله؟
ـ زما د خوا درته اجازه ده. چې هرڅه دې په کار وو ، د ما نه یې وغواړه.
وایم شیرین آغا بیخي مه پې خبروه.
ـ ډېره مننه، رییس صاحب. خیبر هم راسره ملګری دی. موږ ورته ارتباطي منبع پیدا کړې ده. زه اوس پل موندونکي او د استراق سمع وسایلو ته ضرورت لرم. که له خپل مدیریته یې واخلم، بیا رانه پوښتنه کوي چې څه پې کوې؟
رییس د مېز پر سر تڼۍ کېکښله، د زنګ شرنګا پورته شوه، د دفتر آمر کوټې ته راننوت، ویې ویل: صاحب ! امر وکئ؟
رییس وویل: د میوند او خیبر چې هر څه په کار وي، ورته وریې کئ.

مـرستـه

جمیل له حمید سره خبرې کولې. د دهلېز له بل سره د سورج سر ښکاره شو. سورج پوښتنه وکړه: جمیل بایي ! ولې خفه یې؟ دا څو ورځې دې وینم چې غمجن غوندې یې.
جمیل غلی و.
حمید په انګریزي ورته وویل: ورور یې په ایران کې بندي دی.
ـ ولې؟
ـ مالومه نه ده.
سورج د جمیل پر اوږې لاس کېښود ، ویې ویل: غم مه کوه.
بیا یې د اسمان خوا تـه اشـاره وکـړه: هـغه خـو شـته. هغه به درسره مدد وکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل د غرمې په ډوډۍ لګیا و چې لینا ورپسې راغله ویل یې چې سورج غوښتی یې.
جمیل ورسره روان شو. لینا په لاره کې وویل: میوند ویلي وو چې هغه بل به پسې اخلي، اوسه پورې خو یې څه نه دي کړي.
جمیل وویل: یو څه اسناد یې ورته برابر کړي دي.
ـ د هغې بې شرمې تګ راتګ خو لا ډېر شوي.
ـ ته یو څو ورځې نورې ورته ګوره، هر څه به سم شي.
دواړه د سورج کوټې ته ورننوتل.
سورج وویل: ما خو درته ویل چې خدای به یوه چاره وکي.
د جمیل رنګ وغوړېد، ویې ویل: څنګه؟
سورج وخندل: مورږ خو هسې خوشې خلک نه یو، په هر ځای کې ملګري، یاران لرو. یو کس دی، د ایران سفیر سره پېژني.
یو ویزیت کارت یې له جیبه راوایست، جمیل ته یې ونیو: دا یې ادرس دی. مازدیګر یو چکر ورشه.
جمیل موسک شو، کارت یې راواخیست. په کې لیکلي وو:
سید علي اصغر توکلیان
مدیر کُل بنیاد امام (رح)
جمیل سورج ته لاس ورکړ، ویې ویل: ډېره مننه، کور دې ودان.
ـ دا څه وایې؟ چې هر خدمت وي، بنده ورته حاضر دی.
***
لمر د خیرخانې د غره څوکې ته نژدې شوی و، جمیل د تایمنې پروژې په درېیم سړک کې د یوه درې منزله کور مخې ته ولاړ وو. د کور دېوالونه د مرمر په سپینو ډبرو پوښل شوي وو. د کور ور دومره لوی او دومره لوړ و چې هر رنګه باري موټر ترې تېرېدای شو. جمیل د وره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر زنګ ګوته ټینګه کړه. د زنګ په سپیکر کې چا په فارسي ژبه وویل: څوک؟
جمیل ورته خپل نوم وښود.
سپیکر وویل: یوه شیبه.
ور خلاص شو. ځوان هلکی راووت. ویې ویل: آغا جمیل، بفرمایین.
په اول پوړ کې یې د مخامخ کوټې ور ښېرته کړ، ویې ویل: حاجي آغا د ننه دی.
حاجي آغا وره ته مخامخ د یوه مېز شاته پر څرخي چوکۍ ناست و. شا ته یې د کتابونو لویه الماری له پنډو کتابونو ډکه وه. د اکثرو کتابونو پښتۍ ډبلې وې او عنوانونه یې په طلايي رنګه خطونو لیکل شوي وو. د ځینو کتابونو د لس، پینځه لس جلدونو مکملې دورې هم ایښې وې.
جمیل سلام واچاوه.
آغا پورته وکتل، د سر په اشاره یې علیک وویل. بېرته یې کتاب ته سترګې وګنډلې. د کتاب پر پښتۍ توره لونګۍ پر سر په توره اوږده چپنه کې د یوه سپین ږیري عکس ښکارېده.
جمیل حاجي آغا ته کتل چې اوس به ورته وګوري؛ خو آغا له کتابه سترګې نه پورته کولې.
جمیل د کوټې چپ دېوال ته وکتل. یو په یونیم ګز غالیچه وربانده ځړېدله، د افغانستان داسې نقشه په کې جوړه شوې وه چې له غزنی رانیولې تر هراته او له بلخه رانیولې تر اروزګانه پورې په کې یو ولایت و، وربانده لیکل شوي وو: غرجستان
آغا په کتاب داسې بوخت و لکه ته چې د همدې ناول په لوستلو بوخت یې. جمیل ښي لاس ته وکتل، کوټه هم مخامخ او هم ښي لاس ته غځېدلې وه. چار چاپېره یې له نظره تېر کړل. پر کړکیو د دېوالونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ کريمي رنګه کټوري پردې راځړېدلې، له دېوالونو سره درې سيټه کريمي رنګه کوچونه او مخې ته يې شيشه يي مېزونه. دوه دانې دوولس متره د وربښمو غالۍ په کوټه کې وېړې وې.

جميل د وره له پاسه دېوالي ساعت ته وکتل، پوره پينځه لس دقيقې کېدې چې ده د کوټې دېوالونو، الماريو او پردو ته کتل؛ خو آغا ورباندې چورت هم خراب نه کړ چې څنګه راغلی يې.

جميل د آغا مېز ته نژدې پر چوکۍ کېناست، دې وخت کې د حاجي آغا موبايل وشرنګېد. څو دقيقې يې په کې خبرې وکړې. موبايل يې بند کړ، جميل ته يې د ذره بيني عينکو له شا وکتل. عينکې يې لرې کړې، په کاغذي دسمال باندې يې پاکې کړې. د توري پګړۍ لاندې د کېڼ غوږ څټ يې وګراوه. په ايراني وزمه فارسي يې وويل: ښه نو د دکتر سورج اشنا ته يې؟

ـ هو، آغا صاحب.

ـ ورور دې چېرته بندي دی؟

ـ په اصفهان کې.

ـ څه يې کړي دي؟

ـ خبر نه يم. همدومره يې راته وويل چې د اعدام خطر يې شته.

ـ قاچاقبر و؟

ـ نه آغا صاحب، دا څه وايې؟ بېچاره غريبکاره سړی و.

آغا موبايل راواخيست. پوښتنه يې وکړه: ورور دې څه نومېږي؟

ـ اجمل.

آغا چا ته زنګ وواهه. د اجمل نوم يې ورته ياد کړ.

وروسته يې جميل ته وويل: له درې کيلو کريستال سره نيول شوی، شل ورځې وروسته اعدامېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اعدام خبره یې په داسې ساړه انداز وکړه لکه اعدامېدل چې د توتانو خوړل وي. خو د جمیل په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، ویې ویل: آغا صاحب، باور وکه، په خدای قسم چې ورور مې داسې سړی نه دی.
ـ والله نو زه څه ووایم؟ مسافري سړی بدلوي.
جمیل په ژړغوني غږ وویل: آغا صاحب! یوه لاره خو به لري؟
ـ ته خو پوهېږې، د ایران قانون ډېر سخت دی، د قاچاقبرو خو بیخي مراعات نه کوي.
جمیل په چوپه خوله اوښکې تویولې. حاجي آغا تر سترګو لاندې ورته کتل.
جمیل سر راپورته کړ، په غریو نیولی غږ یې وویل: سورج ویل چې... تاسې... د ایران سفیر پېژنئ.
آغا وخندل: دا د سفیر مفیر د وس خبره نه ده. د رهبر امر غواړي. پوه شوې که نه؟
جمیل له جیبه دسمال راوایست، اوښکې یې ورباندې پاکې کړې.
آغا وویل: ژړا ته لا وخت شته. زه به سبا سفیر وګورم. ته بیا مانښام یو چکر راشه.
ـ خیر یوسې آغا صاحب! څه مهال درشم.
ـ همدا وخت.

***

تر سبا مانښامه پورې اجمل څو وارې جمیل ته زنګ وواهه. هر ځل یې ورته ویل چې که دی ورته یوه چاره ونه کړي؛ نو ایرانیان به یې اعدام کړي.
سبا مانښام قضا جمیل میوند ته زنګ وواهه.
نیم ساعت وروسته دواړه په موټر کې ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل خبره پیل کړه: دا سې شرط یې راته ایښی چې پوره کول یې د هېڅا په وس کې نه دي. ویل یې چې باید یو انتحاري ورته پیدا کړم، که نه نو ورور به مې اعدام شي.
ـ ښه نو دا سې؟
ـ بیخي یې لاره رانه ورکه کړې. نه پوهېږم چې څه وکړم.
ـ تا ورته څه وویل؟
ـ هېڅ، ورته مې وویل چې زه یې نه شم پیدا کولی.
همدې وخت کې جمیل ته زنګ راغی. میوند وپوښت: څوک دی؟
جمیل د موبایل سکرین ته وکتل، ویې ویل: نمره یې نه ده راغلې، اجمل به وي.
دا ځل اجمل په ټېلفون کې ډېر وژړل. ویل یې چې که دی یې غم ونه کي؛ نو نولس ورځې وروسته به خامخا اعدام شي.
د جمیل سترګې سرې اوښتې وې. ستوني یې ډک و، خبرې یې نه شوې کولای؛ خو بیا یې هم اجمل دلاسا کړ چې خامخا به یوه لاره ورته وګوري.
میوند وویل: سبا ورشه، سړي ته ووایه چې زه در ته نفر پیدا کوم.
ـ زه بیا نفر ورته له کومه پیدا کم؟
ـ ته همدومره ورته ووایه، نور یې په ما. هو رښتیا، دا خبره هم ورته وکه چې ته څه ثبوت لرې چې ورور مې خوشې کولی شې.
سبا سهار جمیل بیا د آغا کور ته ورغی. د ثبوت خبره یې ورته وکړه.
آغا په خندا وویل: غواړې چې اجمل همدا اوس ووینې؟
ـ همدا اوس؟
آغا خپل ساعت ته وکتل، ویې ویل: اته بجې دي، که یې په لسو بجو درباندې وګورم؛ نو وبه یې منې؟
جمیل وویل: آغا صاحب په ما ملنډې مه وهئ. دا خو امکان نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته نو هر شي ته په خپلو وړو سترګو مه ګوره. ته يې څه کوې، وايه چې درباندې ويې ګورم که نه؟
ـ که امکان ولري، ولې نه.
آغا توره اوږده چپنه واغوسته. ويې ويل: درځه.
په انګړ کې د تورو ښيښو کروزينګ موټر ته وختل. موټروان تيار پر جلو ناست و. څلور وسله کسان بل لنډ کروزر ته پورته شول.
موټرونه د هوايي ډګر پر اويا متره سړک سيخ شول. آغا چا ته زنګ وواهه، ويې ويل: څلور سيټه بېزنس کلاس.
سړي ورته څه وويل.
آغا وويل: نه، نه ځنډېږو. فقط پينځه دقيقې پس ته دررسېږو.
بيا يې بل چا ته زنګ وواهه، ورته ويې ويل: شل باندې نه بجې هرات ته دررسېږو. هليکوپټر راولېږئ. مطلوب کس ټاکلي ځای ته راولئ.
په پنځو دقيقو کې هوايي ډګر ته ورسېدل. د دوی موټر چا تلاشي نه کړ.
څنګه چې الوتکې ته وروختل، د الوتکې وربند شو. آغا او يو بل ملګری يې مخته کېناستل، جميل د آغا له بل سړي سره شاته کېناست. الوتکه په هوا شوه.
الوتکه پاو باندې نه بجې د هرات پر هوايي ډګر راکوزه شوه.
هلته دوه کروزينګ موټرونه ورته راغلي وو. موټرونه په چټکۍ سره غرب خوا ته روان شول. ښايسته لرې په يوه دښته کې تم شول. چورلکه ورته راغله. د چورلکې پر وزرو د ايران دولتي نښان رسم شوی و. آغا او جميل وروختل.
پوره لس بجې چورلکه پر يوه کانکريټي ميدانګي کېناسته. دوی کښته شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جميل يې يوې کوټې ته بوت، که ګوري چې د ايراني عسکرو په منځ کې اجمل پر چوکۍ ناست دی.
وار له واره يې اجمل ته غېږه ورکړه.
آغا عسکرو ته وويل: راځئ، موږ تاسې به د باندې ووځو چې دوی سره خبرې وکي.
جميل له ورور څخه پوښتنه وکړه: څه کيسه ده، ته خو مې په خبره پوه که.
اجمل په ژړا شو، د جميل پر اوږه يې سر کېښود. بيا يې وويل: لالا ځنګه يې درته ووايم. ګناهکار يمه. شرمېږم، لويه ګناه مې کړې ده.
ـ نو څه درپېښه وه چې د قاچاق کار دې کاوه.
ـ د قاچاق خبره نه ده. لالا، شرمېږمه، څنګه يې درته ووايم.
جميل يې پر اوږه لاس ورکېښود، ويې ويل: اوس خو را پېښه ده چې هره خبره وي، سپينه راته وکړه.
ـ يوې ايرانۍ سره مې انډيوالي وه. مېړه يې ترياکي و، باري موټر يې درلود. هر وخت به په سفر کې و. زه په هفته کې دوه - درې وارې ورتلم. شپه مې ورسره تېروله. يو ماز ديګر يې راته زنګ وواهه چې ورشم. زه چې ورغلم، د کور مخې ته يې ټيکسي ودربېده. دا ورنه کوزه شوه. ما ته يې وويل چې له ټولبکسه يې بېګ ورسره يوسم. بېګ مې را پورته کړ، سپک و. د بېګ زنځير ته قلف لوېدلی و. ښځې ويل چې مېړه يې سوغات وراستولی. کور ته يې ورننوتو. هغې سپين نري د سکشونه له لاسونو وکښل، د خوب پر تخت يې واچول، خپله پخلنځي ته لاړه. د شپې ډوډۍ مو سره خوړلې وه چې يو ناڅاپه د کوټې ور په شدت سره خلاص شو. پينځه شپږ تنه پوليسان کوټې ته راننوتل. د اسنادو پوښتنه يې رانه وکړه. ما د اقامت سند ورښکاره کړ. ويې پوښتم چې هلته څه کوم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ورته وويل: دا مې د مېړه ملګرې دی.
پولیسو وویل چې موږ به د کور تلاشي وکړو. څو دقیقې دې خوا ها خوا وګرځېدل، بېګ یې ولېد ، ویې ویل: دا د چا دی؟
ښځې ژر د ما خوا ته اشاره وکړه، ویې ویل: د ده.
ما چې څومره وویل بېګ زما نه دی، ویې نه منل. د سکشونه یې وا غوستل، د بېګ قلف یې مات کړ. په منځ کې یې کریستال و.
زه یې بوتلم. په لابراتوار کې جوته شوه چې په بېګ باندې د بل چا د ګوتې نښې نشته، یوازې زما د ګوتې نښه په کې وه.
ـ جمیل سوړ اسویلی وکیښ، ویې ویل: دا څه بې ناموسه خلک دي؟
اجمل بیا په ژړا شو ، ویې ویل: ما به اعدام کړي.
جمیل وویل: غم مه کوه، زه به دې را خلاص کم.
ـ څنګه؟
ـ فکر وکه، تر دې ځایه راتګ هغه هم په ایراني طیاره کې څه اسانه خبره ده؟
ـ هو رښتیا زما خو هېر شو چې درنه پوښتنه وکم. ته څنګه دلته راغلې؟
ـ بس دوی رانه یو څه غوښتي دي. یوه معامله ده، سره کوو به یې.
ـ څنګه معامله؟
ـ بس ته یې څه کوې؟ دا زما کار دی. خو ګوره پام دې وي چې هېڅوک به نه خبروې.
ـ دا څه وایې؟ ما ته یې یوازې له تا سره د خبرو اجازه راکړې وه، ها تا ته مې چې ټېلفونونه کول، ټېلفون د دوی و. زه هلته بیخي کوټه قلفي یم. رښتیا دوی د مدرسو د طالبانو پوښتنه کوله چې څوک په کې پېژنم که نه.
ـ تا بیا ورته څه وویل: هېڅ، هغه د جنت ګل زوی مې وروښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغا کوټې ته راننوت. ویې ویل: ځو به.

په وتو کې یې جمیل ته وویل: یوه خبره په یاد لره، زما زور خو به دې لیدلی وي. که دې چا ته څه ویلي وو؛ نو وروربه دې دلته اعدام شي او ته هلته.

جنرال طالبانو ته وسله لېږدوي

زبیدې سورج ته د اورلګیت د ډبلې په اندازه یو او سپنیز سګرېټ لایټر ورکړ. سورج د لایټر د اخیستو پر وخت د زبیدې ګوتې لمس کړې. لایټر یې په شونډو پورې وموښه، ویې ویل: دا به تل راسره ساتم.

میوند په لایټر کې د استراق سمع او پل موندونکې اله پټه کړې وه. اوس نو هغه کولی شول چې سورج په هر ځای کې وڅاري او له پینځه سوه متره لرې څخه د هغه خبرې اترې واوري.

ماښام پل موندنکي سورج په تایمني کې ښوده. هغه د آغا په کور کې و. میوند سل یو نیم سل متره لرې د سړک پر غاړه خپل موټر درولی و.

د دوی خبرې یې اورېدلې.

ټولو په روسي ژبه خبرې کولې.

د سورج غږ یې واورېد: څنګه شو، سړی دې راضي کړ؟

بل غږ وویل: مالومه نه ده، لس ورځې وخت یې غوښتی.

سورج پوښتنه وکړه: لس ورځې، ډېرې نه دي؟

- موږ نو څه بېړه لرو؟ وایي ماهي چې هر وخت له اوبو ونیسې، تازه به وي.

سورج بیا پوښتنه وکړه: څه یې ویل، چېرته به پسې وګرځي؟

_ خپل کلي ته پسې ځي، زرمت ته. وایي هلته د مدرسې طالبان ډېر دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ که سړی یې پیدا نه کړ؛ نو بیا؟
په دې منځ کې د جنرال ډډ غږ را پورته شو: بله لاره نه لري. ورور خو هر چا ته شیرین وي. څنګه آغا صاحب د غسې نه ده.
آغا وویل: هغه خو به وشي، اوس د وسلو خبره وکه.
جنرال پوښتنه وکړه: راوړې یې دي؟
ـ نه، سبا به یې پخپله راوړم.
ـ چېرته دي؟
ـ په کلینیک کې، دا ځل یې د طبي وسایلو په منځ کې رالېږلې دي.
ـ څه شی دي په کې؟
ـ ډېر څه نه دي، یو څو دانې ماینونه دي، یو دوه میله راکټونه دي.
ـ راکټونه څه رقم دي، آر پي جي؟
ـ نه بابا، طیاره ویشتونکي.
جنرال په خندا وویل: ځمکه خو مو ورته سوره اور کړځولی اوس یې په هوا کې هم نه پرېږدئ.
د آغا د خندا اواز هم پورته شو، ویې ویل: لوی شیطان چې پسې وانه خلو کله یې پرېږدو.
جنرال وویل: زه بیا څه مهال درشم؟
ـ سبا ماسپښین.
میوند نیم ساعت نور هم په موټر کې ناست و؛ خو د دوی نورې خبرې هغه د سورج خبره، د شباب او د شراب خبرې وې.
سهار چې میوند دریس د کوټې ور په ګوته وواهه، هغه د وره شاته ولاړ و، کورتۍ یې په کوټ بند راځړوله، ورته ویې ویل: په دې شنه سهار کې؟ خیر خو به وي؟
میوند ور پورې کړ، ویې ویل: مهمه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رییس چې د خپل مېز شاته تېر شو او پر چوکۍ کېناست، میوند د مېز په څنګ کې پر کوچ کېناست، د جنرال کیسه یې ورته وکړه.

رییس دواړه لاسونه تر زنې لاندې ایښي وو، څنګلونه یې پر مېز تکیه کړي وو. مخامخ د بوال یې سترګې ښخې وې.

میوند پوښتنه وکړه: رییس صاحب، څنګه وکړو؟

رییس پر چوکۍ نېغ شو، د ډیجیټل ټیلفون غوږي یې پروته کړه، ویې ویل: یو ځل به د نظامي امنیت رییس ته خبر ورکړم.

رییس هماغه خبر چې میوند ورته راوړی و، د نظامي امنیت رییس ته ورکړ.

میوند وویل: که د دوی یو کس راسره ګډ کار وکي؛ نو کارونه به مو اسانه شي.

رییس وویل: ته د نظامي امنیت رییس ته ورشه، هلته چې ورسېدې ما ته زنګ ووهه.

د نظامي امنیت رییس، فهیم ته وظیفه ورکړه چې له میوند سره دې ګډ کار وکړي.

میوند ورسره خپل معلومات شریک کړل. له هغه یې وغوښتل چې جنرال دې کلک وڅاري.

جنرال نوی دفتر ته رسېدلی و چې د مېز په سر ټیلفون یې وشرنګېد، د تخنیک آمر و، ویې ویل: موټر دې ورکشاپ ته راولېږه چې چک یې کړو.

جنرال وویل: لا خو یې د چک کولو وخت نه دی، بله هفته یې میاشت پوره کېږي.

د تخنیک آمر وویل: بله هفته به راباندې کار زیات وي. ته خو مې یار یې، ستا موټر خو نو سم ګورم، وایم پرزه یې درته چک کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال په خندا وویل: یاره منم دي. خو زه ما سپېښین لږ وختي غوندې وځم.
ـ پروا نه کوي، تر دولسو بجو پورې خلاصېږي.
فهیم خپل رېنجر د جنرال د موټر څنګ ته ودراوه. مستري ته یې د موټر کیلي ورکړه، ورته ویې ویل: ته د ما موټر ټراییي که چې څه خرابي خو به نه لري، داسې ښه منډه پې وکه چې کش یې سم دی که نه؟
مستري د ده موټر وایست. فهیم د جنرال د موټر د وره په رابړ کې پل موندونکی وټومبه، په ګوته باندې یې ښه ټینګ کړ، څو وارې یې لاس پرې ورتېر کړ. بیا یې د استراق سمع وسیله د وره تر کاک لاندې ولګوله.
له موټره کښته شو، مخامخ د تخنیک آمر ورروان و. ټینګه غېږه یې ورته ورکړه، ویې ویل: کور دې ودان اشنا.
□□□لمر د پغمان تر غرونو نوی پناه شوی و چې یو زېړ رینجر د چهلستون د باغ قبلې خوا ته په خامه سړک کې دوړې بادولې. شا ته یې موټر سایکل روان و. موټر سایکل والا خپل مخ په دسمال پټ کړی و چې له دوړو څخه ځان وساتي. رېنجر د حاجي افغان د باغ تر څنګ په خامه سړک پورته خوا روان و، له څو کړلېچونو تېر شو، د قندي جومات شاته د یوه کور مخې ته ودرېد.
فهیم سل ګامه لرې د غره په لمن کې هدیرې سره خپل موټر سایکل ودراوه. تر هغه ځایه چې یې ستر ګو کار کاوه، قبرونه وو، ته وا د دنیا ټول مړي همدلته ښخ دي. د هدیرې په منځ کې د توت یوه ونه یو ځای او دوې ونې بل ځای داسې ولاړې وې لکه د ګارډ پیره داران. د قبرونو په منځ کې پینځه شپږ قبرونه داسې وو چې شناختې یې د بني ادم د قد په اندازه لوړې وې. شناختې د غره له ډبرې وې چې منظمې نه وې تو ږل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې. لکه نوکرانې چې خپل بادار ته لاس په نامه ولاړې وي، ډېرې هم همداسې غلې ولاړې وې. د کور ور خلاص شو، رېنجر وردننه شو.
فهیم په ښې غوږ کې یو شی وتومبه، د جنرال غږ یې سم وانه ورېد. د باد داسې شغهاوه، لکه سړی چې د بوتل په خوله کې پوکی وکړي.
فهیم د یوه کور د پوالې ته پناه یوړه.
په غوږي کې یې د بل سړي اواز واورېد: ((بې غمه اوسه، ملابانګ حرکت کوم. وایم سترګه به نه وي نه راختلې چې ما به چاراسیا ته رسولي وي. رښتیا انجینیر صاحب سلامونه ویل))
د جنرال غږ راغی: ((وعلیکم سلام، وایم اصلي مجاهد انجینیر صاحب دی، دې نورو خو هسې د جهاد نوم بد کړی.))
له هغې خوا یو بوډا لکړه په لاس کرار کرار رانژدې شو، فهیم ځنې پوښتنه وکړه: بابا د دې قبرونو شناختې ولې دومره جګې دي؟
بوډا په امسا باندې دوه لاسي تکیه وکړه، هځه یې وکړه چې کړوپه ملا یې سمه کړي، فهیم ته ځیر شو، ویې ویل: نابلده غوندې ښکارې.
ــ هو، خیراباد ته روان یم.
ــ بچو، دا خو د سیدانو قبرونه دي. دوی دغسې لوړې شناختې جوړوي چې قبرونه یې د نورو خلکو غوندې نه وي. پخوا به چې یو سید ومړ، نو زامنو به یې د لېچې په اندازه ډېره راواخیسته غونډاری به یې ځنې جوړ کړ، بیا به یې غونډاری لوړه په شناختې باندې کېښود. ویل یې هر وخت چې غونډاری ولوېږي، نو د سیدانو له خېلخانې به یو څوک مري. موږ چې ژنې وو، شیطاني به مو کوله، د سهار لمانځه ته چې به روان شوو، یو دوه غونډاري به مو راخطا کړل. بیا به څو ورځې په سیدانو کې ویرګډ و، هر یو به یې ګومان کاوه چې د ده وار به وي. اوس یې دا رواج ختم وبوله، یوازې جګې شناختې دروي. په غونډارو پسې نه ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا اذان وکړ. بوډا بې خدای پامانې په مدار مدار د جومات خوا ته روان شو.

خلک د ماښام له جماعته راګرځېدلي وو چې د جنرال موټر بېرته راووت.

سهار په تیاره کې له هماغه کوره یو زیل موټر راووت. باډي یې له شګو ډکه وه. هدیرې سره یوه سړي ورته لاس ونیو.

لاري ودرېده.

سړي پوښتنه وکړه: پورته ځې؟

موټروان وویل: راوخېژه.

سړی موټر ته وخوت، د غوړو تش پلاستیکي سطل یې د خپلو پښو مخې ته کېښود. ویې ویل: تر دې لیلیې پورې ځم.

لاری د غره په نسبتاً هواره لمن کې چې خلک یې پډوله دښته بولي، د خیراباد د غونډیو خوا ته روانه شوه.

موټروان پوښتنه وکړه: د خوشالخان په لیلیه کې کار کوې؟

سړي وویل: هو، آشپز یم.

سړي له جیبه تسبیح راوایستې، چپ لاس یې د تسبو اړولو ته له پټو نه راوایست، شونډې یې په خوځېدو شوې، په ذکر لګیا شو. موټروان بله پوښتنه ونه کړه.

څو شېبې وروسته لاري د لیلیې د دېوال پر برابر ودرېده. فهیم ورنه کښته شو؛ خو د لاری تر سیټ لاندې یې پل موندونکی لګولی و.

لمر لا د چهلستون د غره له سره یو نیزه پورته شوی و چې لاري بېرته راغله. د خیراباد د غونډۍ په بېخ کې یوه سپینه کرولا ولاړه وه. د مخ بانټ یې پورته و. یوه سړي په کې ګوتې وهلې.

بل سړي لاری ته لاس ونیو، ویې ویل: استاده! ته خو یو وار دا موټر وګوره، سم دم روان و، ناڅاپه ګل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان په ملنډو وویل: تاسې ټول د شترنګ ډرېوران يئ.
له جلوه راکښته شو، د کرولا خوا ته روان شو. له شا څخه د ((ټق))
آواز راغی. شا ته يې مخ واړاوه. ميوند ورته تمانچه نيولې وه. فهيم
ورته په څټ کې ټينګه لغته ورکړه. سرې پر مخې ولوېد. فهيم يې
لاسونه شاته وروتړل. سړي چيغه کړه. ميوند يې خوله په پلن رابړ ټېپ
باندې بنده کړه. فهيم او ميوند په دواړو موټروان له متو ونيو، د
کرولا شاتنې سيټ کې يې څملاوه، پښې يې هم وروتړلې. ميوند
کرولا چالانه کړه، فهيم له لارې څخه پل موندونکی راواخيست او په
منډه کرولا ته وخوت.

زه يې پېژنم

جنرال لاس تر زنې ناست و. څمکې ته يې کتل.
د آغا تندی ګونځې و. د مخ څړيدلی پوستکی يې په ښي لاس سولاوه.
سورج چوپتيا ماته کړه: پخوا داسې نه و شوی؟
جنرال په داسې غږ چې ته وا له ځانه سره غږېږي، وويل: دا يې اول وار
دی. ما ځو وارې تر جايداده وسلې رسولې دي.
آغا وغرېد: نور کله خو به هسې عادي شيان وو، مهم همدا ځل و.
جنرال سر وښوراوه.
آغا وويل: پوهېږې چې په دې راکټونو باندې څومره کار شوی و. که
طالبانو ته رسېدلي وای او د امريکا طيارې يې پرې ويشتلې وای؛ نو
زموږ د ټولو ژوند به ورسره سم شوی و. پوهېږئ، ما ته يې د
ټرانسپورټ وزارت منلی و. جنرال ته مې که نور څه نه و؛ نو يوه رتبه
خو به مې ورته اخيستله.
جنرال آغا ته وکتل: آغا صاحب، موږ خو خپل کار کړی، دا خپله د
طالبانو ګناه ده، کار خو هغوی خراب کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج وویل: مهمه دا ده چې ارتباطي کس څنګه ونیول شو؟
جنرال وویل: زما ارتباطي کس طالبانو ته رسېدلی و، په چار اسیا کې يې وسلې ورسپارلې وې، بېرته چې راتـه ټېلفون يې راتـه وکو چې دا دی ما خپل کار وکو. په لاره کې یو دم تری تم شو. تـه وا ځمکـه چاوده شوه، دی په کې غیب شو.
آغا وویـل: مهمـه دا ده چې سړی لـه دې خوا تعقیب شوی کـه لـه هغې خوا؟
جنرال ځواب ورکړ: زه مطمین یم چې له هغې خوا تعقیب شوی.
آغا وغرېد: دومره اطمینان څنګه لرې؟
سورج وویل: زه خو پـه دې ډاربږم چې څوک مو ونـه څاري. پـه دې ډاډه يئ چې دغه کور امن دی؟
آغا د خپل کور امنیتي مسوول راوغوښت. ورته ويې ویل چې امنیتـي کامرې دې په ځیر وګوري.
هغه وویل: نور څه نشته؛ خو دوه درې سوه متره لرې یوه سپینه کـرولا ولاړه ده، یو یونیم ساعت کېږي چې هماغلته ولاړه ده.
آغا وویل: ته پخپله ورشه، ويې ګوره چې څوک دي، څه کوي؟
میونـد د موټـر پـه هینداره کـې سرف موټـر ولیـد چـې د آغـا لـه کوره راووت او د ده خوا ته روان شو.
خیبر ته يې زنګ وواهه.
سرف د کرولا څنګ ته ودرېد. د آغا سړي له موټره کښته شول.
میونـد د موټـر شیشـه کښـتـه کـړې وه، پـه ټېلفـون کـې يـې پـه پارسـي وویل: وروره زه خو ستا نوکر نه یم، یو ساعت کېږي چې درته ولاړ یم، ولې نه راځې؟
یوه شېبه يې د بل لوري خبرو تـه غـوږ ونیو، بیا يې وویـل: تـه عجب سړی يې، پیسې زما درباندې دي او نخرې ته کوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې د هغې خوا خبرو ته غوږ ونیو.
ویې ویل: زه نور درته نه شم درېدلی، زه لاړم، بیا به ګورو سره.
ټېلفون یې بند کړ. د آغا سړي په ایراني ډوله پارسي وپوښت: آغا !
خیریت خو به وي؟ موټر دې ولې دلته درولی؟
میوند دې خوا ها خوا وکتل، ویې ویل: دلته خو د منع پارکینګ
علامه نشته.
ـ د خلکو کورونه خو شته.
ـ نو څه؟ زه خو د سړک په غاړه ولاړ یم.
دې وخت کې سورج راورسېد ، خپل موټر یې ودراوه. ویې ویل: اوهو
فرید جانه ! دلته څه کوې؟
ـ هېڅ، یو معامله دار ته مې ولاړ وم. ویلي یې وو چې پیسې درته
راوړم. یو ساعت کېږي چې ولاړ یم، درک یې نشته. اوس نو څم د کور
خوا ته. ته چېرته روان یې؟
ـ زه دغسې په لاره تېرېدم چې ته مې ولېدې. دا خلک څوک دي؟
خیریت خو به وي؟
میوند وویل: نه یې پېژنم، وایي موټر دې ولې دلته درولی. د چا
باډیګارډان به وي.
د سرف له منځه چا غږ وکړ: راځئ چې لاړ شو.
د آغا کسان موټر ته وختل.
میوند له سورج سره مخه ښه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانمرګی

منصور ته عجيبه غم جوړ و. په ورځ کې به يې درې ساعته د تجويد درسونه ويل؛ خو نه د کوچنيوالي د وختونو په شان چې ملا صاحب به په هرې غلطۍ په لښته واهه. اوس چا نه واهه؛ خو د ح، ع، ص او د نورو عربي تورو سم تلفظ يې کولمې خولې ته راوستلې. چې په مدرسو کې ويل کېږي، د هغو کتابونو نومونه يې په يو شواخون زده کړل.

دی به پخوا هم اکثره وخت د وظيفې لپاره له خيبر سره د کابل شاوخوا ولسواليو ته ته؛ نو موټې ډېره يې له پخوا وه. په دې څو هفتو کې يې بيا بيخي ګوتې په کې ونه وهلې، سمه دمه طالبي ډېره يې شوې وه. د سترګو تورول يې بيا په کور کې له خپلې ادې زده کول، لا به يې سلايي سترګو ته نه وه رسېدلې چې ده به سترګې داسې بندې کړې چې ته وا ايلفي سريښ دې پرې وهلې دي. ايله يې اوس سر خلاص شو چې ښځې هم ډېر کمالونه لري. په څو جوماتونو کې وګرځېد؛ خو ملايان يې عصري شوي وو، مسواک يې نه وهل، ټولو د غاښو برسونه کارول. چا ورته د يکه توت جومات وښود. دوه مازديګري هلته لاړ او مسواک وهل يې زده کړل. د مسواک سر نو لکه خطاطان چې په تېرې چړې د نی سر جوړوي، دا هم هماغسې په هنر سره سپينول او ريښکی ريښکی کول غواړي.

منصور د وزير اکبر خان د لين په موټر کې سپور و او مسواک يې واهه چې څنګ ته يې ناست سړي ورته وويل: وروره، مسواک خو ډېر ښه شی دی. ته پوهېږې اوس په عربستان کې وربانده تحقيق شوی دی، وايي په مسواک کې فلورين ډېر دی، دا فلورين چې دی د غاښونو مينا ته ډېره ګټه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور سړي ته ورو کتل چې پولادي رنګه دريشي يې اغوستې او نيکټايي يې هم تړلې ده. پوښتنه يې وکړه: ته ډاکتر يې؟
سړي وويل: نه زه په اسلامياتو کې له الازهره دکتورا لرم.
منصور ښه په شد و مد وويل: ماشأالله ماشأالله.
سړي وويل: خو يوه خبره درته کوم. دا سمه ده چې مسواک ښه شی دی، خو دا زمونږ طريقه د استعمال يې سمه نه ده.
منصور وويل: څنګه؟
ـ ته وګوره مسواک دې په غاښونو وهې بيا يې په جيب کې اچوې. په جيب کې دې سل نور شيان پراته وي، سل رقمه ميکروب په کې وي. دغه دوړې وګوره، دا خو ټول ميکروب دي، دا په مسواک باندې کينې او ته يې بېرته په خوله کې وهې.
منصور وويل: نو چاره يې څه ده؟
سړي لنډه خندا وکړه، ويې ويل: زوروره، اسانه ده، په يو پلاستيک کې يې کېږده، يو پوښ ـ موښ ورته پيدا کړه، بس له جراثيمه يې وساته.
د منصور بل غم د نومونو زده کول وو. ده بايد د جميل د ټولې خېلخانې نومونه زده کړي وای. د هغه د ورونو، ترونو، ماماګانو او د هغو د زامنو عکسونه يې څو څو وارې وکتل. د هر چا په عکس باندې يې نوم ليکلی و. د هر يوه په باره کې يې معلومات ياد کړل چې څه کار کوي؟ چېرې اوسي؟
په دې پلان کې جنت ګل د ده پلار و، هغه په حزب اسلامي کې سرګروپ و، پر زرمت باندې د شورويانو په حمله کې شهيد شوی و. منصور هاغه مهال لا د دوو کالو و. وروسته د ده نيکه وانې ته تللی و، هغه همدا يو زوی درلود، څو کاله وروسته پخپله په ملاريا باندې ساه ورکړه. د منصور مور بيا محرقې ووژله. دی په وړوکتوب کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدرسې ته لاړ، مدرسه یې ختمه کړې وه، خو لا هم هماغلته اوسېده، له منتظم سره یې په کارونو کې مرسته کوله. جمیل ورپسې ورغی او د جهاد بلنه یې ورکړه. دا هغه پلان و چې خیبر او میوند جوړ کړی و.
منصور لوی امتحان په مخ کې لاره، د آغا صاحب امتحان.
هفته چې پوره شوه، له جمیل سره د آغا کور ته لاړ. جمیل آغا ته وویل: دا سړی منصور نومېږي، راغلی چې جهاد وکي.
آغا له منصور څخه پوښتنه وکړه: ته ولې جهاد کوې؟
منصور د اسې رډ رډ ورته وکتل چې ته وا د هغه په خبرو یې بیخي سر نه خلاصېږي.
آغا خپله خبره بیا وکړه. منصور بیا څه ونه ویل.
جمیل د آغا خبره ورته په پښتو وکړه.
منصور وویل: مړه، جهاد را باندې خدای فرض کړی. زه د یهود و نصارا ختمول غواړم.
آغا جمیل ته وکتل: په فارسي نه پوهېږي؟
جمیل سر وښوراوه.
آغا وویل: ورته ووایه چې جهاد خو قرباني غواړي.
منصور ځواب ورکړ: جي، زه د خپل سر نه تېر یم.
آغا د منصور تورو کړیو سترګو ته نېغ وکتل، ویې ویل: که ستا مرګ په کې حتمي وي، نو بیا؟
ـ مړه ورته ووایه چې دنیا لکه بازار دی. سړی چې بازار ته ځي، خپله سودا په کې کوي، بیا ترې ځي. زه دې بازار ته په شهادت پسې راغلی یم. زموږ اصلي کور اخرت دی، ما سره د اخرت غم دی. د ژوند پروا مې نشته.
آغا خپلې عینکې پر پوزې سمې کړې، ویې ویل: شهادت خو مېړانه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه جي، اسلامي جذبه غواړي. پلار مې په روسانو باندې ځان شهيد کړی، زه خو هم د هغه زوی يم.
آغا وموسل: آفرين.
هغه يې بلې کوټې ته واستاوه. جميل يې وپوښت: سړی دې له کومه پيدا کړ؟
ـ زموږ تربور دی، پلار يې په جهاد کې شهيد شوی، د موره يو زوی دی. په پاکستان کې يې مدرسه ويله. زه هلته پسې ولاړم. قسمت مې ښه و، دی پخپله تيار جهاد ته ناست و. بس همدې ته معطل و چې يو څوک ورته لاره وښيي.
ـ پښېمانېږي خو به نه؟
ـ نه بابا، ما يې غوږونه داسې پړسولي، د حکومت دومره بد مې ورته ويلي چې اوس هر څه ورباندې کولای شو.
ـ تا ويل چې د پلار يوازينی زوی دی؟
ـ هو، آغا صاحب! د ده په مرګ کې زما ګټه هم ده. دوی ډېر جايداد لري، که مړ شي؛ نو ټولې ځمکې به يې موږ ته راپاتې شي.
آغا وخندل: ښه نو داسې، ته په جهاد کې هم خپله ګټه غواړې؟
آغا له ترجمان سره منصور ته راغی. لپ ټاپ کمپيوټر يې خلاص کړ. له منصور څخه يې د کورنۍ په باب پوښتنې وکړې. د منصور هر ځواب چې به يې اورېده، بيا به څو شيبې په کمپيوټر کې سترګې ښخې کړې. سوال ځواب چې خلاص شو، آغا ورته وويل: سبا به دې هرات ته واستوم، د جهاد درسونه به هلته درباندې ووايو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب علي ضربه ورکوي

فرید په دوکان کې ناست و چې یو سړی ورغی. سړي وویل: د فرید دوکان همدا دی؟

فرید ځواب ورکړ: امر وکه.

ـ له فرید سره مې کار دی.

ـ زه پخپله فرید یم، څه خدمت وکړم؟

سړي په دوکان کې ټول ناست کسان له نظره تېر کړل، بیا یې وویل: نه هغه بل فرید، د ډاکتر سورج ملګری، زه ډاکتر سورج رالېږلی یم.

د دوکان منشي خبرو ته خوله جوړوله چې فرید ژر وویل: ښه، ښه، موږ دوه فریدان یو. شریک مې هم فرید نومېږي. اوس د باندې تللی. زه به یې راوغواړم.

په دوکان کې ناستو کسانو فرید ته وکتل، بیا یې یو بل ته سره وکتل خو چا غږ ونه کړ.

فرید میوند ته زنګ وواهه. سړي د چایو دویم ګېلاس نیم کړی و چې میوند راورسېد. څنګه چې د میوند سترګې په هغه باندې ولګېدې، غېږه یې ورته خلاصه کړه، په لوړ آواز یې وویل: انډیواله، ته!

اوږده شېبه یې یو بل سره په غېږ کې ونیول.

میوند فرید ته وویل: دی ضرب علي نومېږي. موږ پخوا سره همکار وو. څه ښه وختونه وو، هزاره و پښتون و تاجک راکې نه وو، ټول لکه ورونه وو.

فرید وویل: د ډاکتر نجیب وختونه یادوې؟

ـ هو، زه او ضرب علي دواړه په لسم ریاست کې وو. د ده تخلص دوستدار دی خو ټولو ملګرو انډیوال باله. دی د دوشي، زه د مشرقي، یوازې زه نه وم، وایم دی د ټولو انډیوال و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فريد وويل: نو ستا نوم يې څنګه نه دی زده؟ ده خو ويل چې له فريد سره يې کار دی.
ميوند ضرب علي ته وکتل.
ضرب علي په سترګو کې ورته اشاره وکړه، ويې ويل: کيسه اوږده ده، زه و ته به سره د باندې ووځو.
ضرب علي خپله کيسه ورته وکړه. دی د تنظيمي جګړو په سر کې کراچۍ ته او بيا ايران ته تللی و. په موقته اداره کې بېرته له فاميل سره کابل ته راغلی و. د ملي امنيت رياست ته تللی و چې بېرته مقرر شي، خو چا نه و مقرر کړی. دوه درې کاله يې په يوه دوکان کې منشي توب کړی و. وروسته په بنياد امام کې د لوژستيک امر مقرر شوی و. وروسته چې حاجي آغا ته د ده صداقت ښکاره شوی و، د سابقې پوښتنه يې کړې وه. چا ورته ويلي وو، دی پخوانی نظامي دی. بيا نو حاجي آغا د موسسې امنيتي چارې ورسپارلې وې.
هاغه ورځ چې ميوند د حاجي آغا کور ته نژدې په موټر کې ناست و او بيا يو څو کسان ورغلل چې ولې يې موټر هلته درولی، ضرب علي هم د آغا له کسانو سره په سرف موټر کې و. ميوند يې ليدلی او پېژندلی و خو غږ يې نه و کړی. وروسته سورج ده ته د ميوند ادرس ورکړی و چې په قوای مرکز کې يې دوکان دی او فريد نومېږي.
ضرب علي خپله کيسه خلاصه کړه او ميوند ته يې وويل: اوس نو ته وو ايه، تا هلته څه کول او ولې دې سورج ته خپل نوم فريد ښيیلی دی؟
ميوند وويل: ته خو مې زوړ يار يې، نه پوهېږم په دې جنګونو کې به ستا مفکوره بدله شوې وي او که اوس هم هماغه پخوانی سړی يې؟
ضرب علي وويل: زه هماغه انډيوال يم او هماغه مفکوره.
ميوند ترخه موسکا وکړه، ويې ويل: پوهېږې، يوه ورځ مې هغه خالد وليد، ستا به په ياد وي چې پخوا به يې په کارمل باندې سر ورکاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دوآتشه پرچمي چې يې بولي، پخوا هغسې و خو اوس يې د موټر په ښيښه باندې د پکول خېلو عکسونه لګولي دي. اوس هره ګړۍ «آمر صاحب» يادوي.

خالد غونډې کسان ډېر دي چې وروسته يې تنظيمي سابقې راوايستې، اوس هر يو د څوارلس کلن جهاد دعوې کوي. نور يې څه کوې چې هغه ستا يو وطندار نه و، هغه شاعر چې و.

ـ ښه، ښه، ته ودرې دا سې ښه نوم يې و. جهش، مرتضی جهش يادوې. ياره عجب انقلابي شعرونه به يې ويل، ها د برېژنيف په وير چې يې اوږده قصيده ويلې وه.

ـ پوهېږې، هغه بيا وروسته د يوه تنظيم ويانډ شو. خاص د تنظيم له مشر سره يې ناسته ولاړه وه. د تنظيمي جګړو پر مهال به يې له بي بي سي سره مرکې کولې چې نن مو دا ځای ونيو، د پلانکي تنظيم دومره کسان مو ووژل.

ضرب علي د ميوند خبره ورپرې کړه: نه بابا ! دا څه وايې؟

ميوند ورته وموسېد: ما چې تا نه پوښتنه وکړه چې اوس هم په هماغه مفکوره يې که نه، خو همدا يې وجه وه. اوس داسې کسان ډېر دي چې ځان ته روشنفکر وايي خو په متعصبو قومي تنظيمونو پسې منډې وهي.

ضرب علي وويل: ما خو پخوا هم ويل چې زه نور هېڅوک نه يم، يوازې افغان يم، اوس يې هم درته وايم چې څو پورې ژوندی يم، افغان به يم.

ميوند ورته غبرګه ورکړه، ويې ويل: افسوس چې تا غوندې وطنپال خلک اوس ډېر کم پيدا کېږي. اوس ملک له جاسوسانو ډک دی. په ډاکټر سورج باندې مې شک و، ځکه مې ځان ورته د دې دوکان مالک ښودلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب علي وويل: څه اسناد دې پيدا کړي که يوازې شک دی.
ميوند په ښې پښه باندې پر ځمکه کرښې وايستلې ويې ويل: شک مې ځکه وربانديې راغی چې ډېره بيکاره نسخه يې راته ليکلې وه، خالي د معدې تکليف ته او ولس قلمه دوا ، بل ډاکتر ته مې چې ښکاره کړه، هغه وويل چې ډاکتر خو داسې نسخه نه ليکي.
- ډاکتران خو هسې له يو بل سره رخه لري.
- نه، يوازې دا خبره نه ده. يو وخيم ناروغ يې نه دی رغولی، ټول ځنې مړه شوي دي. په دولتي روغتون کې يې ډېرې دوسيې ساتل شوي خو حکومت حکومت نه دی. نو زه په دې شکي يم چې هسې به د ډاکتر په نوم راغلی وي خو په اصل کې به جاسوس وي.
ضرب علي اسويلی وکيښ، ويې ويل: چې رښتيا شي زه هم د حاجي آغا او د «بنياد امام» په ځينو کارونو يو څه شکي شوی وم. خيريه موسسه او دومره کش وفش سره نه جوړېږي. پوهېږې، دومره لوی سلاحکوټ لري چې ته وا دا خيريه موسسه نه ده، عسکري فرقه ده. ډاکتر سورج ژر ژر حاجي آغا ته راځي، اکثره وختونه يو جنرال هم ورسره وي. دوی چې راشي بيا هيڅ څوک کوټې ته نه ورپرېږدي. د راز سړی يې د کور ساتونکی دی.
- ته يې هر وخت په کور کې يې؟
- نه، زه خو د بنياد د امنيت مسوول يم، سورج او جنرال هم ورته راځي. د کلينيک يوه ډيپو ده، کيلي يې يوازې له آغا سره ده. څو ورځې مخکې يې د جنرال رينجر موټر د ډيپو له وره سره ودراوه، زه يې له څنګه تېرېدم چې آغا راباندې چيغه کړه «دلته څه کوې، ورشه پيره داران دې وڅاره» آغا هېڅکله په دې لهجه راسره نه و غږېدلی. هماغلته راته شک پيدا شو چې کوم پټ کار کوي.
ميوند وويل: چې داسې ده نو ما ته غوږ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سورج، جنرال او آغا کیسه یې ورته وکړه. بیا یې وویل: ملګریه، زه ستا همکارۍ ته ضرورت لرم. که غواړې چې رسمي کار وکړې نو زه به خپل رییس ته ووایم چې په مخفي کارمندانو کې دې ونیسي.

ضرب علي وویل: حاجي آغا نن ستا عکس په موبایل کې راکړ، ویې ویل چې «فرید نوید شرکت ته ورشه، وګوره چې د شرکت مالک همدغه سړی دی که نه؟» آغا ویل چې «موږ ورسره د موبلایلو او بېټریو قرارداد کوو.»

میوند وویل: څنګه؟ اوس دوکاندار یم که نه یم؟

ضرب علي له میوند سره جوړه وخندل، ویې ویل: دوکانداري خو دې په هماغه ورځ راته معلومه شوه چې د حاجي آغا له کور سره دې په موټر کې دوکانداري کوله، خو ګوره، احتیاط کوه، ممکن بل څوک هم راولېږي.

د روسیې په سفارت کې

د شپې نه بجې جنرال په خپل شخصي موټر کې د روسیې سفارت ته ورسېد. د آغا کروزینګ او د سورج کورولا موټر په پارکینګ کې ولاړ وو.

دې چې سالون ته ورننوت، آغا خپله توره پګړۍ د تروې ټنډې له پاسه کېښوده. دا وار یې پګړۍ د نور کله غوندې په ګوتو سمه نه کړه. قلم، تسبېح، د یادښت کتابچه او د پیسو بکسه یې د مېز له سره پورته کړل او د تورې اوږدې چپنې په جېبونو کې یې تخته کړل.

جنرال سفیر ته وکتل، مخ یې سور اوښتی و، خولې پرې راماتې وې. جنرال په روسي ژبه په ټوکو وویل: اوس نو لکه چې په موږ اعتبار نه لرئ چې آغا صاحب مو تلاشۍ ته درولی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیر وغرېد: د تلاشۍ خبره نه ده. هغه راکټونه چې مو له لاسه ووتل، عادي شیان نه وو. پوره دوه کاله مو په دې پلان باندې کار کړی و.
سورج وویل: اورېدلي مې دي چې دا تر ستنګر هم ښه وو؟
سفیر چیغه کړه: ستنګر مه رایادوه، د سپي زو ! ستنګر، ستنګر، زموږ ماته د همدې ستنګر د لاسه وه. دا لعنتي شی مه رایادوه.
جنرال په جینګه خوله وویل: سفیر صاحب ! ستاسو خپله مقوله ده، د لېنین وینا ده که نه، وایي: څوک چې کار کوي، تېروتنه به هم کوي.
سفیر بیا چیغه کړه: یوازې زموږ متلونه مه زده کوئ، نور څه هم شته چې باید زده یې کړئ.
جنرال په موسکا وویل: صاحب ! رېښتیا خبره کوئ. که تاسو پر راکټونو د چین مارک نه وای وهلی، اوس به مو بیا د امریکا دښمني ګټلې وه.
سفیر لکه د جنرال خبره چې یې بیخي اورېدلې نه وي، په تونده لهجه یې وویل: موږ یقین لرو چې څوک مو څاري. د هند او ایران سفیران هم راسره یوه خوله دي. موږ به ستاسو موټرې او بدنونه وپلټو چې د استراق سمع کومه دستګاه خو به په کې نه وي؟
د ډاکټر سورج وار راورسېد. جېبونه یې پر مېز تش کړل. خپله دی له مېزه یو ګام شا ته ودرېد. یوه سور مخي د تلاشۍ د ډنډې په څېر ماشین د ده له سره تر پښو پورې له مخ، څټ او دوړاو خواوو تېر کړ. بیا یې هماغه شی پر مېز د پرتو شیانو پر سر ورتېر کړ. د ماشین سور څراغ ولګېد. سورج وویل: دا امکان نه لري.
سفیر وویل: په استخباراتو کې نا ممکن نشته، احمقه !
تلاشۍ والا د مېز له سره یو یو شی د ماشین له مخې تېر کړ، لا یتېر چې یې تېراوه، بیا سور څراغ ولګېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچکش يې راواخيست، لاينړ يې خلاص کړ، د استراق سمع او پـل موندونکې دستګاه يې ورنه راوايسته.
سورج په زوته وويل: د سپي لورې. هېڅ مې ګومان نه کاوه.
جنرال وپوښت: چا درکړی و؟
سورج په رېږدېدلي غږ وويل: زبيدې.
سفير پوښتنه وکړه: زبيده لا څوک ده؟
سورج بې له دې چې سفير ته وروګوري، لکه له ځانه سره چې وګړېږي، وويل: انډيواله مې ده.
سفير په ملنډو وويل: اراموني‌ه! چې داسې کارونو ته دې شوق کېږي؛ نو ولې ما ته نه وايې؟ په دې مردارخورو افغانانو کې دې څه ليدلي دي. دلته راشه چې ماسکويچې درباندې ووهم، د سپي زو.
جنرال يې تر سورج لا سخت وپلټه؛ خو هېڅ يې ونه موندل.
په موټرو کې هم څه نه وو.
سفير جنرال ته وويل: عسکري موټر دې چېرې دی؟
جنرال وويل: هغه خو د شپې د وزارت په پارک کې دروي.
ـ سبا مازديګر به سړی له ماشين سره کور تـه درولېږم. موټر بـه دې تر ماښامه نه لېږي. سړی به دې يونيفورم هم وپلټي.
جنرال وويـل: بې غمـه اوسه، زه داسې سست سړی نـه يم. کـه د نورو سترګې دوې وي، زما څلور دي.
سفير وويل: ستا د څلورو سترګو برکت و چې راکټونه يې درنه ونيـول. سترګې يې څلور دي !؟
آغا وغرېد: ټول پلان مو د دې فاحشې له لاسه خراب شوی.

***

سبا سـورج د زبيـدې ټيلفـون تـه زنـګ ووهـه. ټيلفـون يـې بنـد و. د موسسې دفتر ته يې ورغی. چا ورته وويل چې سهار وختي يې ټيلفون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې و، مور یې مریضه ده، پاکستان ته یې بیايي. د یوې هفتې رخصتي یې اخیستې ده.
روغتون ته چې ورغی، جمیل یې وروغوښت. لینا ته یې وویل: ته یوه شېبه د باندې ووځه.
جمیل نه یې پوښتنه وکړه: د وړور کار دې څنګه شو؟
ـ یو څه تمه ورته شته، ګوندې را خلاص به شي.
ـ څنګه؟
ـ نه پوهېږم، هغه ستا ملګري د ایران له سفیر سره غږېدلی، وايي راخوشې به یې کي.
ـ په بدل کې یې درنه څه غواړي؟
ـ هېڅ، ما ته یې همدومره وویل چې ډاکتر سورج مې ملګری دی، د هغه په مخ به دا کار وکړم.
د سورج رنګ وغوړېد. ویې ویل: ګوره چې بل چا ته د آغا خبره ونه کړې. خدای دې ورسره ښه وکړي، له تا سره احسان کوي؛ خو که نور خلک خبر شي، بیا سل خبرې نورې په کې راباسي.
جمیل وویل: دا څه وایې ډاکتر صاحب؟ زه خو ستا او د آغا د احسان پوروړی یم. وایم بې غمه اوسه.
هغه چې ووت، سورج آغا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل: چورت مه وهه، سړی خورا پوخ دی. ان ما ته یې حال ونه وایه. بې غمه اوسه چې ما ته یې ونه ویل، هېچا ته به یې نه وايي.
سورج پر اتمه ورځ بیا زبیدې ته ټېلفون وکړ، موبایل یې بند و. د موسسې دفتر ته یې ورغی. زبیدې دفتر ته خبر ورکړی و چې د مور مریضي یې اوږده شوې، میاشت به تېروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرین آغا شك كوي

دوه ورځې مخکې د کابل په شهرنو کې د هندیانو په مېلمستون باندې ځانمرګی او وسله وال برید شوی و. اوه تنه په کې وژل شوي او لس دوولس تنه ټپیان وو. شیرین آغا ته د هند سفیر شکایت کړی و چې هسې زموږ ډاکتران ځارئ؛ خو ترهګر مو پرې ایښي دي چې پر موږ باندې حملې وکړي. د سورج خبره یې ورته کړې وه چې په لایتېر کې یې پل موندونکی پیدا شوی دی.

ده د کشفي وسایلو مسوول ورغوښتی و. له هغه یې پوښتنه کړې وه چې چا خو به د ده له اجازې پرته پل موندونکی یا د استراق سمع شیان ورنه نه وي اخیستي. هغه لنډ ورته ویلي وو چې نه.

د شیرین آغا چورت خراب و. پر میوند یې شک و. میوند دوه درې میاشتې پخوا لا ورته ویلي وو چې پر یوه هندي ډاکتر باندې مشکوک دی. خو بیا یې په دې اړه څه نه وو ویلي. که دا کار د میوند وي؛ نو پل موندونکی به یې له چا اخیستی وي؟ هغه خو له مدیریته پل موندونکی نه دی اخیستی؛ نو دا به څوک وي چې سورج ته یې لومه ایښې وه؟

له نورو ادارو یې هم معلومات وکړل، د زبیدې په نامه ایجنټ په هېڅ اداره کې چا نه پېژندله. نو هغې به پل موندونکی او د استراق سمع دستګاه له چا څخه اخیستې وي؟

دا کار به د چا وي؟ بیا یې میوند وروغوښت. ویې ویل: وه جان بیادر، ته لکه چې اوس هم په روسانو پسې یې؟

ـ نه، دا خبره دې څنګه وکړه؟

ـ بېګاه نه بجې مې د روسیې له سفارت سره ولیدې.

ـ چېرته؟

- د روسیې سفارت ته نژدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره مدير صاحب ! هلته خو يوازې د روسيې سفارت نه دی. لږ وړاندې قبلې خوا ته استقلال روغتون دی. هلته مې مريضان لرل. بيا که کوم څه وای؛ نو ګزارش خو به مې تا ته درکاوه.
ـ ګزارشونه دې هم چندان دقيق نه وي. وړمه ورځ د هنديانو په مېلمستون باندې حمله وشوه. هېڅ يې راپور نه و راکړی.
ـ ولې، ما خو وار په وار ګزارشونه درکړي دي. دا خو د منبع غلط راپور و چې ټول يې وغولولو. موږ ته يې ويلي وو چې د امريکا په سفارت به حمله کوي. زموږ ټوله توجه هغې خوا ته وه؛ خو دوی راغلل شهرنو ته په مېلمستون يې بريد وکړ.
ـ جان بيادر، نو تا څنګه د داسې منبع په راپور باندې اعتماد کاوه؟
ـ بله لاره نه لرو. ته وايې چې طالبان به استخبارات نه لري؟ دوی په اول سر کې خپلو کسانو ته هره خبره رښتيا رښتيا کوي؛ نو موږ ته هم ټول راپورونه هماغسې دقيق رارسېږي؛ خو د حملې وخت چې رانژدې شي بيا خپلو نژدې ملګرو ته هم غلطه وينا کوي. دوی په هېڅا اعتبار نه کوي. خپله ځانمرګي ته ايله هغه وخت پته لګېږي چې د حملې وخت رارسېدلی چې د نشې پيچکاري ورته لګوي. لا د حملې ځای هم نه وي ورمالوم.
شيرين آغا سور اوښتی و، ويې ويل: زه کراچي وان نه يم.
ميوند په سړه سينه وويل: ما نه دي ويلي چې ته مسلکي نه يې. هسې مې ستا د پوښتنې ځواب درکړ.
ښه شېبه دواړه غلي وو، بيا شيرين آغا په پسته ژبه وويل: رښتيا يو وختې تا ويلي وو چې په کوم هندي ډاکتر باندې دې شک دی.
ـ څه يې کوې؟ هسې يو شک و. بيا خو تا راته وويل چې زموږ د کار ساحه نه ده. نن مې زړه وربانديې بد شو. بېچاره ګان دلته د خدمت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره راغلي دي. ته وګوره په دې مېلمستون کې دا ټول ډاکتران وو چې تباه شول.

د میوند خبرو شیرین آغا لا چورتي کړ، له ځانه سره یې وویل: اوس به سفیر ته څه ځواب ورکړم. ورته څه ووایم چې چا د ډاکتر سورج په لاپتړ کې پل موندونکی اېښی و؟ دا څوک دی چې هغه څاري؟

***

ترجنرال خوته شه یې

په «کابل ډیلي» روغتون کې ډاکتران په لوی دهلېز کې پر چوکیو ناست وو، چا ټلویزیون ته کتل، هندي ډاکترانو د شیدو چای سړپول، ډاکتر حمید له جمیل سره له نورو لرې ګوښه کې ناست وو.

جمیل وویل: اعلانونو هم فایده ونه کړه.

له کړکۍ یې د باندې وکتل، په پارکینګ کې یوازې اوه اته موټرونه ولاړ وو چې دوه یې امبولانس وو. ویې ویل: پخوا به په پارکینګ کې ځای نه و، اوس یوازې د پرسونل موټرونه په کې ولاړ دي. نن مې ایله دوه ایکسرې ګانې اخیستې.

حمید وویل: داسې پروفیسران چې راسره وي نو همدا به مو د روغتون حال وي. دا دې دغه میاشت هم په پوره کېدو دی، لا مو د تېرې معاش نه دی اخیستی.

د رییس سکرټره راغله، ویې ویل: رییس صاحب غوښتي یئ.

ډاکتر سورج چابک پاڅېد خو نور شواړ شواړ روان شول. رییس پوښتنه وکړه: څه وکړو چې کارو بار مو بېرته ښه شي؟

ډاکتر سورج وویل: باید صحي کمپونه جوړ کړو، یوه ورځ یو ځای بله ورځ به بل ځای خلک وړیا تداوي کړو چې داسې وکړو نو خلک به راسره اشنا شي او نور به پخپله راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده دعوا کوله چې دغه تجربه یې د هند په لویو روغتونونو کې زده کړې ده.
رییس ورسره ومنل چې هره جمعه دې صحي ټیم یوې خوا ته ولېږي.
اوله جمعه د بګرام وار و. سهار وختي دوه هندي او درې وطني ډاکتران، دوه ترجمانان، درملتون والا او څو نور د رسیپشن او اداري کارکوونکي له یوه امبولانس او دوه ټونس موټرونو سره روان شول. د غلام علي په بازار کې یې د ډکې ویالې تر څنګ د خپرولو (پنجه چنار) تر سیوري لاندې واړول. مېزونه او چوکۍ یې واوښلې، د معاینې د مېزونو شاوخوا یې سپینې درپردې ودرولې، اداري کسانو د کمپ شا وخوا ته لوی لوی بېنرونه ولګول:
وړیا درملنه د هندي پروفیسرانو له خوا
ستاسو روغتیا زموږ هیله
کابل ډیلي روغتون د وطنوالو ریښتینی خدمتګار
تر غرمې پورې جوپه جوپه مریضان راتلل. ډاکترانو به ځینو ته دوا او ډېرو ته د روغتون کارتونه ورکول چې تاسې بیا کابل ته راشئ چې معاینات درته وکړو. په کارتونو باندې د ((شل فیصده تخفیف)) عبارت په سره لیکه لیکل شوی و.
غرمې مهال د روغتون رییس په لکسیس موټر کې ورپسې د باډیګاردانو دوه لنډ کروزرونه او د پولیسو دوه شنه رینجرونه راورسېدل. وسله وال باډیګارډان د سترګو په رپ کې ګوتې پر ماشې شاوخوا ته تیت شول. د رییس له موټره یو بل پکول په سر او تو کړی سړی هم راکښته شو. رییس ډاکترانو ته وویل: دی د بګرام ولسوال دی.
ولسوال له ډاکترانو مننه وکړه چې د غریبانو مرستې ته ورغلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رییس ساعت ته وکتل، ویې ویل: غرمه ده، بار و بستره مو ټوله کړئ چې ډوډۍ ته لاړه شو.
مېزونه او چوکۍ په موټرو کې بار شول. ټولو موټرونو د صیاد په لوري کش وکړ. رییس د صیاد د پله ښي لاس ته د سیند په غاړه کې لوی تخت کرایه کړ. هوټلي ته یې وویل چې د نفر په سر دې یو یو کیلو ماهي تیار کړي.
افغان پرسونل له رییس او باډیګارډانو پرته نور ټول سم له واره اوبو ته ورخوشې شول. هندي ډاکتران بې وهلې پایڅې او لوڅې پښې د سیند په څنډو کې د ګردو ډبرو پر سر په ګرځېدو شول. یو د بل لاس یې سره نیولی په ډېر احتیاط سره یې ګامونه اخیستل چې پر ډبرو ونه ښویېږي. تر زنګانه پورې رڼې یخې اوبه، په اوبو کې واړه واړه کبان چې د ډبرو تر منځ کله یوې او کله بلې خوا ته چابک چابک روان وو.
هندیانو کمیسونه راوایستل.
ډاکتر حمید له شا څخه کرار کرار هندیانو ته ورنژدې شو، یو دم یې په سورج باندې اوبه وشیندې. سورج پورته ټوپ کړ، لوړه چیغه یې کړه: اوه.
رییس د تخت له پاسه نارې کړې: ډاکتر حمیده! پام چې زاره یې ونه چوې.
افغان پرسونل ښه ډېر ورته وخندل.
سورج رییس ته وکتل، په لوړ اواز یې ورغږ کړل: په خدای قسم چې جنت دی جنت.
ولسوال رییس ته وویل: د استاد رباني په حکومت کې یو څو تنه عربان پغمان ته تللي وو، د استاد سیاف مېلمانه وو، هلته یې چې سمسور باغونه لیدلي وو، روانې رڼې اوبه او قسم قسم مېوې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلي وې، هغوی هم دا خبره کړې وه چې یاره په قران کې چې جنت یاد شوی، بالاتشبیه همدا به وي.

د رییس په کړسه خندا د ولسوال پام هندي ډاکترانو ته واړاوه. یوه یې پر ښویو تېرو ښویېدلی و، بل له پاسه پرې اوبه شیندلې. هغه چې لویدلی و، د ولاړ سرې پښې ته یې لاس واچاوه، هغه په ټټ مخ په اوبو کې ولوېد.

رییس ورباندې غږ وکړ: ماهیان تیار دي، راځئ.

ټول د تخت خوا ته روان شول، د هندیانو له پتلونو څخه اوبه څڅېدې او دوی په ارتو ګامونو په لاره تلل.

د دسترخوان په سر رییس ولسوال ته ټونګه ورکړه چې دوی ته وګوره.

هندي ډاکتران د ماهیانو په لېشو پسې ګرځېدل. نورو خپلې نیمایې برخې خوړلې وې؛ خو دوی لا په یوه ماهي کې نښتي وو.

رییس ورته کړه: دا ماهیان داسې خوړل کېږي. ما ته وګورئ. بیا یې یو ماهي راواخیست، په ډوډۍ کې یې تاو کړ، غټه ګوله یې ترې جوړه کړه، کړس کړس یې وژدویه او تېره یې کړه.

ولسوال وویل: دا ماهیان تنکي دي، لېشې مېشې یې ټول په سره کولو کې پخېږي. بس خولې ته یې کړه او ویې ژدویه.

سورج وېرېدلې یوه ګوله همداسې خولې ته کړه. کرار کرار یې وژدویه چې تېره یې کړه، لکه لویه توره چې یې کړې وي، سوکونه یې په هوا کې ورپول او د ((یس، یس)) نارې یې وکړې، وروسته یې وویل: په خدای قسم چې د جنت ماهیان دي، د جنت.

شنبه په روغتون کې له سلو نه زیات مریضان وکتل شول. اکثر مریضان د بګرام او د هغه د شاوخوا د کلیو خلک وو.

بله جمعه د چاراسیا وارو. سورج رییس ته ویلي وو چې امبولانس دې په ده پسې کور ته یې ورولېږي. سورج له خپل کوره د یو متر په اندازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد او سپینز صندوق په امبولانس کې بار کړ. په صندوق باندې په سره رنګ د سره صلیب علامه وه.
د امبولانس موټروان وویل: زوی یې مړ کې، څه دې په کې ایښي دي چې دومره دروند دی؟
سورج وویل: ته خو یو قوتی «مارلبورو» سګرېټ راته واخله.
موټروان خپل جېبونه ولټول، ویې ویل: والله پیسې مې په کور کې رانه پاتې دي.
سورج یو شل ګون له جېبه راوایست. ویې ویل: هه دا واخله.
موټروان وویل: په دې باندې خو نه کېږي. په شپېته روپۍ یې قوتی دی.
سورج وویل: «پن» راوړه.
موټروان موسک شو او دوکان خوا ته روان شو.
په چاراسیا کې د دوی کمپ د ولسوالۍ په کلینیک کې و. دا وار دوی د مېلې اجازه نه لرله. چاروا کو ورته ویلي وو چې لرې دې نه ځي. پولیسو کلینیک کلابند کړی و. ناروغان به یې اول پلټل او بیا به یې دوی ته ورپرېښودل. لس نیمې بجې د سورج موبایل وشرنګېد. دی له کوټې ووت. په کرار غږ یې وویل: زه نه شم دروتلای. شاوخوا پولیس ولاړ دي.... کوم دوکان ته؟.... کلینیک ته مخامخ؟ له کړکۍ یې سر راپورته کړ. بیا یې وویل: هو ومې لیدل.... نه زه نه شم درتلی. ګوره د موټروان په لاس به یې درولېږم.
څو شېبې وروسته امبولانس له کلینیکه سل ګامه لرې، د یوه دوکان مخې ته ولاړ و. د موټر شا دوکان ته وه، مخه یې سړک ته. دوو کسانو دوه کارټنه د امو جوس موټر ته پورته کړل. له دې خوا یې او سپینز صندوق ورسره کوز کړ. موټروان ته یې یو زرګون ورکړ. امبولانس

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته کلينيک ته راستون شو. ډاکتر سورج پر خپلو ټولو همکارانو او پوليسو باندې د امو جوس ووېشه.
د امبولانس موټروان يې څنګ ته ورغی. پوښتنه يې وکړه: په صندوق کې څه شی و؟ ډېر دروند و.
سورج يې لاس په لاس کې ونيو د دهلېز څنډې ته يې کړ. ويې ويل: جراحي سامان و په کې.
دې سره يې موټروان ته د سلو ډالرو نوټ ورکړ.
سورج وويل: د صندوق خبره به چا ته نه کوې. په درې سوه مې خرڅ کړ، سل يې ستا ، دوه سوه يې زما.
د موټروان خوله جينګه شوه، ويې ويل: بې غمه اوسه، وايم د نارينه وو راز پوشيده وي. ډالر يې مچ کړ او د واسکټ په بغل جېب کې يې امانت کېښود. د جېب زنځير يې کش کړ. د واسکټ له پاسه يې لاس پرې ورتېر کړ. ډکه خوله نسوار يې واچاوه او د امبولانس خوا ته روان شو. سورج لا دوه ناروغان نه وو کتلي چې موټروان ورته دوه قوتي مارلبورو سګرېټ راوړل، ويې ويل: هه باداره تا سره «پن ـ من» ښه نه ښکاري.
لسمه ورځ سورج د کابل ټايمز اخبار په لاس د آغا کور ته لاړ. غبرګه يې ورته خلاصه کړه. آغا يې په غېږ کې ټينګ کړ. پورته يې کړ، بېرته يې په ځمکه ودراوه.
آغا وويل: څه دې اورېدلي چې دومره خوشحاله يې؟
سورج د کابل ټايمز اول مخ ورښکاره کړ. په يوه لوی عکس کې د چورلکې ټوټې ښکارېدې چې لمبې او لوګي ترې لټېدل. لاندې يې په انګليسي ليکلي وو: طالبان د امريکايي چورلکې د ويشتلو ادعا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج وویل: وګوره د نر بچو ته. دغه تېره جمعه مې راکتونه ورورسول، پرون يې په چار اسيا کې هليکاپټر راوغورځاوه. وايم ډېر تکړه خلک دي.
دا وار آغا سورج په غېږ کې ټينګ کړ: مبارک دې وي، وايم د تا بلا دې په جنرال وګرځي. تر جنرال خو ته لا ښه يې.

زبيده په کور کې

دا دويمه مياشت وه چې زبيده په کور کې بنديوانه وه. اوله مياشت يې د رخصتۍ په پلمه تېره کړه؛ خو اوس ورونو تنګه کړې وه. هره ورځ به يې ورنه پوښتنه کوله چې ولې وظيفې ته نه ځې؟
سيم کارت يې د موبايل د کمپنۍ له خوا بند شوی و. ميوند ورته ويلي وو چې څو پورې ده ورته نه وي ويلي، دا دې نه له کوره وځي او نه دې چا ته زنګ ووهي. کور زبيدې ته د زندان غوندې و. دا ازاده روږدې شوې وه، څو پورې چې مکتب و، خو مکتب ته به تله، د تنظيمي جګړو پر مهال کراچۍ ته کډه شوي وو، هلته هم ازاده ګرځېده. انګليش کورسونه وو، کلفټن و، سپاري پارک، د طارق روډ لوکسې مغازې وې او دا وه. د طالبانو بنديزونه يې هم نه وو ليدلي. د کرزي په وخت کې چې څنګه له کراچۍ راغلل، په موسسه کې يې کار وموند. تر مازديګره په دفتر کې او بيا چې به کور ته راغله، د ميکرويانو ماښامنی چکر به يې نه و قضا. خو اوس په کور کې بنديوانه وه. د سورج او شيرين آغا له وېرې يوه شېبه هم له کوره د باندې نه شوای وتلې. په کور کې يې انټرنټ نه درلود، د ټلويزيون کنټل هم ورباندې غمېدلي وو؛ نو ورځ به يې د خاطراتو د کتابچو په لوستلو او د پخوانو البومونو په کتلو تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوړي اوږدې ورځې داسې وي چې څو مره سترګې غړوې، لمر لا هماغسې لوړ ولاړ وي. په زبيدې باندې هره ورځ داسې وه، لکه سړی چې د اوړي ټوله ورځ د چا په انتظار تېره کړي. د اندېښنې له لاسه خوب نه ورتـه. زړه تـنګی يـوې خوا تـه او د ورونو پوښتنې ګروېږنې بلې خوا ته.

زبيدې يو ماز ديګر ميوند ته ټېلفون وکړ چې له دې غمه يې خلاصه کړي. ميوند ورته کيسه وکړه چې شيرين آغا تر اوسه پورې درې وارې د هغوی دفتـر تـه تللی دی؛ خو څه يې لاس تـه نـه دي ورغلي. پـه همکارانو کې هېچـا د زبيـدې کور نه و ليدلی. د موسسې موټروان همدو مره ويلي وو چې کله به د دربيم ميکرويانو له مارکېټ سره ولاړه وه، کله پاس له پله سره. کله بيا ان له شينوزاده کلينيکه موټر ته راختله. ما ته يې هېڅ درک نه شو مالوم چې کور به يې په کوم ځای کې وي؟

شيرين آغا د دې ټېلفون ته هم ډېر زنګونه وهلي وو؛ خو ميوند د وخته په کمپنۍ کې د هغې سيم کارت بند کړی و. د دفتر په اسنادو کې د زبيدې د ورونو نومونه، د کور ادرس او نور معلومات هم نه وو ثبت. د موسسې آمر ويلي وو چې د دوی اصول داسې نه دي چې د کارکوونکو شخصي معلومات دې وپوښتي.

شيرين آغا د دې پوښتنه هم کړې وه چې زبيدې له پاکستانه له کوم نمبره دفتر ته زنګ وهلی و؛ خو د موسسې امر ويلي و چې زموږ ډيجيټل ټېلفون ته يې زنګ وهلی و، نمبر يې نه و راغلی.

هغوی نه و خبر چې زبيدې دفتر ته د ميوند له ټېلفونه زنګ وهلی و. د ميوند داسې ټېلفون و چې نمبر يې چا ته نه ورځي.

ميوند چې زبيدې ته دغه ټوله کيسه وکړه، بيا يې بله پلمه ورته وښييله: «ورونو ته دې ووايه چې زموږ موسسې د غوث زلمي د قران

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چاپولو کې مرسته کړې وه، زموږ رييس يې نيولی. که موږ په ګوتو ورشو، نيسي به مو.»

دې سره يې د ورونو خولې پټې شوې؛ خو د کور زندان يې بايد لا زغملای وای.

میوند په بند کې

شيرين آغا بيا پر ميوند شکي شوی و. ميوند په دفتر کې نه و، د رياست د ډيپو آمر ټيلفون کړی و چې ميوند راولېږه. شيرين آغا پوښتنه کړې وه چې څه خبره ده. هغه ورته ويلي وو چې د پل موندونکي او د استراق سمع د وسيلې مصرف دې راته امضا کړي.

شيرين آغا پوښتلې و چې کيسه څه ده. هغه ويلي وو چې له موږ نه يې دغه شيان اخيستي وو؛ خو منبع يې افشا شوې ده، وسايل هم ورک شوي دي. اوس دې مصرف راته تېر کړي چې زما له جمعې وايستل شي.

شيرين آغا پر هماغه مازديګر د هند سفير ته زنګ وواهه د سورج پته يې ځنې واخيسته او بيا کابل ډيلي روغتون ته پسې ورغی.

سورج ته يې په روسي ژبه ځان ورمعرفي کړ: زه شيرين آغا يم.

سورج ورسره تر غاړې ووت، ويې ويل: سفير صاحب راته زنګ وهلی و. ستا په باره کې يې راته وويل.

شيرين آغا ورته په خپل موبايل کې د ميوند عکس ورښکاره کړ، پوښتنه يې ترې وکړه: دغه سړی پېژنې؟

سورج وويل: هو، دا خو مې اشنا دی. فريد نومېږي.

شيرين آغا وويل: بس همدغه سړي خراب کړی يې.

سورج پوښتنه وکړه: څنګه؟

ــ دی فريد نه دی، نوم يې ميوند دی. ما سره په يوه دفتر کې کار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوه خدایه ! زه نو ځنګه داسې احمق شوم؟ دی زما مریض و ، ما ته یې وویل چې زه تاجر یم. زه یې خپل دوکان ته بوتلم. ما یې له دوکانه خپل موټر ته ټیرونه واخیستل.

شیرین آغا وویل: ده په روسیه کې د استخباراتو درسونه ویلي.

ـ په روسیه کې؟

ـ هو ، زه په کادرو پرسونل ریاست کې ملګري لرم، د ده ذاتیه دوسیه مې کتلې ده، د ډاکتر نجیب په وخت کې یې ځو میډالونه اخیستي دي، په دوو کلونو کې یې دوه فوق العاده رتبې ګټلې دي.

ـ دغسې ده چې دا ارامونی دومره پوخ دی.

شیرین آغا وویل: ما ته یې ان درې میاشتې مخکې ویلي وو چې په یوه هندي ډاکتر باندې مشکوک یم؛ خو ما ورته وویل چې زموږ وظیفه دا ده چې په آی اس آی باندې کار وکو.

ـ نو زه یې بیا ځنګه څارلم؟

ـ پورته له ریاسته یې کار جوړ کړی.

سورج په رپاندو شونډو وویل: اوس به ځنګه شي؟

شیرین آغا ورته وموسل: زه به یې کار ورسم کړم، ته مازې ورته ګوره.

میوند دفتر ته ننوت، کورتی یې د چوکۍ پر تکیې وځړوله. نکټایي یې سسته کړه، تر نکټایي لاندې یې د کمیس اوله تڼۍ خلاصه کړه.

شیرین آغا ته یې وویل: دا څه حال دی؟ ما وې پروني باران به هوا ماته کړې وي؛ خو ګرمي لا هغسې په زور کې ده.

شیرین آغا په خندا سره وویل: جان بیادر ، له میکاییل نه تقویم ورک شوی. په عربي ملکونو کې په تاریخ کې چا واوره نه وه لیدلې، اوس په کې ورېږي. دلته چې پخوا به دوه متره واوره کېده، اوس نه کېږي. اوس د کابل ژمی د جلال اباد ژمی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند لستوڼي راونغاړل، د تشناب خوا ته روان شو ، ویې ویل: زه به مخ لاس تازه کړم.
شیرین آغا کرار پاڅېد ، د کوټې ور یې بند کړ. د میوند له جېبه یې دوه کارتونه راوکښل، په بیړه یې خپل جېب ته واچول. ور یې بېرته پرانیست. د خپل مېز شا ته پر چوکۍ کښناست.
میوند مازدیګر د بګرامیو خوا ته روان و. د اتمې حوزې مخې ته تلاشۍ والا ودراوه. ده وویل: د امنیت موټر دی. عسکر په وویل: کارت دې راوښییه.
میوند په جېبونو کې په کارت پسې وګرځېد ؛ خو پیدا یې نه کړ.
عسکر ورته وموسل: ((از زېر ریش ما خر سوار تېر میشي؟))
میوند خپله تمانچه ورښکاره کړه: دا دی وګوره، دا مې تمانچه ده.
عسکر ورنه د تمانچې کارت وغوښت؛ خو دغه کارت هم ورسره نه و.
عسکر خپل مشر ته ورغږ کړ: قوماندان صاحب ! دلته راشه.
قوماندان موټر ته ځان راورساوه، عسکر ته یې وویل: سمه تلاشي به یې کړې.
میوند ته یې مخ واړاوه: تمانچه دې راکه.
میوند له موټره کوز شو ، ویې ویل: قوماندان صاحب، ګوره مورږ او تاسې سره هم مسلکان یو. زه په ۰۱۲ ریاست کې یم.
پولیس وویل: وروره بې اسنادو نه کېږي. هر څوک دا سې دعوې کوي.
میوند خپل موبایل راوایست: دا دی زنګ ورته ووهه.
پولیس موبایل ځنې واخیست، جېب ته یې کړ.
نورو عسکرو ته یې وویل: موټر ته یې پورته کړئ. خپله د شنه رېنجر په مخکیني سیټ کې کښناست. د میوند موټر بل پولیس رهي کړ.
دواړه موټرونه حوزې ته ننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ورځې د حوزې آمر ورک و، په دريمه چې راغی، هغه استعلام يې امضا کړ چې ۰۱۲ رياست ته ليکل شوی و. ماسپښين يې ځواب راغی چې هو ميوند زموږ سړی دی، د موټر نمبر پلېټ او د تمانچې نمبر يې هم ورته ليکلي وو. ميوند خوشې شو. د حوزې امر ځنې بخښنه وغوښته، ويې ويل چې دی په حوزه کې نه و، که نه نو وختي به يې خوشی کړی و.

ميوند چې سبا وظيفې ته لاړ، رييس وروغوښت، د کارتونو پوښتنه يې ځنې وکړه. ده وويل: نه پوهېږم چې چېرته رانه ورک شوي دي. په هغه ورځ هېڅ چېرې نه وم تللی، ټوله ورځ په دفتر کې وم.

رييس وويل: کارتونه دې چا د وزير اکبرخان په پارک کې موندلي وو، اوس له عمومي رييس صاحب سره دي.

د ميوند رنګ والوت. ده ته جوته وه چې که د امنيت والاو کارت ورک شي؛ نو لږ تر لږه تنزيل رتبه او شپږ مياشتې بند يې سزا ده، له وظيفې څخه د شړل کېدو خبره هم په کې وي. که يې کارت پيدا نه شي، تر هغو پورې به بند ګالي چې رياست مطمين شي چې بل چا يې له کارته غلطه استفاده نه ده کړې.

ميوند يې د تحقيق لپاره عمومي رياست ته يوووړ او دې سره د شيرين آغا څېره وغوړېده.

شيرين آغا سورج ته ټيلفون وکړ چې اوس نو سرې ستر ګې ګرځه، سړي ته مې داسې ضربه ورکړې ده چې بېرته به په سد نه شي، حاجي آغا ته هم اطمينان ورکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج غچ اخلي

سورج په دې باندې خورا ځوربده چې د زبیدې له لاسه یې رنګه بده شوې وه. هم خپل سفارت او هم روسانو ته بې پروا ښکاره شوی و. وروسته چې یې طیاره ویشتونکي راکټونه په چارا سیا کې طالبانو ته ورسول، وضع یې ښه شوه، پریمانه پیسې یې واخیستې، شاباسي هم ورسره؛ خو د روسیې د سفیر هغه له تحقیره ډک نظر یې نه هېربده چې د ده په لایتېر کې یې شیان پیدا کړي وو او ده ته یې برګ برګ کتلي وو. په زبیدې پسې ډېر وګرځېد چې په موسسه کې د زبیدې پته ونه لګېده؛ نو د میکرویانو په پلټلو یې پیل وکړ. هر مازدیګر به یې د دربیم میکرویان سرکونه ګز و پل کول. هسې یې هم کارونه سپک شوي وو، د دوی لوی هدف دا و چې طالبان د طیارو ضد راکټونه تر لاسه کړي او دا کار شوی و. سورج د څه مودې لپاره بې غمه و.

د زبیدې یوه شپه

په دې څو هفتو کې زبیدې ته میوند زنګ نه و وهلی. دې څو وارې ورته زنګ وواهه؛ خو د هغه ټېلفون کار نه کاوه.
زبیده به هره ورځ کړکۍ ته درېدله، د میکرویانو پر سړکونو روانو خلکو ته به یې کتل. یو مازدیګر یې د ګاونډۍ مېرمنې چادري راواخیسته، په چادرۍ کې له کوره ووته. هر څو ګامه وروسته به یې یو ځل شاوخوا ته کتل، خو هېڅ مشکوک کس یې ونه لید. دا له چادرۍ سره نابلده وه، په لاره به داسې تلله لکه په تیاره کې چې هر سپین شی درته اوبه ښکاري او غوارې چې ورنه ټوپ ووهې، دې هم له وړو ژورغالو لوی ټوپونه وهل. کرار کرار مارکېټ ته ورسېده، په مارکېټ کې یې آیسکریم وخوړ. یو ساعت وروسته بېرته کور ته راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ بيا ووته، دا ځل يې د لومړۍ ورځې هومره شاوخوا ته ډېر نه کتل. په دريمه ورځ بيا روانه شوه. په مارکېټ کې يې مخ لوڅ کړ. شاوخوا يې وڅارل، هېڅ شی ورته مشکوک ښکاره نه شو. څلورمه او پينځمه ورځ يې بيا همدا کار وکړ، هېڅ نه شو ورپېښ.

بله اوونۍ بې چادري ووته. د الفتح ليسې له دېواله سره خرامانه روانه وه، هلکانو به پرزې ويشتلې او دا به موسېدله. چسپ کوبای پتلون او تر ملا پورې تنګ سپين بلوز يې د هلکانو نظر په ځان پسې څکاوه. چنګه ملا، غوښن پتونونه چې ناز هم ورسره ملګری شي؛ نو د هلکانو پلار به هم ورته ټينګ نه شي.

زبيده لا مارکېټ ته نه وه رسېدلې چې د بي بي مهرو له خوا يو سرف موټر کرار کرار ورنژدې شو. چې د دې څنګ ته ورسېد، د موټروان له وره پرته د موټر نورې دروازې يو ځای سره خلاصې شوې، په ملکي دريشيو کې درې کسان مخابرې په لاسونو کې کښېنستې شول، دې ته ورنږدې شول. يوه يې وويل: مور د ميوند انډيوالان يو. ته يې غوښتې يې.

دې ته يې د فکر کولو موقع هم ورنه کړه، اوچت يې موټر ته وخېژوله. زبيدې غوښتل چې څه ووايي، خو څنګ ته ناست سړي يې په خوله باندې پلن رابرټېپ ولګاوه. موټر د هوايي ډګر په لورې چابک روان شو. زبيدې رابرټېپ ته لاس وروړ چې راويې شکوي، خو سړيو ټينګه کړه او لاسونه يې هم وروتړل. موټر د هوايي ډګر له چوکه په اويا متره سړک د خيرخانې لارې ته ورسيخ شو. د سړک د غاړې کورونه په بېړه د موټر له څنګه تېرېدل. موټر د سترګو په رپ کې د پروژۀ جديد په لارې برابر شو. موټر په يوه کوڅه کې وګرځېد، د يوه څلور منزله کور په وره چې مخې ته يې وسله وال پيره دار ناست و، ورننوت. له ګراج څخه لاندې تکاوۍ ته لاره تللې وه. يو سړی مخکې شو، دوو نورو د زبيدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له متهو نيولي دا يې د تکاوۍ خوا ته روانه کړه. د تعمير لاندې لويه تکاوي وه؛ خو داسې تکاوي چې تر دېرو کورونو ښکلې، ښه رنګ و روغن، ترکي ګلداره غالۍ پکې وېړې، په چت پورې درې دانې کريستالي قنديلونه په يوه ليکه ځړېدلي. زبيده يې د سالون په کونج کې وره ته مخامخ، په بخملي توشکې باندې کېنوله.

زبيده لا په چورت کې ډوبه وه چې د سورج تور مخ يې مخې ته ودرېد. د زبيدې غونې وتښتېدې؛ خو ځان يې ناګاره واچاوه.

سورج د زبيدې له خولې څخه رابرېښېږ وشکاوه، د مور د صحت پوښتنه يې ځنې وکړه.

زبيدې هېڅ ونه ويل. د تکاوۍ نريو دربڅو خوا ته يې وکتل چې د کوڅې خوا ته وې، د باندې هوا تياره شوې وه.

زبيدې له بل سړي پوښتنه وکړه: ما سره مو څه کار دی؟

سورج د زبيدې لاسونه هم خلاص کړل. هغې خپل مړوندونه په ګوتو باندې وسولول.

هغه سړي چې دې ته يې ويلي وو چې ميوند غوښتې يې، وويل: وار مه خطا کوه، ميوند به راشي.

زبيدې کرکۍ ته وروکتل، ويې ويل: کوم ميوند؟ زه خو ميوند نه پېژنم.

کرس شو، سورج ټينګه څپېړه ورکړه، ويې ويل: هغه لايتر چې يې درکړی و، هغه ميوند يادوم.

د زبيدې له سترګو اوښکې روانې شوې.

سړي ورته وويل: ژړا به ګټه نه کوي، ګومان کوم چې شپه به دې همدلته وي.

زبيدې دې خوا ها خوا وکتل، د وره خوا ته يې منډه کړه. سورج او هغه بل سړی له ځايه ونه خوځېدل، له هماغه ځايه يې زبيدې ته يې کتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبیدې ور ټپله کړ، بند و. په دواړو لاسونو باندې یې د وره په ډبولو بنا وکړه؛ خو ګټه یې ونه کړه. د هغې زاریو کار ونه کړ، چا یې د ژړا پروا هم ونه کړه. ناچاره په یوه کونج کې غلې کېناسته. سر یې پر زنګانه کېښود او لاسونه یې تر زنګنو راچاپېر کړل، ښایسته ډېر یې وژړل، اخر یې ژړا کراره شوه، خو لا یې هم د سلګیو اواز اوربدل کېده.

ور خلاص شو. زبیدې پورته وکتل. سازیان وو. کاسیو او طبله یې له ځانه سره راوړي وو. ساز چې سور شو، پکول په سر خپښور سړی په سپین خت پرتوګ کې، ځنګ ته یې شیرین آغا، ورپسې دوه باډیګارډان په دروازې راننوتل.

خپښور مخامخ زبیدې خوا ته ورغی. په دوو پښو ورته کېناست، په ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې. زبیدې سر یوې خوا ته کوږ کړ، په چپ لاس باندې یې د خپښور لاس پورې وواهه. خپښور په ګوتو باندې د زبیدې زنه ټینګه کړه، نېغ یې سترګو ته وروکتل، ویې ویل: دریغه چې دا ښکلې سترګې دې په ژړا خرابې کړې دي.

زبیدې بېرته سر پر زنګانه کېښود. خپښور یې بیا ویښتو ته لاس وغځاوه. زبیدې سر راپورته کړ، په سرو سترګو یې سورج ته وکتل. سورج خپښور ته د ((مه)) په مانا سر وښوراوه.

خپښور پاڅېد، پینځه توشکې ها خوا د کوټې بل کونج ته تېر شو. سازیانو ته مخامخ کېناست. سندرغاړي یو څو سندرې وویلې. ډوډۍ راغله. سورج د خپښور څنګ ته کېناست او شیرین آغا د سورج خوا ته، نورو هم چا د دسترخوان یوې او چا بلې خوا ته پلتۍ ووهلې. زبیدې ته په جلا مجمع کې قابلي، سلاډ، فرني، سور کړی چرګ، په یوه قاب کې انګور او د پیپسي او سپنیز قوتی مخې ته کېښودل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپهور د ويسکي د بوتل سر خلاص کړ، اته ګېلاسونه يې تر نيمايي لږ کم ډک کړل. سورج نهم ګېلاس زبيدې ته يوور، ويې ويل: راځه چې تېر يادونه سره تازه کړو.

زبيدې ورته وکتل، هېڅ يې ونه ويل.

سورج ګېلاس ورته کېښود، خپله بېرته د خپهور څنګ ته ورغی.

زبيدې غلې د توشکې څنډه پورته کړه، خپل ګېلاس يې د توشکې لاندې تش کړ. هغې ډېره لږه ډوډۍ وخوړه؛ خو پيپسي يې تر اخري څاڅکي پورې وڅښله. بيا يې هره ګړۍ پر مخامخ د ېوال ځړېدلي ساعت ته کتل. پاو باندې يو ساعت تېر شو، ايله چې نورو خپله ډوډۍ خلاصه کړه.

خپهور له نورو سره دوه بوتله تش کړل. دسترخوان چې ټول شو، ساز چالان شو. په دويمه سندره کې خپهور خپل باډيګارډ ته وويل: پاڅه د سپي زويه، شراب خو دې وڅښل، اوس يې مجرايي ورکه کنه. په سازې باندې يې غږ وکړ: ((پردۀ اول ورته ونيسه))

زبيدې هره شېبه خپلې سترګې موښلې، سر يې دې خوا ها خوا کړېده؛ خو دې به بېرته تکيه کاوه.

باډيګارډ د سندرې تر پايه پورې وګډېد، هغه چې کېناست، بل باډيګارډ يې راپاڅاوه، هر يو چې به کېناست، خپل عوضي به يې جګاوه. شيرين آغا چې خپل وار تېر کړ، زبيده يې راپورته کړه. هغې نې و نو وکړه؛ خو خپهور پخپله ورسره پاڅېد. زبيده يې تر لاسه ونيوه، دې خوا ها خوا يې تاوه راتاوه کړه. زبيده دې خوا ها خوا کږه وږه شوه، لاسونه يې په هوا کې داسې خوځېدل، لکه بې ارادې چې پخپله حرکت وکړي. بيا لکه صوفي چې په سماع کې جذباتي شي، ځای پر ځای ولوېده؛ خو فرق يې دا و چې دا بې غږ و غوږه ولوېده، کړيکه يې ونه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سد شوه، په هغه لوی سالون کې نه وه. درې په څلورو مترو کې کوټه وه، دا د کوټې په بر سر کې د خوب پر دوه نفري پالنګ پرته وه، مخې ته یې د سینګار مېز و. بدن یې خوږېده. پر ټېکونو یې درد و. کمپله یې له ځانه لرې کړه، که ګوري چې لوڅه پوڅه ده. په کالیو پسې یې سترګې وغړولې، څنګ ته یې پراته وو.

ور خلاص شو، شیرین آغا راښکاره شو. زبیدې ځان په کمپله کې پټ کړ.

شیرین آغا ورته وویل: کالي دې واغونده بیا د باندې راشه، زه به ټیکسي درته ونیسم.

دا یې وویل او له کوټې ووت.

زبیدې تندی وسولاوه، ورو ورو راپاڅېده، کالي یې واغوستل. بېرته پر تخت کېناسته، سر یې ټیټ شو، مخ یې په دواړو لاسونو کې ونیو.

شیرین آغا غږ وکړ: راووځه نو څه کوې؟

ووته، دا په لاره کراره روانه وه، داسې یې لنډ لنډ ګامونه اخیستل، لکه ملا او پښې چې یې وخوږېږي. له کوره چې ووتل، د وره مخې ته سپینه سراچه ولاړه وه. شیرین آغا موټروان ته دوه سلګونونه ونیول، ورته وېې ویل: دا سیاه سره میکرویانو ته ورسوه.

زبیده د ۱۲م بلاک د دویمې زینې مخې ته کوزه شوه. په مدار مدار په دهلېز ورننوته. په چپ لاس یې کټاره ټینګه کړه، کرار کرار په پوړیو وختله. دویم پوړ ته چې ورسېده، له کښته زینو د پښو ښکالو راغی خو دې شا ته ونه کتل. د شپږم پوړ د مخامخ کور پر زنګ یې ګوته ټینګه کړه. داسې یې احساس کړ چې څوک په لاندې زینه کې ولاړ دي، شا ته یې وکتل خو څوک نه و. بیا یې د چا ښکالو واورېد چې وار په وار سره تتېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبیدې په کور کې وویل چې امنیت والاو د غوث زلمي د قضیې په حساب نیولې وه، تر سهاره یې ځنې تحقیق وکړ، دا بې ګناه وه، نو سهار یې بېرته راخوشې کړه. پخپله د خوب کوټې ته ولاړه. د تېرې شپې یادونو ځوروله. د شیرین آغا خبرې یې وریادې شوې چې د ډوډۍ په وخت کې یې خپلو قوماندان سره خبرې کولې. هغه نښه و، په دومره اوچت غږ یې خبرې کولې چې زبیدې صفا اورېدلې. شیرین آغا خپلو ته ویل: ((جان بیادر، میوند ته مې داسې لومه کېښوده چې اروا یې هم راباندې نه شوه شکې.))

په لوړ اواز یې وخندل، بیا یې وویل: ((ما یې کارتونه پټ کړل، بیا مې یوه خپلوان ته زر روپۍ ورکړې چې دا عمومي ریاست ته یوسه، هلته ووایه چې د وزیر اکبر خان په پارک کې مې یو نښه سړی ولید، پر چوکۍ ناست و، سندره یې ویله، بیا راپاڅېد په چمن کې یې نڅا پیل کړه، په ځمکه رغړېده، نارې یې کولې، خلکو ته یې کنځلې کولې. بیا دغسې کوږ وږ روان شو، له پارکه ووت. زه لاړم په چمن کې کېناستم، هلته مې دغه کارتونه وموندل.))

بیا یې په زوره وخندل. د خپلو په ورانه یې په څپېړه وواهه. هغه هم ورسره وخندل. سورج ورته د شاباسۍ په دود غټه ګوته پورته کړه. شیرین آغا وویل: ((اوس دې تحقیق ته ټینګ شي چې د مور شیدې یې د خولې نه ونه باسې کله به یې پرېږدي. دغه اراموني ډېر پورته پورته غورځېده، آمر یې زه وم؛ خو سر و کار یې د رییس سره و. زما چوکۍ ته یې سودا وه، وایم والله که یې رانه واخلې.))

زبیده تر مازدیګره کله ویښه کله ویده په همدې چورت کې وه چې څه وکړي.

ماښام ناوخته یې ورونه له دوکانه راغلي وو چې د وره زنګ وشرنګېده. ورور یې وره ته نژدې و، ور یې پرانیست، هېڅوک نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې د عکاسخانو کاغذي پاکټ د وره له چوکاټ سره پروت و. له لاندې د کوم چا د ګامونو اواز راته چې منډې وهي. دی په بېړه تر درېم پوړه کښته شو؛ خو له کړکۍ یې ولیدل چې سړی له زینې سړک ته راووت، د سپینې سراچې شاتنې سیټ ته یې ځان واچاوه او سراچه په تېزۍ سره روانه شوه. دی بېرته راوګرځېد، د وره له څنګه یې پاکټ پورته کړ. ور یې بند کړ. په تلو تلو کې یې عکسونه ترې راوایستل. په سر کې یې د خور نیم بربنډ عکس و، دویم عکس هم همدا شی و، ورپسې درې څلور نور هم عین شی و؛ خو له مختلفو زاویو څخه اخیستل شوي وو.

کوټې ته چې راورسېد، ستمي یې خوت. زبیدې ته یې په تریو تندي وکتل. ټولو ده وکتل؛ خو چا څه ونه ویل. هغه خپل مشر ورور ته د ښي لاس پینځه شپږ قطعې عکسونه ورکړل، له چپ لاسه یې چې بل عکس راپورته کړ، د عکس په لیدو یې یو دم سترګې پټې کړې، ځای په ځای کېناست. مشر ورور یې د سترګو په رپ کې د هغه له لاسه پاتې عکسونه راواخیستل. په عکس کې زبیده لوڅه لغړه پرته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر په لغمان کې

دوه تنه فرانسوي ژورنالیستان او د هغوی ترجمان په لغمان کې تښتول شوي وو. څو میاشتې کېدې چې دربواړه یرغمل وو.

«طالبان وایي دوی له موږ سره دي. هغوی تېره میاشت د فرانسې سفارت ته یو فلم وراستولی و. په فلم کې فرانسویان په یوه کوټه کې له دېوال سره پر بالښتونو ناست دي، مخې ته یې د مېز پر ځای او سپنیز بکس او د بکس پر سر میکروفون ایښی دی، دوی مخامخ کامرې ته ګوري او وایي: ((نن د ۲۰۱۰ ام کال د سپټمبر پینځمه ده، موږ روغ او ژوندي یو، زموږ د تښتوونکو غوښتنه و منئ، موږ سره مرسته وکړئ، د فرانسې ولسمشر ته زموږ پیغام ورسوئ، هیله کوو موږ له دې ځایه وژغورئ، دوی ډېر ظالم خلک دي موږ به ووژني))

بله ورځ د فرانسې سفارت ته له ثریا ټېلفون څخه زنګ ورغلی و. هماغه خلک وو، ویل یې: خپل وګړي خو مو ولیدل، او س نو زموږ د غوښتنو په باب څه وایئ؟

د سفارت کسانو ورته ویلي وو: موږ ډاډه نه یو چې زموږ وګړي په رښتیا ژوندي دي که نه؟

طالبانو ځواب ورکړی و: دوی خو په ویډیو کې نېټه یاده کړې ده.

سفارت والا ویلي وو: موږ ته ستاسې تکتیکونه رامعلوم دي، هغه بریتانوی چې مو نیولی و، په ویډیو کې یې د اګست شلمه یادوله، خو تاسو ان په جولای کې وژلی و. کېدای شي، دغه فلم مو پخوا ډک کړی وي او هسې مو په دوی باندې دغه تاریخ یاد کړی وي.

سپوږمکۍ د ثریا ټېلفون د استعمال ځای د لغمان په الیشنګ ولسوالۍ کې د کلا نجیل کلي ښیېلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله اوونۍ بله ویډیو سفارت ته ورسېدلی و. په دې کې بیا فرانسوي خبریال وایي: ((نن د ۲۰۱۰ کال د سپتمبر لسمه ده. بېګاه مې په خبرونو کې واورېدل چې سږ کال د احمدشاه مسعود تلین د نورو کلونو برخلاف په نسبتاً عادي غونډه کې ولمانځل شو، دا ځل ولسمشر کرزی ورته نه و ورغلی...))

بله ورځ له بل ثریا ټیلفون څخه سفارت ته زنګ ورغی، سپوږمکۍ یې ځای معلوم کړ، دا وار د دولت شاه ولسوالۍ ډوکران کلی و. په دې کلي کې د امریکایانو بېز هم شته. ټیلفون له داسې ځایه شوی و چې بېز ته بیخي نژدې دی.»

رییس خیبر ته دغه معلومات ورکړل، بیا یې ورته وویل: دغه پروژه مې تا ته درو سپارله.

خیبر سهار پینځه بجې د مهترلام خوا ته روان شو. نیم ساعت وروسته په ماهیپر کې و. دوه میاشتې مخکې هم پر هم دې لار تللی و. په دې ورځو کې د وربښم په تنګي او په سرخکانو کې د طالبانو حملې زیاتې شوې وې. دوی اکثراً هغه ټانکرونه چې امریکایانو ته تېل رسوي، په راکټ ولي یا د سړک په غاړه یې دروي او اور ورته اچوي. دوی معمولاً د نهو او دریو بجو ترمنځ برید ونه کوي، ځکه چې دوه نیم درې ساعته ورته په کار وي چې له خپلو ځالو تر سړکه راورسېږي او همدغومره وخت یې بېرته ورتګ غواړي. ها بله میاشت کې د فوزیې کوفي په موټرو ورپېښې شوي وو. طالبان راغلي وو چې ټانکرونه وولي، خو لیدلي یې وو چې د جلال اباد له خوا لوکس موټر له تعقیبي موټرو او باډیګارډانو سره راروان دی. دوی به ګومان کړی و چې کوم لوی چارواکی یې په لاس ورغلی دی، نو برید یې ورباندې کړی و.

تېر ځل چې خیبر له هغې خوا راته، په ماهیپر کې د تونل په منځ کې یو باري موټر چپه شوی و. د غرمې له دوولسو بجو د ماښام تر شپږو بجو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې لاره بنده وه، بیا له کابله کرښن ورغی او موټر یې راپورته کړ. دا ځل هم د خیبر مخې ته ډېرې لارې ورغلې، خو د ده دعا به قبوله شوې وه چې لاره نه وه بنده.
خیبر په سروبیو کې چای وڅښل، د موټر ټیرونه یې له نظره تېر کړل، شاتني ټېرونه لږ پیت شوي وو. د هوټل مخې ته ولاړ پنچرمین ته یې وویل: دا ټیرونه خو ځلو ښنت کړه. هغه ماشین چالان کړ، ټیرونو ته یې هوا ورکړه. خیبر چټک روان شو. د سرخکانو په لاره کې د پولیسو د قطعې له مخې په چټکۍ سره تېر شو، لس دقیقې نور مزل یې وکړ، له اکسلېټره یې پښه لرې کړه. موټر سوکه سوکه ورو شو. دوه میاشتې مخکې چې جلال اباد ته روان و، لږ وړاندې د خیروخېلو په سیمه کې یو پول نړېدلی و. په ځو شېبو کې پله ته ورسېد، موټر یې نور هم کرار کړ. د پول نیمایي برخه لا هماغسې ویجاړه وه. ده موټر ودراوه. له هغې خوا راروان ځلور موټرونه چې تېر شول، بیا یې حرکت وکړ. د پله پر روغه برخه چې تېرېده، لاندې یې وکتل، بیا یوه سره کورولا لاندې خطا شوې وه، موټر شپږ اووه متره لاندې په خوړ کې سر په ځېړې ولاړ و، اوږې یې ماتې وې، یو مخ پرېس شوی و. د موټر څنګ ته ځمکه په وینو سره وه، داسې ښکارېدل چې پېښنه به همدا تېره ورځ یا تېره شپه شوې وې. تېر ځل چې خیبر له دې ځایه تېرېده، هاغه مهال هم کوم نابلده موټروان نه موټر کښته لویدلی و، له پینځو کسانو نه یو هم نه و بچ شوی.
خیبر چې لغمان ته ورسېد، د اډې موټروانانو د سهار ناشتا کوله. خیبر خپله سپینه کورولا د جلال اباد په اډه کې په نمبر ودراوه. خپله د اډې د سماوار په چوتره کې کېناست، د شنو چایو چاینکه یې مخې ته کېښودو او د شاوخوا په تماشا لګیا شو. په اډه کې یو تش ډاینا باري موټر هم ولاړ و. موټروان یې لاس تر زنه جلو ته ناست و. لکه ډېر جالب

(c) ketabton.com: The Digital Library

شی چې یې لیدلی وي، هماغه یوې نقطې ته یې سترګې ښخې کړې وې. خیبر د ګېلاس وروستی غوړپ تېر کړ، په ډاینا والا باندې یې غږ وکړ: استاده ! راشه چې یو پیاله چای درباندې وڅښم.
هغه لو یه ساه واخیسته، له موټره کښته شو، پکول خولۍ یې له سره ایسته کړه، په ببرو ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې، سر یې وګراوه. پکول یې بېرته په سر کړ. سر یې لږ ټیټ کړ، ښي لاس ته کوږ شو او نسوار یې تو کړ.
هغه لا چوترې ته نه و رسېدلی چې خیبر ورته پیاله ډکه کړه.
خیبر د کار و بار پوښتنه ځنې وکړه. ګلاب له بخته ګیله من و. ویل یې تېوله ورځ د الیشنګ په اډه کې تېروم. کله بار پیدا شي، کله نه. نن دې خوا ته راغلم، خو دلته هم بخت راسره یاري نه کوي.
خیبر ورته وویل: پخوا مې د کابل جلال اباد په لین کې ګېر واهه، خو اوس ماهیپر کې بیروبار ډېر وي، په تنګي کې بیا وخت نا وخته طالبان راکوزېږي، که سړی د امریکایانو له ټانکرونو سره برابر شي، نو له خپل سره دې تېر شي. له وچو سره لانده هم سوځېږي. ها بله ورځ د ماهیپر په تونل کې د ملي اردو موټر چپه شوی و، پوره اته ساعته ورته ولاړ وو، ایله چې لاره خوشې شوه، نو راغلم دې خوا ته، ما وې د لغمان ـ جلال اباد په لین کې به پېره ووهم.
ګلاب سر وښوراوه: مړه ! دلته بیا د سپرلیو خوند چنداني نه وي. لمبر به دې زر نه رسېږي.
خیبر وویل: که جلال اباد ته بار پیدا شي، نو یو به یې سې؟
ګلاب لکه نغده سودا چې یې کړې وي، شونډې یې وغوړېدې، ویې ویل: ځنګه به یې نه وړمه. څه جلال اباد، څه الیشنګ. ما ته یې پیسې په کار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرمې تر ډوډۍ وروسته، خیبر په اډه کې شل پینځه ویشت سپک کارټنونه امبار کړي وو. ګلاب ته یې ټېلفون وکړ: که نور بار نه لرې، نو دلته راشه، جلال اباد ته مې یو بار درته پیدا کړی.
ګلاب په څو شېبو کې ورورسېد ، په منډه یې کارټنونه خپل موټر ته پورته کړل. خیبر ورته ادرس ورکړ چې په جلال اباد کې به د مخابراتو چوک سره د ګل نبي دوکان ته ورځې. کرایه به دې هماغلته ځني واخلې. سړی اباد دی، کرایه دې ډبله وغواړه.
خیبر تر جمعې پورې څو وارې ګلاب ته سپک بارونه په غوړه کرایه پیدا کړل. پخپله یې له جلال اباده ورته یو څه چای او ګوړه راوړل. یو ځـل یـې ورتـه نـوې ګندلـې جـامې لـه واسکټ او څـپلیو سـره سوغات ورکړل.
د جمعې تـر لمانځه وروسته، ګـلاب اډې راغـی، خیبر تـه یـې وویـل: مـړه ! زمـا خـو دوه کورونـه دي، شـپږ اولادونـه مـې د یـوې ښـځې دي، پینځه یې د بلې. چې یوې ته اوړه اخلم، د بلې کره غـوړي خلاصه شي چې د غوړو پیسې پیدا کړم، بیا د اولادونو کالي زاړه شي. د چا بوټ نـه وي د چـا خـولۍ. یـاره سـخت سـرګردانه یـم، ډوډۍ مخکـې ده زه ورپسې. والله خدای دې تا سره هم ښه وکړي، په سختو ورځو کې دې راسره لاس وکړ.
خیبر وویل: دا څه وايې؟ ما نو څه درسره کړي دي چې ته یې یادوې؟
ګـلاب د ده پـر اوږه لاس کېښـود ، ویـې ویـل: ولـې هغـه بارونـه چـې دې راته پیدا کړل، هغه کم شی و؟ زموږ یو کلیوال دی، هغـه هم څو پیرې دغسې ډبلې کرايې راکړې دي.
خیبر وویـل: دا د قسمت کـار دی، هـر سـړی یـې لـه خپـل تندي خوري. هسـې خـدای درتـه یـو څـوک سـبب ګرځـوي. هغـه کلیـوال دې دوکـان موکان لري که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه، بار د بل چا و، ده زه ورسره مخامخ کړم.
خیبر د چایو پیاله پورته کړه، د پیالې ګل ته یې سترګې ونیوې، ویې ویل: ها بله ورځ له جلال آباده خالي راتلم، په لاره کې دوو ډیرورو ودرولم. اوزبین ته تلل. دا سې یو ځای ته یې بوتلم چې ما وې سړیه لاړې، د طالبانو مرکز و. خو کرایه یې دوچنده راکړه، رخصت یې کړم.
ګلاب غلی و، بیا یې له دې چې خیبر ورنه پوښتنه وکړي، خبره یې له سره شروع کړه: خبره دې تا سره وي.
غلی شو. دې خوا ها خوا ته یې وکتل، بیا یې په کرار غږ وویل: سړی په طالبانو کې دی. څو واري یې د مرمیو صندوقونه راباندې وړي دي.
خیبر د چایو له پیالې یو غړپ وکړ، په سړه سینه یې وویل: څه یې کوې، موږ او تا سې خپله غریبي کوو، که څوک مرمۍ راباندې وړي، که ګلونه.
خیبر له جیبه ګولۍ راوایستې. یوه دانه یې په خوله کې واچوله. ګلاب پوښتنه وکړه: مړه! دا د څه شي ګولۍ دي؟ له رنګه خو مریض نه ښکارې.
خیبر د هغه غوږ ته خوله ورنژدې کړه: له تا به یې څه پټوم، دا د مردانه طاقت دوایي ده. زه یو څه کمزوری یم، هره شپه چې کور ته ځم، نو بیا یوه دانه ګولۍ اچوم.
ګلاب پوښتنه وکړه: څنګه ګټه کوي که نه؟
-پوهېږې، یو انډیوال مې ډاکتر دی، دا سې دوایي یې راکړې ده چې وایم مړی ژوندی کوي.
ګلاب د خیبر غوږ ته خوله ورنژدې کړه، له خولې یې د اوږې بوی لتهېده، په کرار غږ یې وویل: انډیواله زما خوند هم وللّٰه که وي.
ګلاب خپله خبره وغځوله: زما خو نو تا ته معلومه ده چې دوه دي. که تاوان نه کوي، نو یو دوه دانې ما له هم راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر د ګولیو پوره پاکټ مخې ته ورواچاوه، ویې ویل: وایم بالکل تاوان نه لري، بې غمه یې خوره. خو هر وخت نه، هره شپه چې دې ورته نیت و، بس له کاره یــو ساعت مخــکې یــوه ګولۍ واچــوه بیا یې خوند وګوره.

سبا چې خیبر اډې ته راورسېد، لا له موټره نه و کوز شوی چې ګلاب ځان ورته راورساوه، په خندا یې ورته وویل: یاره منم دې، دا سې شی دې راکړی و چې له سره یې ځوان کړمه. والله چې ان په نیمه شپه کې مې درله دعا کړې ده.

خیبر ورته کړه: که وزګار یې راځه موټر کې راسره کېنه چې یوه خبره درته کوم.

ګلاب موټر ته ورو خوت.

خیبر د موټر ښیښې پورته کړې، ویې ویل: اندېوا له چورت مې خراب دی، زمــوږ یــو خپلــوان دی، فرانســویانو ســره ترجمــان و، طالبــانو لــه فرانسویانو سره یو ځای نیولی دی، دا یې درېیمه میاشت ده چې مړی ژوندی یې ورک دی.

ګلاب په بیړه وویل: اې، هغه خو یې زموږ په ولسوالۍ کې نیولي وو.

ـ دا څه وایې؟

ـ قسم دی. څو شپې بیخي زموږ په خپل کلي کې وو.

خیبر وویل: ها بله ورځ تا راته وویل چې یو ملګری دې په طالبانو کې دی، څنګه د دغه سړي پوښتنه به ترې ونه کړې؟

ګلاب چونډۍ نسوار خولې ته واچول ویې ویل: ولې نه، مړه ! ماښـام چې کور له لاړم، درک به یې درله ولګوم.

خیبر وویل: ګوره دا د نن پیسې دې زه درکوم، تـه همدا اوس لاړ شه. د ثواب کار دی. بېچاره، دوه میاشتې یې لـه واده کېږي، مور یې نژدې ده چې په ژړاوو ځان مړ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب وویل: مړه ! د پیسو غم یې مه کوه، ته خو مې یار یې کنه.
خیبر یې خبره ونیوه: نه، دا سې نه کېږي، ته له کار و غریبۍ پاتې کېږي، اولادونه دې ډوډۍ غواړي، هه واخله دغه پیسې درواخله. که سړی پیدا شي، والله چې ښه ډېله شیریني به واخلې. پوهېږې، پلار یې ډېرې پیسې ورته منلې دي.
ګلاب د کلدارو دوه زرګونه په جیب کې کېښودل او له موټره کښته شو.
خیبر وربانديې غږ وکړ: واوره.
سړی بېرته موټر ته راوخوت.
-ګوره، پام چې څوک دربانديې خبر نه شي، دنیا کې سل رنګه خبرې دي، ته خو یې د خدای لپاره کوې چې خلک د بل څه ګومان دربانديې ونه کي.
ګلاب نسوار تو کړ، ویې ویل: دومره ساده مې هم مه ګڼه. ما ته هم ګلاب وایي، ګلاب.
ګلاب کلي ته لاړ، دوه ورځې یې درک ونه لګېد، سه شنبه اډې ته راغی، په خیبر بانديې زیری وکړ: انډیواله، سړی ژوندی دی. ځای یې را ته ونه ښود، خو همدومره یې وویل چې روغ رمټ دی.
پر سبا یې خیبر یو سپین ږیری ګلاب ته وروست، ویې ویل: دی د نوید پلار دی. په زوی پسې ډېر کریاب دی، که د نوید یوه ننښه مښه ورته راوړې نو ثواب به دې شي.
سپین ږیري دوه زره کلدارې ګلاب ته ونیوې، ویې ویل: دا دې زیری.
ګلاب پیسې نه اخیستې، خو خیبر ورته ټینګ شو چې وایې خله.
سپین ږیري ورته وویل: زویه، خدای دې درسره ښه وکړي، زیری خو دې رابانديې وکړ، اوس که د هغه یو عکس یا فلم راته راوړې، نو وایم ښه سمه شیریني به درکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب وموسېد: ولې نه بابا، څه چې زما د وسه پوره وي، خامخا به يې کړم. زه به مې خپل ملګري ته ووايم، خدای مهربان دی، ګوندې يو کار خو به راله وکي.
خيبر به هره ورځ په ټېلفون کې د کار پوښتنه کوله، ګلاب د نن و د سبا ورته ويل.
هفته چې پوره شوه، ګلاب وويل: سړی پيسې غواړي، وايي پينځه زره کلداري راکړه، زه به په موبايل کې د نويد فلم درله راوړم.
خيبر پيسې ورکړې. نويد ويلي وو: ((زه تر دې دمه روغ رمټ يم. دوی راسره ښه چلند کوي. زه يې دې ته ايسارکړی يم چې د فرانسويانو ترجماني وکړم. نور کار يې راسره نشته. که خدای کول خوشې به مې کړي.))
خيبر کرار کرار له هغه طالب سره لاره پيدا کړه. څو وارې يې پيسې ورته ولېږلې. د ټېلفون نمبر يې له ګلابه واخيست. ګلاب ته به يې هر وخت د طاقت له ګوليو سره پيسې هم ورکولې. طالب څو ځله د برغملو ځای هم ورته وښايه. ده چې له نورو منابعو پوښتنه وکړه، په هماغه وخت به رښتيا هم فرانسوايان په هماغه ځايونو کې وو چې طالب به ورته ښودلي وو.
خيبر ډاډه شو چې د طالب معلومات سم دي، بل وار چې دقيق ادرس يې ځنې واخيست، رييس ته يې وويل: «ښه به دا وي چې د ايساف کماندوګو ځواکونه پر هغه کور غلچکی بريد وکړي.» خو د فرانسې سفارت اجازه ورنه کړه. دوی ويرېدل چې په بريد کې به ژورناليستان تلف شي.
په تګاو کې وضعيت خراب شوی و. د حزب اسلامي او طالبانو جنګياليو په کې ځالې جوړې کړې وې. ايساف د عملياتو پلان ورته جوړ کړ. اول سر کې يې له هوا څخه بمباري ورباندې وکړه، خو طالبانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوي يرغمل شوي کسان تګاو ته بوتلل، نور امريکايي، بريتانوي او د هر ملک وګړي يې چې نيولي وو، ټول يې تګاو ته بوتلل، بيا يې ايساف ته خبر داری ورکړ چې که بيا پر تګاو بمباري وکړي، نو دوی به ټول اسيران ووژني.

خيبر په دې دريو اوونيو کې شپه جلال اباد ته ورله، هلته يې کله په يوه کله په بل هوټل کې شپه تېروله. دري اوونۍ چې پوره شوې د امنيت رياست کابل ته وروغوښت، دی چې کابل ته روان شو، د خيروخېل پول لا هماغسې رنګ پاتې و، چا نه و جوړ کړی.

خيبر چې په لغمان کې و، نو ميوند به هر وخت د خپلو کارونو خبر ورته ورکاوه. خيبر دې ته حيران و چې ولې په دې څو ورځو کې د ميوند ټېلفون کار نه کوي. اوس چې خبر شو، دا يې نه شو منلای چې ميوند دې خپل کارت ورک کړی وي. د خيبر دا سې وخت نه ياد بده چې ميوند دې په چارو کې غفلت کړی وي، هغه به پخپله ويل چې د استخباراتو مامور که خپل کارت ونه شي ساتلای؛ نو د اداري رازونه به څنګه وساتي؟

خو دا هر څه شوي وو. د دوی رييس هم په دې اړه څه نه شو کولای. دا کومه عادي ګناه نه وه چې عمومي رييس دې د ده سپارښتنه ومني. رييس د خيبر په غوښتنه يو ځل بيا د کادر و پرسونل رييس ته ورغی؛ خو بېرته تش لاس راغی.

خيبر په نه زړه د ميوند دوی دفتر ته لاړ، شيرين آغا يې بد ابسېده؛ خو اوس مجبور و چې د ميوند په خاطر ورشي. شيرين آغا په دفتر کې نه و. د موبايل زنګ پورته شو. خيبر د شيرين آغا مېز ته ورنژدې شو، موبايل يې هلته و، ورته پر له پسې زنګونه راتلل. زنګ چې خلاص شو، د موبايل پر سکرين د زبيدې نيم بربنډ عکس پروت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر په خپل موبایل کې نومونه وپلټل، د زبیدې هغه نمبر یې پیدا کړ چې یوازې له ده او له میوند سره و. له دفتره ووت، زنګ یې ورته وواهه. چا ځواب ورنه کړ. بیا یې زنګ وواهه، په پینځم زنګ د زبیدې غږ لکه د ناروغ زګیروي، ستومانه ((بلې)) وویل. خیبر ځنې پوښتنه وکړه چې له کوره خو به نه یې وتلې؟

هغې په زګیرویو وویل: وتلې ومه، ډېره بده ورځ یې راباندې راوسته. خیر دی یو وار زموږ تر کوره راشه، وروښو ته مې حال وواییه. په دې یوه هفته کې یې په وهلو وهلو نژدې وژلې ومه.

خیبر ماښام مهال د زبیدې دوی په کور کې و. د هغې وروښو ته یې د زبیدې صفتونه وکړل، ورته ویې ویل چې زبیدې له دوی سره د خارجي جاسوسانو په ضد همکاري کوله. دا یې هم وویل چې د دې په مرسته یې د هندي، ایراني او روسي جاسوسانو لویه پروژه شنډه کړې ده؛ ځکه خو د جاسوسانو ملګرو تښتولې وه. د ماخوستن آذان وشو، د خیبر خبرې خلاصې شوې، د زبیدې مشر ورور، چې تر اوسه یې سترګې د غالۍ په ګلانو کې ښخې وې، سر راپورته کړ، اوږد اسویلی یې وکیښ، ویې ویل: نه پوهېږم څه ووایم. که د زبیدې عکسونه یې نورو ته ورکړي وي نو بیا به څه کوو. چا ته به کیسه تېره کړو چې رښتیا څه ده.

خیبر وویل: ته اندېښنه مه کوه، دا کار ځکه نه کوي چې پخپله ورسره رسوا کېږي. تاسو ته یې چې عکسونه راوړي دي، مطلب یې همدومره و چې زبیده په تاسو وډبوي.

د زبیدې ورور په سرو سترګو ورته وکتل، ویې ویل: خدای دې وکړي چې همداسې وي.

غږ یې غریو نیولی و. خیبر یې لاس ټینګ کړ: ما هم لکه خپل ورور وګڼه، زه هم په دې کار درد بدلی یم. خو بدل به یې اخلم. باور ولره، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبيدې ته اجازه ورکړې چې راسره همکاري وکړي، دغه ټول بې ناموسان به ونيسو.
د زبيدې د ورور له سترګو دوه څاڅکي اوښکې راووتې، مخ يې د دېواله خوا ته وګرځاوه.
خيبر زبيدې ته يې د ميوند وويل چې کارت يې ورک شوی او اوس تر تحقيق لاندې دی.
زبيدې بيا ورته د ميوند د کارتونو هغه کيسه وکړه چې شيرين آغا خېتور قوماندان ته کړې وه.
دې سره د خيبر څېره وغوړېده. د زبيدې له ورونو يې اجازه واخيسته چې سبا دې زبيده له ده سره لاړه شي چې د ميوند سپيناوی وکړي.
سهار د مامورينو موټرونه له رياسته ووتل چې خپله عمله راوړي، خيبر له زبيدې سره د رييس د دفتر مخې ته ولاړ و.
زبيدې په کرار غږ له خيبر سره خواله کوله: زه په خپلو کارونو پښېمانه نه يم. ميوند زما له مجبوريته استفاده وکړه خو بې ناموسي يې راسره ونه کړه. پلار مې د ډاکتر په نجيب په وخت کې ډګروال و، هغه د جلال آباد په جنګ کې شهيد شو. زه په ميوند کې د هغه خويونه وينم. پلار مې د ده غوندې په وطن مېين و.
د دهلېز په کوز سر کې رييس ښکاره شو، بکس يې د ډرېور په لاس کې و، دی مخکې ډرېور يې شا ته روان و.
چې دوی ته راورسېدل، ويې ويل: خدای خير کړي.
خيبر وويل: صاحب، د ميوند په باره کې يو خبر درته لرو.
ډرېور د دفتر ور پرانيست، د دفتر آمر له ځايه پاڅېد، تيارسئ ودرېد. رييس ورسره د لاس روغبړ وکړ، بيا يې د خپل دفتر ور خلاص کړ، خيبر ته يې کړه: راځئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زبیدې ټولې خبرې یې واورېدې. غوښتل یې چې سم له واره د شیرین آغا د نیولو امر وکړي؛ خو خیبر وویل: رییس صاحب، که داسې وکړو؛ نو د میوند ټوله پروژه به خرابه شي. تاسې له عمومي رییس سره وغږېږئ چې میوند په پټه خوشې کړي. پرېږده چې شیرین آغا او اندېوالان یې ګومان وکړي چې میوند په بند کې دی. شیرین آغا ته به ووایو چې عمومي ریاست هېڅوک میوند ته نه ورپرېږدي.

رییس وویل: ښه خبره دې وکړه؛ خو یوازې د دې نجلۍ په شهادت به ونه شي، نور څه هم په کار دي.

خیبر وویل: رییس صاحب، هغه چا چې د میوند کارتونه یې عمومي ریاست ته وړي، هغوی خو به څه معلومات ځنې اخیستي وي چې څوک دی، د کوم ځای دی، د ټېلفون نمبر، یو څه درک خو به یې معلوم کړی وي.

ـ ښه شي ته دې پام شوی. زه به یې پوښتنه وکړم.

خیبر زبیده تر کوره ورسوله، بېرته د رییس دفتر ته لاړ. رییس ورته د ټېلفون نمبر ورکړ.

خیبر هغه نمبر ته زنګ وواهه، سړی زلمی نومېده. خیبر ورته وویل چې د امنیت ریاست ورته انعام ورکوي، باید راشي.

غرمه نژدې وه چې خیبر ته د ریاست له دروازې زنګ راغی چې د زلمي په نامه سړی دې غواړي.

خیبر د رییس په موټر کې ووت، سړی یې ورسره واخیست، مخامخ د رییس شعبې ته یې ورووست. سړي په اول سر کې انکار وکړ؛ خو چې څنګه یې یو دوه څپېړې وخوړې، د بلبل غوندې په خبرو سر شو، د شیرین آغا ټوله کیسه یې ورته وکړه.

رییس هغه د کادر و پرسونل ریاست ته یووړ. هلته یې اقرار ځنې واخیست. د میوند بې ګناهي ثابته شوه. د زلمي غوږونه یې ورخلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل چې که شیرین آغا یا بل چا ته یې څه ویلي وو؛ نو درې کاله بند ته دې تیار شي. سړي قسم وکړ چې تر قیامته به خوله بنده وساتي.

منصور په ایران کې

له منصور سره د آغا سړي د لارې مل و. سهار یې له کابله حرکت کړی و، مازدیګر قضا اسلام کلا ته ورسېدل. افغان سرحدي ساتونکو ته یې خپل پاسپورټونه ورښکاره کړل. هغوی په پاسپورټونو باندې خروجي ټاپې ووهلې او رخصت یې کړل.
ایراني پولیسو ته چې ورسېدل، د منصور ملګري په ایراني پارسي ورته وویل: «یه مهمون یه میزبون» یانې «یو مېلمه یو کوربه» هغوی ورنه کاغذ وغوښت. سړي د آغا خط ورښکاره کړ.
ایراني پولیسو سم له لاسه دوی ته موټر او دوه ساتونکي ورکړل. تر یو ساعت مزل وروسته کمپ ته ورسېدل. هلته منصور له سره تر پښو پورې تلاشي شو. ده هسې هم خپل موبایل نه و وړی، نور داسې شیان هم ورسره نه وو چې سپاه پاسداران والا دې یې ځنې واخلي. یو مسواک د واسکټ په پاسني جیب کې، تسبېح، ږمنځ او هنداره په چپ جیب کې، په ښي جیب کې خامکي دسمال، په بغل جیب کې د کلدارو څو زرګون نوټونه، د ده ټوله شتمني وه. جیبي قران شریف یې هم په بغل جېب کې له کلدارو سره ایښی و.
منصور داسې ښکاره کړې وو چې ګوندې په ټکي پارسي نه پوهېږي. شپه یې په کمپ کې وه. کمپ له یو پوړيزو پخو بلاکونو جوړ و. د کمپ غولی او ټولې کوټې تر سهاره په برېښنا رڼې وې، هلته چا ته اجازه نه وه چې د خپلې کوټې څراغ دې مړ کړي. ده ته معلومه وه چې په کوټه کې یې پټه کمره او د غږ د ثبتولو اله لګېدلې ده؛ نو څو پورې چې ویښ و، د قران شریف په تلاوت او لمونځونو لګیا و. هغه ایتونه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ښه په تجويد سره زده کړي وو ، هغه به يې په لوړ اواز قرائت کړل چې کوربانه يې د حقيقي طالب ګومان پرې وکړي.
سهار وختي درې تنو سپاهيانو له منصور سره په «پيک اپ» موټر کې لمرخاته خواته حرکت وکړ. تر يو ساعت مزل وروسته غرونو ته ورسېدل. په يوه دره کې نيم ساعت وړاندې لاړل. هلته د غرونو په منځ يوه هوار ځای کې بل کمپ و. په دې کمپ کې هر څه داسې امانت ايښې وو لکه د کوچيانو بانډې، کوټې له کانټېنرونو جوړې وې. د کمپ چارچاپېره د دېوالونو پر ځای هيسکوګانې ولاړې وې، له اوسپنيزو جالونو جوړې څلور کونجې بوجۍ چې منځ يې له خاورو ډک شوی و. باري موټرونه او کرېن، د کمپ په پارک کې ولاړ وو.
هلته د اخندانو درک نه و ، ټول سپاه پاسداران والا وو ، په ايرنيو دريشيو کې، د اکثرو ږيرې يوه سانتي يا نيمه سانتي وې، ځينې چټ پټ خريېلي مخونه ګرځېدل.
سپاهيانو چې هر څه وويل، منصور ځان ناګاره واچاوه. اخر مجبور شول چې ترجمان ورته پيدا کړي، داسې کس چې هم په پښتو وپوهېږي هم په ايراني. دوه ورځې وروسته همداسې سړی وروررسول شو. دلته بيا د منصور خواريو کار وکړ. دغه سړی چې په پښتو ګړېده، له منصوره يې د مدرسې په باب ډېرې پوښتنې کولې. هغه له پاکستانه ورغلی و. نوم يې امجد حسين و. منصور ته داسې ښکاره شو چې د ((آی اس آی)) سړی به وي. په دې دوو ورځو کې به منصور ډېری وخت په عبادتونو تېراوه. چې له کوټې به راووت، مخ د غره خوا ته به پر ډبرې کېناست، شا به يې هغو افغانانو ته شوه چې سپاهيانو د بم جوړولو او چاودنو ټرېنينګ ورکاوه. ده ځان په تسبو بوختاوه؛ خو غوږونه به يې د دوی خبرو ته ځک نيولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده ګومان کاوه چې دلته به هم د پاکستاني مدرسو په شان خلکو ته د جهاد او شهادت تبلیغ کېږي؛ خو داسې نه وه. دلته خبرې نورې وې: «په دې درې سوو کلونو کې پښتنو دربانديې ظلمونه کړي، اوس یې وخت دی چې خپل حق ورنه وغواړئ.»

«موږ او تاسې مشترک فرهنګ لرو، ژبه مو یوه ده، تېر مو یو دی، دا بربري پښتانه بیا څوک دي چې پر تاسو حکومت کوي؟»

«موږ ته وګورئ، عربان مو هم پرې نه ښودل چې پر موږ باندې حکومت وکړي. دوی راغلي وو د اسلام په نامه؛ خو په اصل کې یې خپل فرهنګ او خپله ژبه راباندې منله. غوښتل یې چې دلته خپله امپراتوري جوړه کړي؛ خو زموږ مېړنیو پلرونو پسې واخیستل. اوس وګورئ عربستان کې اسلامي حکومت چلېږي که په ایران کې؟ هغوی تش په نامه اسلامي دولت لري، کړه وړه یې له اسلامه لرې دي. له صهیونیستانو سره یې دوستي ده، د امریکا غلامي کوي. اوس په ټوله دنیا کې یوازې ایران دی چې د فلسطین د مسلمانانو غم ورسره دی. نن سبا د درست اسلام مرکز ایران دی. یوازې موږ یو چې ستاسو غم راسره دی، ستاسو د حقونو دفاع کوو ځکه چې ستاسو سکني ورونه یو.»

یوه افغان ورته وویل: «د تا خبرې سمې دي؛ خو دلته خلک موږ بربریان بولي، ها بله ورځ مې دوکان نه سودا اخیسته، دوکاندار راته وویل: صبر وکه وحشي، افغاني پدرسوخته.»

روزونکي یې ژر خبره ورپرې کړه: «ګوره دا خو د عامو خلکو خبرې دي، جاهلان دي نو. موږ یې خولو ته برغولي نه شو نیولای. زموږ حکومت خو په دې سترګه درته نه ګوري. اسلامي نظام ستاسو ډېر قدر کوي. تاسې زموږ د سترګو تور یئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

امجد حسین چې راورسېد ، د منصور درسونه شروع شول. ده ته یې یوازې د امریکا پر ضد یوه نیمه خبره کوله، نور یې نو د ځانمرګي برید په اړه ورسره کار کاوه چې واسکټ څنګه تړل کېږي، فیوز یې چېرته وي، سویچ یې باید څنګه په تخرګ کې ټینګ شي او دی باید د پوځي کتار په کوم سر کې ځان والوځوي.

له درې ورځې نظري درسونو وروسته یې په منصور باندې عملي کار پیل کړ. تعلیمي واسکټ به یې ورواغوست. په دره کې به د موټرو کتار تېرېده. دی به کرار کرار ورغی د کتار منځوي موټر ته چې به ورسېد ، سویچ به یې په تخرګ کې داسې ټینګ کړ چې لاس به یې ونه خوځېد. دا کار یې باید داسې کړی وای چې د چا پام یې ځان ته نه وای اړولی. د دې لپاره یې کله د مېږو رمه په مخه کوله، کله په بوټو بار خره. دا یې هم ورزده کړي وو چې کتار ته د نژدې کېدو پر مهال دې موټرو ته ونه ګوري. منصور په وړو کوالي کې خپله رمه پېوله، د مېږو او خرو په چوبولو کې تکړه و خو د ایران مېږې یې په خبرو نه پوهېدې.

له منصور سره به تر ایراني روزونکو امجد حسین ډېر ګړېده. هره ورځ به یې د شهادت فضیلتونه ورته بیانول، ویل یې: «شهید چې څنګه بیا جوندی شي، په جنت کې به وي. له شهید نه سوک تپوس نه کوي چې څه دې کړي څه دې نه دي کړي؟ دی چې سترګې خلاصې کي، نو دوه اویا حورې به یې ورله تیارې وي. مزې به وي، عیشونه به وي.»

دې خبرې سره منصور ته هغه کیسه ورپه زړه شوه چې د امریکایانو ترجمان ورته کړې وه. هغه ویلي وو: «یوه ورځ د بګرام په روغتون کې وم. په عاجل اتاق کې یو طالب په کوما حالت کې و. هغه غوښتل چې ځانمرګی برید وکړي؛ خو امریکایانو پېژندلی او سم له واره یې ویشتلی و. ما د روغتون په دهلېز کې امریکایي ډاکټر سره خبرې کولې چې له عاجل اتاقه دوه تنه سپینې ښکلې نرسانې په منډو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتې. ډاکتر ته یې وویل «هله چې سړی لیونی شوی» ډاکتر په منډه عاجل اتاق ته ورغی، ما ته یې هم اشاره وکړه چې راشه. که ګورو چې ځانمرګی په سد شوی او شور یې جوړ کړی. درګرده یې ویل: «ما ته خو ملا صاحب ویلي وو چې په جنت کې به دوه اویا حورې درته ناستې وي، دلته خو دوې دانې وې، نورې یې چېرته دي؟»

منصور شونډه په غاښ وچیچله.

امجد حسین پوښتنه وکړه: مړه، سنګه خاندې؟

منصور وویل: جنت خو وي د خوشحالیو ځای. تش یې په یادولو سړی خوشحالېږي. ریښتیا تا ته خو د شهادت اجرونه معلوم دي؛ نو ولې ته هم له ما سره نه ځې چې دواړه فدایان شو. دواړه به امریکایان مردار کړو او پخپله به شهیدان شو.

امجد حسین وویل: مړه، ته خو ټیک خبره کې، خبره دا ده چې که زه شهید شم؛ نو فدایانو له به سوک ټرېنینګ ورکوي؟ سه پوې شوې؟ د دې کار اجر د شهادت نه سه کم نه دې.

د منصور ټرېنینګ ډېر وخت ونه نیو. امجد سپاه پاسداران والاو ته وویل چې سړی بیخي تیار دی، نوره خواري ورباندې مه کوئ.

منصور په دریمه اوونۍ بېرته د کابل په خوا روان شو. هماغه د آغا سړی ورپسې راغلی و.

کابل ته چې راورسېدل، نبغ ده سبز ته لاړل. هورې یې د حزب اسلامي د یوه پخواني قوماندان غلام نبي په کور کې واړول. ماخوستن تر جماعت وروسته کوربه د ملا امام په غوږ کې څه وویل. ملا منصور ته ټینګه غېږه ورکړه. ډېر یې ونازاوه. هره ګړۍ به یې ویل: «په ایمان دې برکت شه»

د آغا سړی سبا سهار په خپله مخه لاړ. منصور پاتې شو او ده سبز. په دریمه ورځ د آغا کسانو په یوه امبولانس کې واسکټ وروررساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واسکټ د بنداژونه په منځ کې په یوه لوی کارتن کې و. فیوز او مزي یې یوه عرب وروتړل. عرب د ده سبز په مدرسه کې د تفسیر استاد و. منصور به هره ورځ لس کیلو واسکټ په تن له ځو مېږو او وزو سره د کابل بګرام سړک ته څېرمه ګرځېده. ده ته یې ویلي وو چې بله جمعه به د امریکایانو لوی کتار له بګرامه د کابل خوا ته روانېږي. دی باید هره ورځ ځکه هلته لاړ شي چې له سیمې سره بلد شي او لاروي هم دې وګوري چې شپون دی. ده ته یې کوچانۍ زړې جامې له شکېدلي خیرن واسکټ سره وراغوستي وو.

غلام نبي منصور ته وویل: په لاره کې د امریکایانو وطني جاسوسان ګرځي راګرځي، که په چا باندې شکي شي، نو امریکایانو ته یې راپور ورکوي.

منصور حیران و چې خیبر او میوند څنګه خبر کړي؟ ده د لوی ډاګ په داسې ځای کې خپله رمه پېوله چې سړک څو ځایه درې څلور متره ژور تللی و. د غه ځای کې سړک په خوړونو کې تېر شوی و. د سړک لمرخاته پلو ښایسته لرې یوه نیمه چارد یوالي جوړه وه. د ډبرو او خښتو موټرونه هماغه خوا ته تلل.

منصور یوې لارۍ ته لاس ونیو، په کوچانۍ ژبه یې ورته وویل: وروووره، دا موبایل خو دې یو وار رااکه، سیرلی مې رانه ورک دی، وروووور به مې راوبولم.

سړي ورته موبایل ورکړ، په ریشخند یې وویل: چې ډېر ونه غږېږې. خبرې به لنډې کوې، هسې هم تاسې کوچیان خبرو ته داسې کش ورکوئ لکه د کابل نانوایان چې د دومره کې اوړو نه دوه ګزي ډوډۍ جوړوي.

منصور په هماغسې کش کړو تورو وویل: بې غــــمه اوسه، بس یوه خبره ورته کوم، نووور څه نه وایمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند خاص نمبر ته یې زنګ وواهه، له روغبړه پرته یې ورته وویل: منصوووریم، سیرلی مې ورک دی، وایم ژر راسه، اورې؟ شپږ ځلو ښت، دوه ویشت.

موټروان خپل موبایل واخیست، ویې ویل: ما درسره ټوکې کولې، تا خو په رښتیا خبره لنډه کړه.

منصور وویل: کووور دې ودان، د ما خبره همدووومره وه کنه.

موټروان وپوښت: دا شپږ ځلو ښت یې بیا څه شی دی؟

منصور ځواب ورکړ: مېېېږې او ورې مې شپږ ځلو ېېښت دې.

موټر لاړ. منصور د لوی خوړ خوا ته وخوځېد. رمه یې خوړ ته کوزه کړه. ساعت وروسته د خوړ په سر کې د خیبر سر ښکاره شو. یو نا اشنا ږیرور هم ورسره و. چې ښه ورنږدې شول، منصور هغه هم وپېژاند، میوند و.

میوند لا بندي دی

شیرین آغا د میوند دوی کور ته ورغی. د میوند له ورور یې پوښتنه وکړه: د میوند حال لرې که نه؟ څنګه دی؟

هغه وویل: نه والله. وایي چې په عمومي ریاست کې دی. هره هفته په شپږمه ورځ پاک کالي ورته وړو. عسکر رانه کالي اخلي، له هغې خوا یې خیرن کالي راته راوړي؛ خو مخامخ مو نه پرېږدي چې ورسره وګورو. تېره جمعه یې یوه پرزه خط هم رالېږلی و، لیکلي یې وو چې زما غم مه کوئ، ما ته څه تکلیف نشته.

شیرین آغا وویل: په کور کې وو ایه چې اند ښنه دې نه کوي. زه کوښښ کوم چې راخوشې یې کړم. ها بله ورځ مې ورسره وکتل. خدای مهربان دی، راخوشې به شي؛ خو یو څه بې غوري یې کړې ده نو. کارتونه یې ورک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ورور وویل: بس قسمت به یې همدا سې و.

شیرین آغا په ټېر باندې لاس کېښود ، ویې ویل: که هر امر و خدمت وي، ما ته یې وایه. وایم خپل ورور غوندې مې وګڼه.

شیرین آغا ریاست ته لاړ، خیبر یې مخې ته ورغی، له هغه یې پوښتنه وکړه: جان بیادر ، څنګه دی، هغه جان جاني اشنا دې څنګه دی؟

خیبر وویل: څنګه به وي نو؟ هېڅوک یې لیدو ته نه ورپرېږدي. هر څوک چې وغواړي میوند وګوري، باید له عمومي رییسه اجازه واخلي.

د میوند پلان

میوند خپل کور ته هم نه ته. د ۰۸۵ د ریاست یو پټ مېلمستون په کلا فتح الله کې و. میوند په بدله څېره هماغلته اوسېده. خیبر هم د پلانونو د جوړولو لپاره هملته ورته.

له میوند سره په هغه ورځ خیبر هم یو ځای و چې منصور ټېلفون وروکړ. دواړه شپږ څلوېښت، دوه وېشت مربع کوردینات ته لاړل. د خوړ په پېچومي کې کېناستل، د منصور له تنه یې واسکټ په کراره سره راوایست. بیا یې سوکه سوکه فیوز تر ېنه خلاص کړ. فیوز ته غځېدلی نری مزی یې په پوښ کې د ننه داسې غوځ کړ چې پوښ یې روغ پاتې شو. هغه داسې چې د مزي پوښ یې په مخصوص څراغ باندې ګرم کړ، بیا یې کرار کرار یوې خوا ته راټول کړ، مزی چې لوڅ شو ، په منځ کې یې غوڅ کړ او پوښ یې بېرته تر بل سره پورې وښکاوه. پوښ یې د مزي په سر کې په سریښ باندې ټینګ کړ. دا د دې لپاره چې ایرانیانو واسکټ داسې نه وي جوړ کړی چې په ریموټ باندې هم والوځي او څوک یې له لرې والوځوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور میوند دوی ته د ایراني کمپ نقشه او کوردینات رسم کړل. خیبر منصور ته موبایل وړی و. منصور موبایل ته د خوړ په د بوالـه کې وړوکی ځای وکیند ، موبایل یې هلتـه کېښود او په بوټو بـاندې یې پټ کړ.

خیبر او میوند له امریکایانو سره خپل معلومات شریک کړل. هغوی سپوږمکۍ د ایران پر هماغه سیمه برابره کړه چې منصور یې ادرس ورکړی و ؛ خو هلته هېڅ شی نه تر سترګو کېده. لکه په نیمروز کې د شګو غونډۍ چې مابنام په یوه ځای کې ولاړه وي، بیا چې سبا هر څه پسې ګورې نه یې شې موندلای، سبا به باد څو کیلومتره لرې وړې وي. پخوا به د هلیکوپټرو پیلوټانو د اسې قانون درلود چې د ناستې ځای ته نژدې به یې د ((نقطهٔ نیرنګي)) په نامه یو شی په نښه کول چې د هغه په مرسته به یې بل وخت هماغه ځای پیدا کړي. د ډاکتر نجیب په حکومت کې یو نابلده پیلوټ په نیمروز کې همداسې د شګو غونډۍ د ((نقطهٔ نیرنګي)) په توګه په نښه کړې وه. غونډۍ هغه کلي ته نژدې وه چې ده کوم قوماندان په کې کښته کړی و. سبا چې هر څه پسې وګرځېد ، د غونډۍ درک نه و. په هلیکوپټرو کې دوه پیلوټان وي، یو یې د عملي قوماندان وي بل یې د ښي لاس پیلوټ. قوماندان له ښي پیلوټه پوښتنه کړې وه چې تا خو به کومه بله ((نقطهٔ نیرنګي)) نه وي په نښه کړې. پوهېږې چې هغه څه کړي وو؟ د شپنو رمه یې په نښه کړې وه. خدای خبر چې به همداسې پېښه شوې وه، که چا ورپورې ټوکه کړې ده؛ خو د سپاه پاسداران کمپ په ریښتیا سره ورک شوی و ، لس کیلو متره شمال خوا ته بل کمپ جوړ و.

د برید تر ورځې پورې میوند او خیبر په داسې نقشې کار کاوه چې د جمیل وروز راخوشې شي او د ترهګرو پلان شنډ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغا د جمیل په غم کې

له هغې ورځې چې منصور ایران ته استول شوی و، جمیل به اول سر کې هره ورځ د آغا کره ته او د ورور پوښتنه یې ځنې کوله؛ خو آغا ورته یاده کړه چې د ده هره ورځ ورتګ ښه نه وي. په هفته کې دې یو وار خبر واخلي.

دریمه اوونۍ په ختمېدو وه. جمیل بیا آغا ته راغلی و. آغا ورباندې وغرېد: ته څومره شله یې، خو درته ومې ویل چې رابه شي.

جمیل وویل: تا پخپله ویلي وو چې بله اوونۍ به راخلاص شي.

- دومره آسانه درته ښکاري. رهبر بل کار نه لري، ستا د ورور د خوشې کولو امر به ورکوي. وه ځوانه لږ حوصله ولره، لوی کارونه ډېر وخت غواړي.

د جمیل شونډې ورپېدې، سترګې یې تنګې شوې، په سوک باندې یې مېز ووډباوه. ویې ویل: آغا صاحب، که مې ورور راخوشې نه کړې، ټوله کیسه به دې پولیسو ته وکړم.

آغا ورته وموسل: لکه چې زما د زور درک درته نه شو معلوم. یو سړی چې میدان ته بې تلاشۍ ننوتی شي، تا غوندې خلک هم ورک کولای شي.

جمیل وویل: که زه پوه شم چې ورور مې نه خوشې کېږي، بیا به د خپل سر پروا ونه کړم. مړ به مې کړې؛ خو تا به هم داسې روغ پرې نه ږدم.

دې سره یې په موبایل کې د آغا اواز چالان کړ: «که یو څوک راته پیدا کړې چې ځانمرګی برید وکي؛ نو اجمل به راخوشې کړم.»

آغا د مېز پر سر سویچ ټینګ کړ. په دهلېز کې زنګ وکړنګېده. دوه وسله وال کوټې راننوتل. آغا د جمیل په لاس کې موبایل ته اشاره وکړه او ویې ویل: ځنې وایې خله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل موبایل دوه لاسي ورته ونیو. ویې ویل: آغا صاحب، دغه اواز زما په کمپیوټر کې هم شته. کمپیوټر مې په کور کې دی، که دې ورور راته راخوشې کړ، لوز درسره کړم چې هرڅه به درو سپارم، که نه نو د پولیسو لاس ته به ورسېږي.

آغا له موبایله خپل غږ ډیلیټ کړ. موبایل یې بېرته جمیل ته ورکړ.

جمیل لاړ خو آغا تر ماښامه په کوټه یوازې ناست و، پیره دار ته یې ویلي وو چې هېڅوک دې نه ورپرېږدي. ماښام باډیګارد ورته وویل: حاجي آغا، ډاکتر سورج راغلی.

سورج هماغه د جمیل خبره ورته وکړه.

آغا وویل: ایرانیان به یې کله راسره ومني.

- ته یې باید قانع کړې. دې ته دې پام دی چې جمیل پټان دی؟

ـ نو څه؟

ـ ولې نو ته یې نه پېژنې؟ دوی چې چا سره بدي وکړي، بیا یې زور ته نه ګوري. ځان به دربانده وژني؛ خو تا به هم روغ نه پرېږدي.

آغا چورتي شو.

سورج بیا وویل: پوهېږې، یوه ورځ یې له ما سره لانجه وشوه. د روغتون رییس چې هرڅه ورته وویل، ده رانه معافي ونه غوښته. ښه پوهېده چې رییس کولای شي دی له کاره وباسي؛ خو دی یې په کیسه کې نه شو. زموږ وال خپل رییس ته بګوان وایي بګوان؛ خو دی په رییس باندې بیخي چورت نه وهي.

آغا ځمکې ته کتل.

سورج وویل: دې ته دې هم پام وي چې په منځ کې مو زما مسئله هم ده. جمیل تر اوسه پورې ما ته هم ستا راز نه دی ویلای؛ خو که ورسره دوکه وکو؛ نو له تا سره به ما هم په غمونو ککړ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج چې ووت، آغا ایران ته زنګ وواهه. د اجمل د خوشې کولو خبره یې ورته وکړه. هغوی وویل: بس همدا چې منصور ځان والوځاوه، موږ به اجمل ختم کړو.

آغا ورته وویل: جمیل اخطار راکړی. وایي که یې وروررا خوشې نه کو؛ نو هر څه به پولیسو ته ووایي.

- که داسې وي نو د اجمل په خوشې کولو خو به هرو مرو دا کار کوي.

- نه داسې نه ده. منصور خو ده راوستی، که خبره افشا کړي، دی به هم بندي شي او بله دا چې که یې ورور خوشې شي، د افشا کولو ضرورت ورته نه پیدا کېږي.

ـ ته یې ولې هماغلته چاره نه کوې؟

آغا یوه شېبه غلی و بیا یې په ساړه انداز وویل: زما غږ یې په موبایل کې ثبت کړی.

ـ تا څه ویلي چې ده ثبت کړي دي؟

- هغه د ځانمرګي خبره چې مې ورته کړې وه.

ـ وه خدایه! ته څومره بېباکه وختې.

آغا څه ونه ویل.

ایراني وویل: موبایل به دې ځنې اخیستی و.

ـ سړی داسې خام نه دی. غږ یې په کمپیوټر کې هم سېف کړی دی.

- که مو راز افشا کړي؛ نو ټول پلانونه به مو شنډ شي.

آغا وویل: که هر خطر وي؛ نو ما ته به وي. هر څه دلته ما کړي دي. خو زه مطمین یم چې دوی به چا ته حال نه وایي.

ـ ته څنګه دومره اطمینان لرې؟

ـ که اجمل خوشې کړو؛ نو دوی به د خپل سر په خاطر چا ته غږ نه کوي. اجمل خو مو پوره وېرولی دی، ما جمیل ته خپل زور ښیېلی دی؛ خو که داسې ونه کړو، زه ډاډه یم چې جمیل به هرو مرو رسوایي جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایراني وویل: ګوره، ته ورته ووایه اجمل به په دې شرط خوشې کوو چې اول خپله کډه ایران ته راوړي. ورته ووایه چې موږ به ورته دایمي ویزه ورکړو.

ـ ګومان نه کوم چې وبه یې مني.

ـ ته خو ورته ووایه.

آغا جمیل ته زنګ وواهه، د ایران خبره یې ورته وکړه.

هغه وویل: بس دی، نوره توبه مې دې وي، د ایران خوند مو ولید.

آغا وویل: داسې نه ده، هلته به ازاد ژوند ولرئ. خرڅ خوراک به مو دولت درکوي. ګوره، دغه چانس هر چا ته په لاس نه ورځي. ته باید ډېر خوشحاله شي چې ایران درته دایمي ویزه درکوي. په دې دوړن وطن کې څه غواړې؟

ـ هر چا ته خپل وطن کشمیر دی.

ـ وه هلکه، ته لکه چې په خپل ښه هم نه پوهېږې، زه دې همدلته هم نیولی شم. دومره به دې وډبوم چې کمپیوټر دې پخپله راته راوړې.

ـ بې غمه اوسه، دومره ساده مې هم مه ګڼه. ستا غږ او عکسونه مې بل چا سره امانت ایښي دي. که زه یوه شپه هم کور ته لاړ نه شم، هغه به هر څه پولیسو ته وسپاري.

آغا له جمیله ناهیلی شو؛ خو ایرانیان یې قانع کړل چې اجمل ده ته حواله کړي. هغوی ته یې وویل چې اجمل ما ته راولېږه. ورور چې یې دی وګوري، پخپله به هر څه راته راوړي، بیا به یې د دواړو چاره زه پخپله وکړم.

ایرانیانو ورسره ومنله؛ خو دا یې هم ورته وویل چې تر هغې پورې چې منصور خپل کار نه وی کړی، دی دې اجمل پټ وساتي.

ده سبز ته د منصور د راتګ په دویمه ورځ اجمل هم د آغا د کور بندیوان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــه دە سبــز کــې ځــانـمـرګـی بــریــد

د سهار لس بجې وې، حاجي آغا په کور کې دې خوا ها خوا ګرځېده،
د غلام نبي زنګ ورته راغی. ویې ویل: کار وشو، مبارک دې وي.
آغا ژر ټلویزیون چالان کړ. په یوه چېنل کې هم خبرونه نه وو. همدا سې
یې چېنلونه سره بدلول را بدلول چې د شیرین آغا زنګ راغی. د برید
خبر یې ورکړ؛ خو هغه هم په جزیاتو نه و خبر.
د لس نیمو بجو په خبرونو کې چا دا خبر ورنه کړ. یوولس بجې وې چې
په یوه ټلویزیون کې د عاجل خبر اناونس راغی. په خبر کې د شپږو
امریکایي سرتېرو د مړینې پخلی شوی و. په ویډیو کې یې یوازې له
لوی خوړ سره د سړک په غاړه کې یوه ژوره کنده ښکاره کړه، د موټرو
ټوټې یا سوځېدلي موټرونه په تصویر کې نه ښکارېدل.
آغا فکر وکړ چې سیمه له ښاره وتلې ده، خو پورې چې ژورنالیستان
وررسېدل، امریکایانو به ټول شیان وړي وي. غلام نبي ته یې زنګ
وواهه چې وګوري هغه د پېښې ځای په خپلو سترګو لیدلی دی که نه؟
خو د غلام نبي ټېلفون بند و.
پر دوولسو بجو څو ټلویزیونونو د دفاع وزارت د خبرپاڼې په حواله
وویل چې ځانمرګی برید و او شپږ تنه امریکایان یې وژلي، لس نور
یې ټپیان کړي او درې موټرونه یې ویجاړ کړي دي.
حاجي آغا ایران ته زنګ وواهه. چې ټیلفون یې بند کړ، څېره یې
غوړېدلې وه.
وروسته یې جمیل ته ټېلفون وکړ، ورته ویې ویل: راځه چې اجمل
دروسپارم. خو ګوره چې څه دې هېر نه شي. هر څه به راوړې.
حاجي آغا د مېز پر سر ایښې تنۍ کېکښله، په دهلېز کې زنګ
وکړنګېد. د کانګفو په تورو جامو کې دنګ سړی مخ ته او دوه نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې کوټې ننوتل، د حاجي آغا مخ ته ودرېدل، د کانګفويي احترام په طريقه يې له ملا څخه ځانونه کړوپ کړل او بېرته نېغ شول. د دوی سروال لاسونه د چليپا غوندې پر ټټر ونيول او په لوړ اواز يې وويل:
قربان ! بخښنه غواړم چې ځنډ مې وکړ، له هلکانو سره مې تمرين کاوه، امر وکړئ.
حاجي آغا وويل: فرامرزه ! نن بيا يو ماموريت درته سپارم.
- قربان ! هماغسې ماموريت؟
ـ هو ، هماغسې. دلته به يو څوک راځي، جميل نومېږي، د اجمل ورور دی. هر وخت چې ما درته وويل، دواړه به عزراييل ته سپارې.
ـ قربان ! په کوم ځای کې؟
حاجي آغا وويل: دلته به يې بې سده کړې، بيا به يې په موټر کې دشت برچي ته وړې. هلته د خښتو په داش کې به يې اچوې.
فرامرز وويل: قربان ! جسارت به مې راته معاف کړئ، نن خو به هره خوا تلاشي وي، د هغه ځانمرګي برید په خاطر.
- د «بنياد» په امبولانس کې يې يو سه. امبولانس څوک نه تلاشي کوي.
دې سره حاجي آغا د لاس په اشاره هغوی وپوهول چې ووځي.
فرامرز او انډيوالانو يې بيا لک بوک شول او له کوټې ووتل.
جميل په پينځه لسو دقيقو کې ځان ورورساوه. څنګه چې پر اجمل يې سترګې ولګېدې، لپ ټاپ کمپيوټر يې آغا ته ورکړ. ويې ويل: هر څه په همدې کې دي. يو فايل يې خلاص کړ. د آغا هغه پخوانۍ خبرې او نورې ټېلفوني مکالمې، ټولې په کې وې.
آغا د جميل په سترګو کې سترګې ښخې کړې. ويې ويل: څنګه باور وکړم چې د دې کاپي درسره نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل: ریښتیا درته وایم، بله کاپي یې په کور کې ده. ما ویل چې راسره چل ونه کړې. اوس چې مې اجمل ولید ؛ نو یو شی به هم ونه ساتم.
آغا وویل: زما نفر به درسره لاړ شي. ژر شه چې بېرته راځئ، اجمل به همدلته وي.
آغا وسله والو ته وویل: هله، موټروان ته ووایه چې موټر چالان کي.
وسله وال چې ووتل، په انګړ کې دربې شو. آغا وارخطا پرده لرې کړه، له کړکۍ یې د باندې وکتل. په بېړه یې جمیل ته مخ راواړاوه، ویې ویل: د سپي زویه، کار دې وکړ؟
جمیل هم کړکۍ ته ورنږدې شو. انګړ له وسله والو ډک و. د وسله والو په لیدو یې له خولې څخه ووتل: اوه، دا نو څوک دي؟
حاجي آغا غوښتل چې څه ووایي؛ خو مجال یې ونه موند. ور په شدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولګید، د سترګو په رپ کې څلور تنه وسله وال چې پیکې شنې دریشۍ یې اغوستې وې، کوټې ته راننوتل. د آغا، اجمل او جمیل لاسونه یې تر شا وتړل.
حاجي آغا په ۰۱۲ ریاست کې هغې کوټې ته وروستل شو چې غلام نبي، شیرین آغا، ډاکتر سورج، جنرال امین او پینځه شپږ نور کسان وار له مخې په کې اچول شوي وو؛ خو جمیل او اجمل ورسره نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملګرو پلان

میوند او خیبر د منصور په واسکټ کې فیوز شنډ کړ، بیا یې داسې پلان ساز کړ چې د دفاع وزارت د استخباراتو ریاست به ورته د ملي اردو عسکر د امریکایانو په یونیفورم کې برابر کړي. له دوی سره به د امریکایانو زغره وال ګاډي او رېنجرونه هم وي. کتار به له بګرامه د کابل په لوري روانېږي. کتار به داسې وي چې هر څوک به د امریکایانو ګومان ورباندې وکړي.

خیبر به له خوړ سره د سړک په غاړه ریموټ والا ماین ښخوي. کتار چې خوړ ته راورسېد، منصور به ماین پټاو کړي. بیا به راډیو ګانو ته خبر ورکوي چې دلته ځانمرګی برید شوی دی.

پاو کم لس بجې کاروان له لرې ښکاره شو. منصور خپله رمه له خوړ سره خوشې کړې وه، په خپله سل ګامه پورته په بل خوړ کې پټ و. کاروان چې ورته نژدې شو، ده هغه نمبر ته زنګ وواهه چې میوند ورکړی و. تور شوورلیټ موټر له کاروانه بېل شو، د سړک څنډې ته ودرېد. منصور په بېړه وروخوت. نیم کاروان له لوی خوړ څخه تېر شوی او نیم نور یې د خوړ په بل سر کې و چې ماین وچاودېد، سرې لمبې او خړې دوړې پورته شوې. غلام نبي به له کلي څخه په دوربین کې دغه لمبې لیدلې وې چې آغا ته یې زنګ وواهه. چاودنه په خوړ کې شوې وه، هلته سړک څلور پینځه متره ژور و؛ نو د ورانۍ حال یې چا ته نه ښکارېده.

سیمه په بېړه کلابنده شوه او هېڅ څوک پرې نه ښودل شول چې د چاودنې سیمې ته ورنژدې شي. ژورنالیستان چې خبرېدل او سیمې ته رسېدل، دوی تللي وو.

ضرب علي د آغا د هغه ټېلفون شمېره پیدا کړې وه چې آغا به له ایرانیانو سره خبرې پرې کولې. دغه شمېره یوازې امریکایانو څارلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـوه. خيبـر د هـرې ورځـې پـه ماښـام د دې ټېلفـون د مکـالمو مـتن د امريکـا لـه يـوه کمپـه رااخيسـت. پـه دې توګـه دوی د آغـا لـه هـر پلانـه خبرېدل.

د آغا د نيولو پلان ضرب علي برابر کړی و. څنګه چې جميل د آغا کـور ته راورسېد ، ضرب علي د امنيتي کامرو کمپيوټر داسې اعيار کړ چې د تېرې ورځې عکسونه وښيي. نو د ملي امنيت د عسکرو ورتګ هېڅ ته ښکاره نه شو.

دوی جميل ناخبره پرې ايښی و خو دې ته يې پوره پام و چې هغه يا ورور ته يې زيان ونه رسېږي.

د ميوند او خيبر ډلې اول غلام نبي، د جومات له امام او د ده سبز د مدرسې له استادانو سره ونيول. وروسته د شيرين آغا او جنرال لاسونه په خپلو دفترونو کې وتړل شول. ډاکتر سورج يې هغه وخت په روغتون کې ونيو چې جميل د آغا د کور په نيت له روغتونه وتلی و. وروستی کس آغا و چې ۰۱۲ رياست ته وروستل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر فرمان

د آغا او انډيوالانو تر نيولو وروسته، له ټولو څخه تحقيق پيل شو.
۰۱۲ رياست د عمومي رياست له لارې، د امنيت شورا ته خبر ورکړی و چې ايران، هند او روسيه په ګډه او د آی اس آی په همکارۍ زموږ د هېواد پر ضد ورانکاري فعاليتونه کوي.
ميوند، خيبر، ضرب علي او منصور دې ته منتظر وو چې کله به خبري کنفرانس جوړېږي او دوی به د خپلو هڅو نتيجه ويني. ضرب علي لا د وخته د ميوند او خيبر په ټينګار سره په ۰۱۲ رياست کې مقرر شوی و.
د دوی رييس د غه زيری هم ورباندې کړی و چې دوی ته به د ولسمشر په فرمان مېډالونه ورکول کېږي. هغه ويلي وو چې ولسمشر ته يې په دې اړه د رياست غوښتنليک ورلېږلی دی.
د نيونې په دويمه اوونۍ په کابل کې بلوا جوړه شوه. په دارالامان کې د هزاره ګانو او کوچيانو تر منځ لانجه جوړه وه. هزاره ګانو ويل چې کوچيانو د دوی هديرې لاندې کړې دي؛ خو کوچيانو ويل چې هزاره ګانو يې پر کېږديو حمله کړې ده، خيمې يې ورسوځولې او څو تنه يې وژلي دي.
پوليس چې ورغی، ورباندې ډزې وشوې، دوی هم متقابلې ډزې وکړې، په منځ کې څو کسان په مرميو ولګېدل. همدا وه چې له دارالامانه تر کوټه سنګي پورې لارې کوڅې په قهرجنو مظاهره چيانو ډکې شوې. دوکانونه لوټ شول، هنداري ماتې شوې، د درمان روغتون ټول وسايل چور شول. مظاهره چيانو د پوليسو کوټې وسوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خلکو کې وېره پیدا شوه چې د تنظیمي جګړو دور بیا رانه شي. پولیسو ته د ډزو اجازه نه وه، مظاهره چیان هم په بله نه پوهېدل، همداسې پر مخ روان وو.

هېڅوک نه پوهېدل چې دومره وړه لانجه څنګه داسې غټه شوه.

میوند دوی د رییس په دفتر کې منتظر وو چې هغه راشي. هغه له عمومي رییس سره یو ځای ارګ ته تللی و چې د خپلو کارکوونکو د مېړالونو فرمان په خپله راوړي او دغه زېری په خپله ورباندې وکړي.

رییس تر ماښامه رانه غی. میوند دوی خپلو کورونو ته لاړل. سهار اته بجې بیا د رییس دفتر ته لاړل. رییس د دوی په لیدو داسې وموسل لکه وچ د زړه په زور چې وخاندي. میوند دوی ته یې د ناستې وویل. پخپله په دفتر کې په ګرځېدو پیل وکړ. سر یې ټیټ نیولی و، ته وا په کومې مهمې موضوع باندې به فکر کوي. وروسته یې اسویلی وکېښ، لویه ساه یې واخیسته. بیا یې وویل: پوهېږئ، بېګاه ولسمشر تر سخت فشار لاندې و.

بیا غلی شو.

خیبر وویل: د پرونۍ مظاهرې په خاطر؟

رییس وویل: هو.

میوند وویل: داسې مظاهرې خو پخوا هم شوې دي، بېګاه خبره خلاصه شوه

رییس یې خبره ورپرې کړه: نه، دا ځل مسئله بل خېل ده.

میوند وویل: دا دومره د ډاډ او ډې ډې آر کیسې نو څه شوې چې لا په کابل کې تنظیمي وسله وال پراته دي، په کابل کې چې داسې ده؛ نو د ولایاتو به څه حال وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب علي وویل: په «بنیاد امام» کې به هر وخت تر ضرورت زیاتې وسلې پرتې وي. د سلاح کوټ کیلي به تل له آغا سره وه. څوک څه پوهېږي چې اوس یې له سره وسلې نه وي ویشلې؟
رییس وویل: پوهېږئ، ولسمشر ته یې ګواښ کړی دی چې بلوا به ټول کابل ولړزوي. د ارګ تر دروازو به ورسېږي. تر مزار و تر بامیان و غزني و تر دایکندي پورې به یو ځای هم ارام پاتې نه شي.
منصور وویل: خبره خو دومره نه وه غټه. د کوچیانو او هزاره ګانو وړه لانجه وه، خلاصه شوه، نور نو څه غواړي؟
رییس ورته په چوپه خوله وکتل، بیا یې سر کښته واچاوه، په ارام غږ یې وویل: د بندیانو ازادي.
میوند په بېړه وپوښت: د کومو؟
د رییس پر شونډو داسې موسکا خوره شوه، لکه له غوسې چې وخاندي، ویې ویل: دغه چې تاسو نیولي دي.
د منصور له خولې په بېړه ووتل: دا څه وایې؟
ټولو هک پک یو بل ته وکتل. ضرب علي وپوښت: تاسې څه فکر کوئ؟ ولسمشر به یې خبره ومني؟
رییس د مېز له سره مکتوب پورته کړ. خیبر ته یې کړه: دا ولوله. د ولسمشر فرمان دی.
څلور واړو ملګرو په ګډه فرمان ولوست. په فرمان کې لیکلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملي امنيت عمومي رياست ته.

د ملي مصالحو په خاطر امر کوم چې دغه کسان خوشې کړئ او د هغوی دوسيې د تل لپاره بندې کړئ:

۱. هندي تبعه ډاکتر سورج

۲. د «بنياد امام» عمومي مدير سيد علي اصغر توکليان

۳. جنرال امين الله اعتماد

۴. د ملي امنيت کارکوونکی شيرين آغا

د افغانستان د اسلامي جمهوري دولت رييس
حامد کرزی

پای

۱۳۸۹ د تلې شلمه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library